

KRVAVA NAGRADA

Bill Murphy:

KRVAVA NAGRADA

LASO 409

BILL MURPHY: KRVAVA NAGRADA

Naslov originala: DER REVOLVERKONIG

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Copyright: Bastei-Verlag, Bergisch Gladbach

Prijevod: Julije Knežević

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, Redakcija »Romani i stripovi« – Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković – Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 %. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«). Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 409 izlazi 14. 8. 1981.

I

Poslije predivne igre boja, sunce se ugasi iza planine. Na prostrani ranč Skull padnu dugačke sjene visokih planinskih vrhunaca što su podsjećale na prijetee glasnike noći.

John Morgan, vlasnik ranča, zastane: čuo je neki šum koji nije mogao odmah protumačiti ni ustanoviti odakle je došao. Možda izvan, iz dalekog Valleyja? Je li to udaljeno mukanje kakvoga bika? Nije li došao iz kuće? Nije li tamo nekom ispao kakav predmet iz ruku?

Pode dalje. Još dva koraka... i ponovo čuje šum, sada sasvim jasno. Mogao je čak odrediti i mjesto s kojega dopire: iz kuće. Kriknula je Mary-Lou, njegova kći!

Sada mu pogled padne na četiri konja vezana o gredu ispred zgrade. Ta su stvorenja bila u žalosnu stanju. Vidjelo se da su prevalili golemu udaljenost i da su ih njihovi jahači nesmiljeno tjerali.

Morganova šaka obuhvati dršku kolta. Prije deset minuta konji nisu bili na tom mjestu. No najgore je bilo to što uopće nije čuo jahače.

Crte lica naglo mu se izoštre, a oči suze u uske proreze. Moćni

prsni koš nekoliko puta mu se nadme i opusti. Tada htjede pojuriti...

No ponovo zastane. Vrata se otvoriše i na pragu se pojavi čovjek s koltom u ruci... John Morgan ga nikad nije vidio.

Odmjere se. Čovjek je bio visok i vitak, lica zarasla u bradu. Očito se nekoliko dana nije obrijao. Djelovao je iscrpljeno, kao i konji, ali nipošto ne i oronulo. Pogled mu je bio slobodan i otvoren. Nepoznati je čak pobuđivao i naklonost.

– Jeste li vi ovdje šef? – zapita.

– Jesam – kimne John Morgan.

Čovjek zaokruži pogledom i domahne revolverom.

– Udite, Morgane!

John Morgan se pokrenu, a čovjek se odmaknu da bi ga propustio. Rančer zastane pred njim.

– Još me nikad nitko nije zamolio da uđem u vlastitu kuću.

– Samo bez dugačkih predstava!

– reče čovjek. Glas mu je zvučao oštro i hladno. – Progone nas. Potrebni su nam konji, municija i hrana. Dat ćete nam to. Samo brže! Tako ćete nas se prije riješiti. Nije nam do toga da ovdje zanoćimo.

John Morgan šutke ude u prosto-

riju. Mary-Lou je bila u njihovim rukama. Nije se iznenadio, jer je to shvatio od prvog trenutka.

Na dugačkom drvenom stolu ležale su nabijene dvanjke. Jedan je sjeo na stol, a druga dvojica i Mary-Lou stajali su iza stola. Jedan je prijetio koltom, a drugi ju je pridržavao. Imao je pušku u ruci. Odmah je usmjeri u Morgana.

Rančer pogleda kćer i kimne joj da bi je umirio.

– Ljudi će dobiti što žele, a onda će odjahati.

Trojica se nasmiju. Svi su bili bradati, a na licima im se odražavao proživjeli napor. Onaj na stolu bio je mlad, gotovo dječak. No izgled je varao. Pripadao je onim ljudima koji na oko nikad ne ostare. Druga dvojica bili su snažni i stasiti muškarci četrdesetih godina. Na prvi pogled vidjelo se kojoj vrsti ljudi pripadaju.

– Što čekate, Morgane? – nestrpljivo zapita čovjek na vratima. – Pozovite ljude! Neka odmah prebace sedla na svježe konje! Ne zanima nas dulji boravak na vašem ranču! Vas još manje.

Rančer mu se okrenu i strese glavom.

– Nema nikoga.

Čovjek se zbunjeno nasmiješi.

– Zar na tako velikom ranču... Morgan slegnu ramenima.

– U to doba godine imamo pune ruke posla s govedima.

– Onda se potrudite sami! – odgovori mu grubo čovjek. – Najde najprije dovedite konje!

Mladić skoči sa stola.

– Gdje je kuhinja? Pobrinut ću se za hranu.

Morgan ga pogleda i pokaže vrata sa strane.

– Tamo ćete pronaći zalihe. Lokot je samo obješen.

– Oče... – započne Mary-Lou – žele me povesti sa sobom.

– To neće uraditi! – odlučno će John Morgan.

Brzim i dugačkim koracima pode prema vratima.

– Ne odlučujete vi što ćemo uraditi – reče mu onaj na vratima s porugom u očima.

Morgan zastane pred njim i pogleda ga ravno u lice.

– Ili ti ljudi neće otići odavde – reče i brzo izide.

U koralu je bilo desetak konja. John Morgan izbaci motke na ulazu iz držača, dohvati laso sa stupa i uđe u koral. Osjećao je kako mu treperi žila kucavica... Cijelo vrijeme bio je uvjeren da mora izići na kraj samo s tom četvoricom. Namjeravao im je dati što zahtijevaju i to kasnije vratiti. No sada se sve izmijenilo. Ma što su uradili, ma tko da im je bio za petama, sve je to bar za jedan broj preveliko za te štakore u sedlima! Da bi se izvukli iz nevolje bila im je potrebna njegova kći kao talac!

Hvatao je konje jednog po jednog i vezivao ih za stup na ulazu. Pri tome se oprezno ogledavao. Međutim, nijedan od njegovih momaka nije se pokazivao.

Nije vidio ni Shortyja niti Brazosa što je nalikovao na pijetla. Ni traga Chetu Quadeu niti Leroyu Spadeu koji je na ranču pomagao ostalima razvrstavati i žigosati jednogodišnjake.

Ipak, pošto je uhvatio posljednjeg konja i objesio laso preko stupa, ugleda Vinza Coleyja pokraj staje. Vinz je bio nov čovjek. Susreo ga je u Golden Cityju i odmah ga uzeo kao kauboja, jer ga je smatrao čovjekom koji će se dobro slagati s ljudima na ranču. Nije se prevario.

Umio je prionuti na posao kao rijetko koji momak.

John Morgan oprezno poviri spram kuće. Nije vidio nikoga, ali je znao da ga promatraju. No ljudi u kući nisu mogli vidjeti Vinza.

Morgan napusti koral i potrči staji. U stražnjoj stijeni nedostajala je daska iznad jasala. Vinz se odmah pojavi.

– Što nije u redu, šefe? – zapita tiho.

– Poslušaj me, Vinz! – gotovo proštenja rančer. – Potrebna mi je pomoć. Četiri razbojnika prodrli su u kuću i zarobila Mary-Lou. Odšuljaj se odavde kako si i došao i odjaši do ostalih momaka. Neka dođu... Brzo! Neka ostave sve na pašnjaku!

– Odoh! Bit ću brz poput vjetrova – tiho odgovori Vinz i nestane.

Morgan se uspravi i prođe rukom preko lica. Bio je mokr od znoja. Rublje mu se slijepilo uz tijelo.

Bespomoćno se ogleda. Što li je mogao tražiti u staji? Na zardalom čavlu visjele su žvale. Skinu ih i vrati se koralu.

Pošto je doveo konje do kuće, vitki izide.

– Zaboravili ste jednoga konja – reče.

Rančer shvati da nepoznati misli na životinju za Mary-Lou. Pođe dalje.

– Četvorica ste i potrebna su vam četiri konja – objasni Morgan. – Niste kazali da vam je potrebna životinja za teret.

Ostavi konje pokraj grede za vezanje i htjede prebaciti sedla. Vitki mu odmah pride:

– Kazao sam vam da ste doveli jednoga konja premalo! Dovedite još jednu životinju ili ću to uraditi sam. Ali vi to nećete doživjeti!

Gledali su se u oči. Čovjek polaganog podigne kolt i usmjeri ga u želudac Johna Morgana.

– Može i drugačije – reče momak. – Kći vam je nježna lutkica. Želite li da joj ništa ne učinimo?

John Morgan je teško disao.

– Ne razumijem vas, čovječe! – reče vitki smijući se – Ako ste razumni, shvatit ćete da oko toga ne treba dizati veliku prašinu. Odjahat ćemo, a vaša kći vratit će se sutra ujutro. Ništa joj se neće dogoditi. Dajem vam riječ!

John Morgan mu je netremice gledao u oči. Osjeti težinu žvala što ih je držao u ruci. Kolt ga nije ni malo plašio. Samo kad Mary-Lou ne bi bila u vlasti tih nitkova... Nikako! Zasad nema nikakvih izgleda. Morao se pokoriti. Sama od sebe, šaka mu se otvori i žvale padnu na tlo.

Vitki se nasmiješi.

– Čovječe, neka vam to ne bude tako teško! Ta što ćete izgubiti? U zamjenu za konje ostavit ćemo vam naše, a kći će vam se sutra vratiti. Nešto usoljenog mesa i vreću graha, rančeru! Zar ćete dopustiti da vas zbog toga ustrijelim?

John Morgan uzdahne. Nema li taj nitkov pravo? Htjede se okrenuti da bi doveo petoga konja, no u tom trenutku pojavi se Vinz Coley. Obišao je kuću i došao s druge strane. U rukama je držao pušku i nišanio u vitkoga.

– Oduzmite mu kolt ili ću mu poslati nešto među rebra! – viknu Vinz.

John Morgan je zurio u nj. I vitki je bio iznenađen, ali se brzo pribrao i ostrim glasim pozvao:

– Walte!

A onda se sve počelo odvijati munjevitom brzinom. Vinz ispali, ali promaši. Nije pogodio ni vitkoga

niti Walta koji je istrčao iz kuće. Vitki se baci na zid kuće da bi izbjegao napad Johna Morgana koji se odmah baci naprijed, ali zahvati u prazno.

Banditi gotovo istovremeno zapucaše i oba njihova metka pogode Vinza kojemu puška ispadne iz ruku, a i on posrnu i zakotrlja se na tlu. To je bilo posljednje što je vidio John Morgan. U tom trenutku pogodi ga udarac u glavu, tako da je odmah izgubio svijest.

Pade u mrak.

Očajnički se borio protiv nesvijesti, ali nije uspio... Mary-Lou! To mu je bila posljedna misao.

II

John Morgan proštenja i okrenu se na leđa. Oko njega je bio mrak. Samo je u visini nešto svijetlilo, sjalo, blistalo: zvijezde. Dugo mu je trebalo da shvati to. A ni onda nije znao gdje se nalazi. Sav zdvojan pokušao se podići. No uvijek bi ponovo pao. Naposljetku se podigne uza zid kuće, a zatim mu se vrati i pamćenje!

U kući je gorjelo svjetlo.

– Gospode! – pomisli. – Zar su nitkovi još ovdje?

Konji su im bili pred kućom. Iscrpljeni. Bez sedala! Pokraj njih stajala je i peta životinja.

Rančer se zaputi vratima, oslanjajući se o zid. Teturajući pade na vrata. Nešto tresne.

U prostoriji je stajao Chet Quade!

Kauboje se munjevito okrenu, izvuče kolt i usmjeri ga u Johna Morgana. Činilo se da će svaki trenutak zapucati.

John Morgan se spotaknu preko praga i padne. Osjećaj ravnoteže bio mu je sasvim poremećen. Tlo ga je doslovce privuklo.

U dva koraka Chet Quade se nađe pokraj njega i kleknu.

– Gospodine Morgane! – poviče.
– Što se dogodilo?

– Vode! – proštenje rančera. – Daj mi gutljaj vode!

Chet Quade mu najprije pomogne da ustane i odvede ga do stolca. John Morgan s mukom sjedne, a kauboje potrči u kuhinju.

Chet je bio mlad čovjek. Visok, širok u ramenima, crne kose što je sjala pomalo plavkastom bojom. Nije se doimao opasnim, ali na njemu se vidjelo da je snažan i otporan. Vidjelo se da mu u žilama ima i indijanske krvi. Došao je na ranč u Bluegrass Valleyju s kćerkom Johna Morgana. Slučajno je je susreo u divljini, dok je putovala na očev ranč. Prije je živjela u djeda i bake koji su umrli ubrzo jedno za drugim. Dakako, volio je Mary-Lou, a i ona njega. Ali nisu znali jedno za drugo.

Chet se vrati s čašom vode. John Morgan otpije gutljaj.

– Tu su bila neka četiri nitkova... – gotovo proštenja. – Zahtijevali su hranu i svježe konje. Odveli su Mary-Lou kao taoca... No, najprije pogledaj što je s Vinzom! Pucali su u njega. Zacijelo je vani pokraj kuće...

Chet odmah izide. Ubrzo se vrati.

– Da, Vinz je tamo. Mrtav... – reče Chet. – Kada se to dogodilo?

– Sunce je upravo zašlo – objasni rančer. – Radio sam u staji za sitnu stoku i odjednom sam nešto čuo. No pasji sinovi već su bili tu. Još mi nije jasno kako ih nisam čuo dok su dolazili. Nikad ih nisam vidio u ovom kraju. Jedan mi reče da ih progone. Namjeravao sam im dati sve što su tražili. Ali... nadam se da se djevojci nije ništa dogodilo. Nikad to ne bih sebi oprostio.

Chet ga ozbiljno pogleda.

– Četiri su čovjeka u Hotdog Cityju opljačkali banku.

– Nitkovi su izgledali upravo tako. – John Morgan iskapi čašu i zapita – Gdje si to doznao?

– Šerif Hotdog Cityja s desetak ljudi projahao je mimo nas. Namjeravao je odjahati na ranč. No ja sam mu kazao kako mi ne trpimo takvo smeće i da ćemo ga odmah otjerati. Pravi sam glupan!

– I bolje je tako! – prostenja rančer. – Tako progonitelji neće biti nitkovima na vratu. Možda će doista pustiti Mary-Lou... Tako bi sutra ujutro mogla biti ovdje.

– Zar ćeš čekati do tada?

– Neću, dakako! – odlučno odgovori Morgan, a zatim opet posegnu za čašom. – Daj mi još jedan gutljaj. Zatim osedlaj konje. Neće to biti dugotrajan lov. Kunem ti se!

Chet dohvati čašu.

– A znaš li kamo su odjahali?

John Morgan zabrinuto strese glavom.

– Udarili su me po ludari! – Uхвати se za lubanju. – Upravo ovdje – reče i pokaže Chetu mjesto. – Možeš li mi objasniti kako to da ne osjećam noge?

– To će proći – uzvratí Chet i pođe u kuhinju.

– U mraku su sve karte loše – reče pošto se vratio. – Međutim, ukoliko su nitkovi stigli iz Hotdog Cityja, mogli su odjahati samo jednim putem: prema Golden Cityju.

Rančer dohvati čašu.

– I ja sam tako pomislio. Bit će najbolje da najprije pojašemo u tom smjeru.

Chet izide da bi osedlao konje. John Morgan pokuša ustati, no odmah padne na stolac, jer su mu noge otkazale poslušnost.

– Grom i pakao! – prokune.

Chet se vrati za nekoliko minuta.

– A gdje ti je šešir?

– Još je vani – prostenja Morgan i ponovo pokuša ustati.

Opet ne uspije! Na Chetovu čelu pojave se bore.

– Što ti je?

– Proći će! – progunda rančer.

– Da odjašim sam?

– Ne dolazi u obzir! – zagrmi Morgan.

– Pomozi mi da ustaném. Zatim ćemo unijeti Vinza u kuću. Ne želim ga ostaviti u dvorištu.

Chet odmahnu.

– Sam ću to učiniti – reče i izide.

John Morgan se zagleda u svoje noge. Čaša mu ispade iz ruke. Razljuti se i prokune. Čuvši Cheta kako dolazi, pokuša ustati, ali se opet svali natrag.

– Do vraga! – opsova i pogleda Cheta koji je zastao na vratima držeći Vinza na rukama.

– Ta što ti je? – zapita zabrinuto i položi Vinza na kožnati naslonjač.

– Čini se da je prilično loše.

– Što? – ljutito zapita Morgan.

Chet pride i stavi mu šešir na glavu, a onda mu pomogne da se osovi na noge. Zahvaljujući toj pomoći Morgan uspije doći do vrata. Tamo odgurnu Cheta, ali se morao pridržati za dovratnik da bi ostao na nogama.

– Bit će najbolje da ostaneš tu pokraj Vinza – reče Chet s prizvukom zabrinutosti u glasu. – Shorty i Doc Smoky stići će prije podne. Završili smo veći dio posla. Smoky će opet kuhati na ranču. Tada će ti moći pregledati glavu a i noge.

Morgana obli znoj. Udovi mu zadrhte i morao se opet osloniti na Cheta. Koljena su mu klecala.

– Pričekajmo još malo – reče pošto ga je Chet opet poveo do stolca. – Ubrzo će proći.

– Ne smijemo dopustiti da momci odu predaleko – reče Chet. – Ja

ću pomalo krenuti... Moći ćeš za mnom.

— Do sat vremena zacijelo će sve biti u redu. Pojahat ćeš u smjeru Golden Cityja?

Chet kimnu.

— Do jedan sat krenut ću za tobom. Moram se naprosto malo odmoriti. Chet ga potapša po ramenu.

— Neću jahati prebrzo — reče i izide.

Topot kopita njegova konja ubrzo utihnu u noći.

Na licu Johna Morgana pojavi se bolna grimasa i on opet žestoko prokune.

III

Četiri čovjeka i Mary-Lou jahali su cijele noći prema jugu. Tek u svitanje zastanu da bi se odmorili i da bi im konji bar donekle odahnuli.

Mary-Lou je bila nježna dvadesetogodišnjakinja, lijepa, crnokosa i tamnih očiju. Na prvi pogled teško bi se moglo kazati da je ta vitka djevojka u stanju podnijeti ozbiljnije napore.

Visoki razbojnik, koji se zvao Lincoln Stark, ali su ga drugovi kratko zvali Link, pride djevojci osvajački se smiješeći krajičkom usana.

— Kako se osjećate, gospodice?

— zapita je uljudno.

— Upravo sjajno! — odvrati Mary-Lou. — A i zašto bi mi bilo loše? Nisam ni opljačkala banku niti koga ubila. Prema tome, ja bih vas morala zapitati kako se osjećate.

Linkovo lice naglo se zatvori.

— I meni je dobro. Imamo novac, a vaša mi blizina izuzetno prija.

— Zar vas ne plaši pomisao na progonitelje? — Mary-Lou se nasmiješi.

Učinilo joj se najboljim da s tim ljudima bude ljubazna i da ih ne izaziva. Link strese glavom.

— Nimalo!

— Onda je to sjajno jutro za sve nas — reče Mary-Lou.

— Ta što ne kažete!

— Obećali ste ocu da ću se ujutro vratiti. Krenem li sada, stići ću na ranč tek poslije podne.

Pogleda joj u oči. Bio je to odvratn pogled tako da je bilo Mary-Lou odmah počelo žešće otkucavati. Uplašila se.

— A što vas to vuče natrag?

— No, čujete li! Ono je moj dom — odvrati Mary-Lou.

Link pride bliže i ponovo joj se zagleda u oči.

— Dodi sa mnom!

— Zbog čega?

— Eto, i taj život na ranču! Što u njemu uopće postoji? Sva sila posla pokraj korita za rublje i u kuhinji! A ja ću ti pokazati svijet. I to samo bogatstvo i raskoš! Poklonit ću ti vrijedan nakit. Haljine... od baršuna i svile! Pogledaj se samo! Čizme, hlače! Nisi ti za takvu odjeću.

— U njoj se osjećam sasvim ugodno.

— Uistinu?!

Willy prekinu razgovor. Približi im se polaganim, teškim koracima.

— Moramo dalje, Link! Dalje!

Link mu nestrpljivo prigovori:

— Dakako! Ali ne tako naglo!

Willy je bio oniži četrdesetogodišnjak snažna vrata: Skitnica. Naprosto mu se pružila zgoda da nešto postigne u životu iako se nipošto ne bi moglo kazati da je glup. Prije bi se moglo reći da je to sanjar koji ne uspijeva ostvariti svoje snove. Ponajviše je maštao o ženi za koju bi se isplatilo raditi, pa čak i teške poslove... Da, zbog toga je bio spreman učiniti bilo što.

Pogleda Linka sa zavišću u oči.

— Uvijek smo sve dijelili, Link. Kada se jednom zasitiš, dopusti da i ja malo uživam. — Pogleda Mary-

Lou, ne pokušavajući prikriti pohotu.

Ipak nije to bio bezobziran pogled neobuzdana prostaka. Willy je bio čovjek koji je oduvijek živio u divljini, među samim muškarcima. Samo pogled na Mary-Lou bio je dovoljan da ga uznemiri. Pred njim je stajala žena!

— I ja imam novac! Ne samo Link. Želite li sa mnom, otvorit ću vam rajska vrata. Ponijet ću vas na rukama kroz Eden. I kunem vam se da ćete se u buduće kupati samo u među i mlijeku.

Link se podsmjehnu.

— Med! Znaš li samo kako je lijep-ljiv?

Willy ga divlje pogleda.

— Zaveži!

Link ga munjevito udari i Willy se sruši na zemlju omamljen snažnim udarcem. Walt i Clay skoče.

Willy protrlja donju vilicu u koju ga je pogodio Link. Bio je ošamućen.

— Ta što sam kazao? — promuća i pogleda Mary-Lou. — Nisam vas htio uvrijediti, gospodice!

Mary-Lou pogleda Linka.

— Zašto mu ne dopustite da govori.

— Osedlajte konje! — bijesno viknu Link. — Idemo dalje!

— A što će biti sa mnom? — zapita Mary-Lou.

— Žao mi je! — procijedi Link. — Ostat ćeš s nama!

— Neću! — pobuni se djevojka.

Willy usta i otrese pijesak s hlača. Link ga prezirno pogleda.

— Pozabavi se s gospodicom. Tako si i htio.

Naglo se okrenu i uputi se svome konju. Willy dohvati kolt.

— Ostajete s nama, gospodice — reče piskutavim glasom. — I to još prilično dugo.

Mary-Lou osjeti kako je obuzima

strah, ali se ipak uspije nasmiješiti.

— To je sasvim u redu, Willy — odvrati mu ravnodušno.

— Držite se uza me — reče joj Willy. — Link je zao čovjek. Uistinu bi mi bilo žao...

Što da mu odgovori? Willy joj osedla konja i skupina ubrzo odjaše dalje. Planine su se približavale. Neprestano su jahali prema jugu.

Walt, razbojnik mladičkog lica, odjednom ugleda jahače na zapadu. Spuštali su se blagom padinom brežuljaka i jahali pravo prema njima. Udaljenost nije iznosila ni puna četiri kilometara.

— U zaklon! — razdraženo povika Link i potjera konja.

U blizini je bilo stabala i grmlja. Ujašu među skupinu stabala i zauzdaju konje. Napeto su promatrali u smjeru zapada — očito ih je mučilo pitanje jesu li opaženi?

— Nemojmo čekati! — reče Willy poslije nekoliko trenutaka.

— Vidjeli su nas. Kladio bih se da je to potjera iz Hotdog Cityja.

— Nemojmo uplašiti konje! — ravnodušno odgovori Link. — Vladajmo se sasvim mirno. Zacijelo će projahati mimo nas.

— Zašto to radiš? — razdraženo zapita Willy.

Link mu ništa ne odgovori. To Walt nije ni očekivao, kao ni Sammy, i onako šutljiv čovjek koji bi se pokorio svemu što bi Link zapovjedio. Ipak, Willy ga mrzovoljno pogleda i zauzme stav iščekivanja.

— Bio bih za to da se razdvojimo — reče bijesno poslije nekoliko trenutaka.

Link se ni ne osvrne na nj.

— Ostat ćemo zajedno sve dok ne napostimo Kolorado — objasni mirno. — Tako smo se dogovorili i to ćemo poštovati.

Willy duboko udahnu, a krv mu navre u obraze. Ipak je bio u pravu.

Jahači su ih opazili i doista je posrijedi bila potjera uz Hotdog Cityja.

Pošto je to sada svima bilo jasno, i Walt je bio za to da umaknu što prije. Okrenu konja.

– Bit će najbolje da damo petama vjetra, Link! – poviče škripavim glasom.

– Prokletstvo... Uradite što sam vam kazao! – protisnu Link, skinu dvanjke sa sedla i dobaci ih Sammyju. – Pričekajte ovdje! Stavite ženu u sredinu i pokažite se s njom čim vam dam znak.

Prije nego je itko mogao išta odgovoriti, Link potjera konja, izjaše na čistinu i kasom se uputi u susret goniocima.

Ljudi se skamene u sedlima promatrajući Linka.

Razbojnik sada pojaše korakom, a kada se potjera zaustavila, udaljenost između njega i gonilaca bila je pet stotina metara. Naravno, ljudi iz Hotdog Cityja znali su tko je pred njima. Bili su iznenađeni. Šerif, mršav i postariji čovjek, kiselo se osmijehnu i pričekao da čuje što mu Link namjerava kazati. Ni on ni njegovi pratioci nikako nisu mogli dokučiti što te znači.

Link zauzda konja deset konjskih duljina pred goniocima i na trenutak skinu šešir.

– Zar odustajete, Lincolne Stark? – zapita šerif. – Da, to je sasvim razumno! Jamčimo vam da ćemo čestito voditi postupak protiv vas. Predajte mi oružje i pozovite svoje ljude. Neka iziđu jedan po jedan!

Link se osloni šakama na jabuku sedla.

– Vi ćete odustati! I to odmah i za sva vremena! Na ranču u Bluegrass Valleyju uzeli smo taoca, djevojku, rančerovu kćer. Okrenite se

i nemojte nas više slijediti, pa se onda ni njoj ništa neće dogoditi.

Poslije tih riječi nestane napetog smiješka s lica ljudi u potjeri. Naborano staračko lice skameni se. Sada je sličio krabulji isklesanoj u kamenu.

– Zar govorite o Mary-Lou Morgan? – zapita promuklim glasom.

Link kimnu.

– Da, o njoj je riječ! – Podignu desnicu i domahnu, ogledavši se prema šumarku.

Walt, Willy i Sammy iziđu s Mary-Lou na čistinu. Walt i Sammy uzeli su djevojku u sredinu, zaprijetivši joj puškama. To se posve jasno moglo vidjeti pa su šerif i ostali gonioci vidjeli da je posrijedi doista kći Johna Morgana. Prepoznali su Mary-Lou.

– Grdno ćete se pokajati zbog toga. Svi! – propišti šerif.

– Možda jednom kasnije – ravnodušno odgovori Link. – Nikako sada! – Strese glavom. – Zasad zacijelo nećemo. Nastojte se vladati tako da ni Mary-Lou Morgan ne bude morala ništa požaliti. To je sada važno... I budite uvjereni da doista mislim tako kako sam kazao.

Šerif je kipio od gnjeva, kao i većina ljudi u potjeri. Razbojnikova drskost i hladnokrvnost natjerale su im rumenilo u obraze. Link je bio sam. Šerifova se jedinica sastojala od četrnaest ljudi, a nitko među njima nije mogao ništa poduzeti. Zbog kćeri rančera Morgana svima su im bile vezane ruke.

Link ih pozdravi, okrenu konja i odjaše natrag. U leđa mu se sruči mnoštvo pogrda i kletvi, ali on se opušteno smiješkao. Pokraj Willyja okrene konja i pogleda potjeru.

– Što li će sada uraditi? – tiho zapita Sammy. Od silne napetosti zadržće mu glas.

— Odjahat će natrag! — reče Link. — Možda to još ne znaju u ovom trenutku, ali ubrzo će shvatiti kako ne mogu uraditi ništa drugo nego okrenuti konje.

Ljudi nisu mogli povjerovati vlastitim očima, a Mary-Lou je bila beskrajno razočarana kada se potjera doista okrenula.

Toliko ljudi, a ipak joj ne mogu pomoći! Od silna razočaranja i bijesa oči joj se ispune suzama... Walt i Sammy spuste puške. Link se surovo podsmjehnu s izrazom samozadovoljstva na licu.

— Što kažeš sad? — zapita Willyja koji još nije mogao vjerovati vlastitim očima iako ga je, naravno, takav razvoj događaja i te kako obradovao. To se vidjelo na njemu, premda je šutio.

Link zapovijedi Sammyju da mu preda dvanjke, a zatim ih prebaci preko leđa svojega kulaša i potjera životinju kasom. Potjera još nije nestala i svi goniodi gledali su se za razbojnicima.

U zbijenoj skupini jahali su dalje. Mary-Lou se neprestano osvrkala iako im je potjera u međuvremenu nestala iz vida.

— Neće odustati — reče Willy poslije duže šutnje.

— Tako je! — potvrdi Link, tako da je Willyja iznenadila njegova suglasnost. — No svakako će se držati podalje od nas. A mi ćemo iskoristiti zgodu da bismo izbrisali tragove i zabili im kakav klin.

— Ipak, sada možemo zaboraviti Golden City — umiješa se Walt.

Link se nadmoćno nasmiješi.

— Kako to? Tamo će nas ponajmanje očekivati.

Walt ga začuđeno odmjeri, ali na poslijetku se i on osmjehnu.

— Dakle, u Golden City! Tako smo i htjeli. Bit će veselo, braćo!

— Poslije dugotrajna jahanja na-

pokon opet u salunu, među ženama... — nasmija se Sammy.

Bio je pun radosti i samopouzdanja. Crne su mu oči zasjale u dubokim dupljama.

IV

Chet Quade se neraspoloženo ogleda. Četiri pljačkaša banke i Mary-Lou nisu ostavili mnogo tragova. Dakako, dostajalo mu je i nekoliko vidljivih otisaka kopita. Naime, baka mu je bila squaw jednoga Komanča. Njegovo neraspoloženje pobuđivala je isključivo činjenica što su nitkovi još vodili sa sobom Mary-Lou. Što li namjeravaju s njom? To ga je pitanje posve zaokupilo.

Uzjaše i krene dalje. Već dugo nije ni pomišljao da bi ga njegov šef, John Morgan, mogao slijediti. Razbojници su jahali što su mogli brže i stekli su veliku prednost. Stoviše, ona se stalno povećavala. Quade sada mora nastojati da ih što prije sustigne.

Poslije desetak kilometara naglo ga zaustave četvorica jahača koja su mu došla u susret i uperila puške u njega. Ipak, posrijedi nisu bili razbojници kako je u prvom trenutku pretpostavio. Bili su to građani Hotdog Cityja koji su se odvojili od šerifove pratnje zato što su se morali vratiti svom poslu i obiteljima. Poslije susreta s pljačkašima banke i djevojkom koju su povelili kao taoca, ti ljudi više nisu vjerovali u uspjeh potjere.

Chet podignu ruke uvis. Tek tada ga prepozna jedan od njih.

— Ne pripadate li vi ljudima sa ranča Skull? — zapita sav u čudu.

Chet Quade kimnu i predstavi se. Četvorica tada spuste cijevi.

— Zar je to sve što rančer može učiniti da bi izbavio svoju kćer iz ruku razbojnika? — zapita drugi

čovjek. — Kako su se nitkovi uopće dočepali djevojke?

Chet spusti ruke i ispriča što je doznao od Johna Morgana, a gonioci mu tada opišu susret šerifovih ljudi i razbojnika. Uputili su Cheta prema mjestu gdje je bio šerif sa svojim ljudima, poželjeli mu uspjeh i odjahali.

Chet nastavi put, ubrzavši tempo da bi što prije sustigao razbojnike. Znao je da ih mora doći prije nego šerif poduzme nešto što bi moglo biti kobno za Mary-Lou. Bio je duboko uvjeren da su nitkovi spremni na sve, ako im se šerif još jednom približi. Uostalom, zbog toga su i povelj djevojku. Šerif je, prema svemu sudeći, čovjek koji ne može i ne želi odustati.

Kasno poslijepodne Chet otkrije ljude iz Hotdog Cityja. Jahali su prema jugoistoku, pa zaključi da je šerif zacijelo izgubio trag razbojnicima.

Chet je poznavao taj kraj, pa se nije ni trenutka dvoumio — bio je uvjeren da su se razbojnici s Mary-Lou zaputili u Golden City. Svi su znakovi govorili u prilog takvom zaključku.

U grad je došao nešto poslije prvoga sumraka. Unatoč večernjim satima, sve je još bilo živo i veselo. Kopači zlata, rudari i drvosječe stigli su iz svojih logora u grad da bi se zabavili u mnogobrojnim salunima, kockarnicama i gostionicama. Žene u Golden Cityju nisu se usudivale tada izići na ulicu bez muške pratnje.

Međutim, Chet nije dojahao u Golden City da bi razmišljao o tome. Odjaše do staje za iznajmljivanje. Vlasnik, mršav i ćelav čovjek odmah izide i otvori jedno krilo da bi zakašnjelog namjernika pustio unutra.

— Ostavite li konja samo ove no-

ći, to će vas stajati jedan dolar. Ostajete li dulje, zaračunat ću vam pola dolara dnevno, gospodine! — izrecitira mu ćelavac cijeli cijenik u jednom dahu, umjesto pozdrava. — Njega i krmivo su uključeni.

Chet samo kimnu i uvede kulaša. Unutra su gorjele dvije petrolejke, pa došljak odmah prepozna pet Morganovih konja. Rasedla svoju životinju u susjednom boksu, a ćelavac mu se nađe pri ruci, preuzme sedlo i pokrivač i stavi ih pokraj jassala gdje je bila oprema drugih konja. Mary-Lou je jahala svojega kulaša i imala je vlastito sedlo. Bilo je osobito vrijedno, pravi ručni rad iz Puebla.

— Lijepo sedlo! — reče Chet i nasmiješi se. — Zacijelo je stajalo mnogo novaca.

Vlasnik staje se naglo razveseli.

— Trebali biste vidjeti jahačicu, prijatelju! Tada više ne biste govorili o sedlu...

Chet mu utisnu dolar u dlan i prebaci dvanjke.

— A gdje se mogu nadiviti toj ženi?

— Radije to nemojte činiti — odvratila vlasnik staje. — Gospodica je doista dobro zbrinuta. Ima čak četiri pratioca! A ti mi nalikuju na ljude s kojima nije dobro jesti trešnje!

— Ta ne treba odmah pretjerivati. Pogled iz daljine bio bi mi sasvim dovoljan.

— Kad biste se samo time mogli zadovoljiti!

— Dakako! Doista ste lijepo govorili o njoj, zar ne?

— Onda podite ulicu dalje! Rocky Mountain Hotel. Prva kuća na trgu. Preporučio bih vam taj hotel. Sva druga svratišta prava su uzgajališta stjenica.

Chet mu zahvali na obavještenju i napusti staju.

Rocky Mountain Hotel nalikovao

je feudalnom dvorcu premda je bio brvnara kao i sve kuće u gradu. No iznutra se daske uopće nisu mogle naslutiti. Podovi su bili obloženi tapetama, a zidovi oblijepljeni kožom. Posvuda slike, djela velikih i malih majstora, ćupovi sa cvijećem. Mirisalo je kao u cvjećarnici. No Chet je isti takav miris već upoznao u crkvama i mrtvačnicama. Bilje i cvijeće zbog toga je radije promatrao u prirodi.

Odjednom mu srce zakuca brže: u hotelskoj knjizi pročita ime Mary-Lou. Upisala je puno ime i prezime: Mary-Lou Morgan. Chet se upiše ispod nje, ali nije dodao „Bull-Skull-Ranch“ kao Mary-Lou nego stavi Fort Collins. Pri tome prouči i četiri imena povrh djevojčina: Lincoln Stark, Willy Ugando, Walt Sherrer i Samuel Hackett. Upamti ih.

S ključem sobe u ruci Quade razgleda predvorje. Bio je duboko uvjeren da tu neće vidjeti Mary-Lou. Ona zacijelo ne slijedi te ljude dobrovoljno. Prema tome, oni je neće pustiti iz sobe. Kad je pošao uza stepenice, dva čovjeka izidu iz blagovaonice.

— Gdje je Willy? — nestrpljivo zapita jedan.

— Gore — odgovori mu drugi.

Chet zasta i propusti ih. Ljudi ga pogledaju i šutke pođu naviše. Jedan je bio vitak, a drugi je izgledao gotovo poput dječaka, premda je odavno navršio tridesetu. Chet je to sasvim dobro zapazio dok je prolazio mimo njega.

Willy! Jedno od četiri imena povrh Mary-Lou bilo je Willy Ugando.

Chet pođe za njima, pogleda u koje su sobe ušli, a zatim se zaputi u svoju sobu. Razmišljao je što bi trebalo činiti. Smatrao je isuviše opa-

snim da naprosto provali u sobu. Opasnim za Mary-Lou!

Glad nije osjećao, barem ne u takvom položaju. Zbog toga se zaputi u bar hotela da tamo upozna sve razbojнике.

Vitki se pojavi ponovo, ali praćen nižim čovjekom četrdesetih godina, šije kao u bika. Zauzmu mjesto za slobodnim stolom i odmah počnu piti i svađati se. Onaj mala rasta zvao se Willy, a vitki je bio Link. Chet nije razumio gotovo ništa od njihova razgovora. Čuo je samo imena. Nešto kasnije Willy se zaputi na kat, a odmah zatim dode onaj dječakog lica, Walt. Potom Chet upozna i četvrtog, Samuela Hacketta kojega je vitki nazivao Sammy. Pili su, ali umjereno.

Chet napusti bar prije ponoći. Sada je upoznao razbojнике, a shvatio je da dvojica neprestano čuvaju Mary-Lou u sobi.

Nije vidio nikakvu povoljnu priliku da joj pomogne. Ipak dostigao je nitkove, a to je bilo i te kako važno. Cijele noći Chet nije oka stisnuo. Ležao je u mraku iza lagano odškrnutih vrata.

Prilikom je uočio tek sutradan ujutro pošto su pljačkaši napustili hotel zajedno s Mary-Lou. Sammy i Walt izišli su s Mary-Lou iz sobe. Djevojku su uzeli u sredinu, a obojica su preko ruke nosili kapute da im se ne bi vidjeli revolveri kojima su prijetili zarobljenici. Napustili su hotel i pošli u staju za iznajmljivanje.

Ubrzo iz kuće izidu i Link i Willy. Chet se odmah spusti u predvorje. Bilo je rano jutro. Zlovoljan i neispavan recepcionar mu počne pisati račun.

Tada se Willy još jednom vrati u hotel! Brzo prođe predvorjem i utrča uza stepenice. Žurio je i bilo je očito da je nešto zaboravio.

Chet udari rukom po stolu.

– Izračunajte vi samo, Churly! Odmah ću se vratiti – reče i pođe gore. Willy uđe u jednu sobu. U zidu pokraj vrata bila je udubina. Chet izvuče kolt i zakloni se na to mjesto. Trenutak kasnije otvore se vrata i Willy se opet pojavi s pokrivačem ispod ruke. Ostavi za sobom otvorena vrata i zaputi se prema stepenicama.

Chet izide iz udubine.

– Samo trenutak, Willy!

Razbojnik se ukoči, a onda se polagano okrenu i ugleda Chetov revolver.

– Zar se poznajemo? – zapita škripavim glasom.

– To nam nije potrebno! – odvrati Chet. – Hotdog City i ranč Skull mjesta su koja su nas zbližila.

Willy spusti vjede.

– Tko ste vi?

– Živim na ranču Skull!

Willy se skameni, a pokrivač koji je nosio desnom rukom ispadne mu na pod.

Chet odmjeri težinu kolta u ruci, pride mu i gurne grlo cijevi u trbuh.

Promatrali su se okom u oko.

Chet posegnu za Willyjevim koltom, izvuče ga iz korica, a zatim s oba revolvera počne gurati razoranoga prema sobi.

– Načinite li samo jedan pokret koji mi se ne sviđa, pucat ću.

Willy proguta pljuvačku. Korak po korak, hodajući natraške, pomicao se pred Chetom sve dok nije ledima udario u vrata njegove sobe.

– Što želite od mene?

– Želim nešto od svih vas! – prasne Chet. Glas mu je bio oštar.

– Naprijed! Hajde!

Willy posegnu rukom iza leđa. Obuzela ga je posvemašnja panika. Vrata se otvore i on prekorači prag. Chet ga je slijedio i zatvorio vrata.

– Uopće ne shvaćam što želite od mene? – gotovo prostenja Willy.

– Nikada nisam bio ni u Hotdog Cityju niti na ranču Skull.

– Zaveži!

Podebelog čovjeka oblije znoj i poče mu se slijevati u malim potocima niz mesnato, svježe izbrijano lice.

– Drugi će me potražiti! – ustvrdi poslije kraćeg vremena. – A djevojka će onda loše proći.

Očito htjede još nešto kazati, ali ga Chetov mrki pogled natjera na šutnju.

– Drugi će te tražiti, ali te neće i pronaći – reče Chet.

U Willyjevim očima opet nešto zaplamsa. U istom trenutku nasrnu naprijed i napadne Cheta, ne osvrćući se na dva revolvera. Skočio je poput pobješnjela bika i zamahnuo šakama.

Chet zatetura, na trenutak zbunjjen zbog toga jer nikako nije očekivao napad. Mogao je ustrijeliti Willyja, ali bi, čuvši hice, ostali razbojnici dotrčali svom brzinom. Chet udari u zid. Nije imao drugog izbora – zamahnu koltom i teški čovjek bez svijesti se sruši na pod, pogođen drškom u glavu.

Nekoliko trenutaka Chet je stajao kao da je uzet. Ako drugi razbojnici doznaju što se dogodilo, Mary-Lou će nastradati. Gotovo se izbezumio od silna straha zbog djevojke. Stajao je sklopljenih očiju, ugrizavši se za usnu do krvi. Medutim, u velikoj kući ništa se nije mićalo.

Odškrinu vrata i napeto osluhnu. Tek poslije nekog vremena začuje glasove u predvorju.

Bio je to Link. Tražio je Willyja. Žustro se uspinjao stubama.

– Willy... prokletstvo! Ta gdje si? – začuje ga Chet.

Naprijed se pokrenu vrata. Link

opet prokune i pozove Wilyja, a onda zastane u hodniku i oprezno se ogleda.

– Prokletniče! Pasji sine... – začuje ga Chet kako grdi. Zatim side niza stepenice i napusti hotel.

Chet pride prozoru. Vidio je kako je ušao u staju za iznajmljivanje kornja, a onda su trojica razbojnika i Mary-Lou odjahali iz grada na jug.

Chet se okrene jer je Willy počeo dolaziti svijesti. Preokrene se i podboči na laktove. Ošamućeno je promatrao svog čuvara.

Chet odmjeri težinu koltova u rukama.

– Ustani!

Willy ga poslušao. Bio je blijed poput vapna.

– Otišli su! – reče Chet. – Hajde, podimo šerifu.

Willy zgrči šake, pa ih opet otvori. Ponovi to nekoliko puta za redom.

– Životinjo! – promrsi promuklo.

Chet sklopi oči.

– Nemoj to ponoviti!

Willyjeve usne se pokrenu. Ipak prešuti što je htio kazati, okrene se i pode vratima.

Chet ga je slijedio.

V

Šerif Golden Cityja bio je onizak i debeo čovjek. Namršti se čuvši Chetov izvještaj, kimnu i počne pogledavati čas Willyja, čas Cheta.

– Možda je to sve točno što ste kazali – promrmlja pošto je Chet zašutio. – Prepad na banku i otmičica! Možda taj čovjek doista ima sve to na duši. Ali tko će to dokazati? Možete li mi to reći, gospodine Quade?

Willy žustro kimnu.

– Pa to je ono najvažnije. Rekao sam vam! Taj mješanac sišao je s uma i ništa drugo!

Chet i šerif se pogledaju. Šerif pokaže Willyja.

– Eto, čujete li što kaže?

– Šerif Hodog Cityja poveo je potjeru za njim i njegovim drugovima – uzvratilo Chet. – Postupite i vi poput njega!

Šerif se nasmija.

– Zar od mene očekujete da ću se baciti u potragu za šerifom Hotdog Cityja?

Chet strese glavom.

– Nipošto! Staviti ćemo u zapisnik da sam vam predao tog čovjeka. A za sve drugo bit ćete vi odgovorni! Pustite li ga zacijelo će sustići drugove, a onda će kći gospodina Morgana najvjerojatnije nastradati. Međutim, vi ćete biti odgovorni za to. Budite uvjereni da je tako.

Šerif udari šakom po pisaćem stolu.

– Ta ne može bilo tko ući ovamo i predstaviti mi pljačkaše banke. Eto, to je naprosto tako. Hotdog City je daleko odavde. Zna li to? Ništa nisam čuo o prepadu na banku. Mogao bi mi doći bilo tko, dovesti svojega susjeda samo zbog toga jer mu taj smeta i ustvrditi kako je to pljačkaš banke ili konjokradica, želeći da ga zatvorim. Nije li to isuviše jednostavno?

Willy ljutito kimnu.

– Upravo to sam htio kazati! Pogledajte samo tog momka! Napola je Indijanac! Uopće ne znam što taj kradljivac želi od mene. Nikad nisam bio u Hotdog Cityju, a za ranč Skull nisam čak ni čuo. Cijeloga života...

Šerif opet pogleda Cheta.

– A što kažete sada? Tu je izjava protiv izjave!

Chet htjede odustati od svega, ali u tom trenutku otvore se vrata i šerif Hotdog Cityja uđu u mali ured.

Willyju nestane i posljednja kap krvi iz obraza.

Šerif Hotdog Cityja zastane na vratima, s rukama o bokovima. Zurio je u Willyja.

— Zar ste uhvatili nitkove? Svu četvoricu? — Ispruži ruku kao da njome namjerava probosti Willyja. — Taj je nitkov ustrijelio dva čovjeka u Hotdog Cityju.

Chet i šerif Golden Cityja se pogledaju. Pogledi im se ukrstiše samo na trenutak, a onda se Chet okrenu i pođe prema vratima. Izvršio je svoj zadatak. Međutim šerif Golden Cityja pozove ga natrag.

— Ta pričekajte, čovječe! — zagri mi. — Zar se možda osjećate sposobnim da sami oslobodite djevojku iz pandža tih razbojnika?

Zvećnu ključevi. Niski debeli šerif ustane. Chet se okrene na vratima.

Šerif zatvori Willyja u ćeliju koja je uvelike podsjećala na krletku za ptice. Onizak čovjek mogao je u njoj sjediti uspravno.

— A gdje su odjahali nitkovi s djevojkom? — zapita šerif Golden Cityja. — Jeste li to vidjeli?

On i šerif Hotdog Cityja napeto pogledaju Cheta.

— Na jug! U tom su smjeru jutros napustili grad.

Ljudi sa zvijezdama se pogledaju.

— Kamo će razbojnici? — zapita šerif Hotdog Cityja svojega kolegu. — Na jugu nema ništa!

— Mislim da će u Pueblo — reče upitani. — Prilično ugodan put. No to ćemo ustanoviti. Raspišemo li visoke nagrade za te razbojнике, pronaći ću dovoljno ljudi koji će htjeti sudjelovati u lovu.

— Visoke nagrade su već raspisane — mirno će šerif Hotdog Cityja. — Tisuću dolara za svakog čovjeka. U Hotdog Cityju ne dopuštamo da nas ljudi smatraju usko-grudnima. A za povrat opljačkanog novca banka će isplatiti pet tisuća dolara.

Imam njen pristanak.

Debeli šerif se osmjehu i spretno se opase pojasom s revolverom.

— Prokletsvo, doista ste velikodušni! Ta to je gotovo deset tisuća dolara! — pogleda Cheta. — A kako je s djevojkom s ranča Skull? Hoće li i rančer isplatiti nagradu ako mu dovedemo djevojku živu i zdravu?

Chet se kiselo namršti.

— Mogu to zamisliti.

Ljudi sa zvijezdama međusobno se zgledaju, a zatim kimnu. Debeli dohvati šešir s klina i pođe prema vratima. Chet otvori i izide.

— Za lijepe riječi i novac u Golden Cityju uvijek se može pronaći dovoljno žilavih i prepredenih ljudi koji neće zazirati ni od kakvih napora prilikom gonjenja razbojnika — zadihano objasni debeli šerif. — Bilo bi mi drago kad biste nam se pridružili, gospodine. U vašim žilama teče krv Komanča, zar ne? Vaš bi nam njuh mogao biti i te kako koristan. Takvi su ljudi sve rjeđi.

Bit ću ovdje za pola sata sa svojim ljudima reče šerif Hotdog Cityja.

Kolega ga zbunjeno pogleda.

— Što? zar vam još nije dosta svega? Ta koliko vas ima?

— Desetorica.

— Pa, što se mene tiče... — milostivo će šerif Golden Cityja i pođe da bi okupio potjeru, a njegov se kolega vinu u sedlo i odjaše iz grada.

Chet ostane uz cestu. Zamišljeno protrlja donju vilicu. Nije mu se sviđalo jahati s pravom vojskom nepoznatih ljudi, pomahnitilih od silne želje za pucanjavom i visokom nagradom. Nikako! Neka sam vrag zna kako će se situacija razvijati! Možda bi ipak bilo dobro da se i ljudi od zakona nađu pri ruci... Pogotovu bude li u pitanju život ili smrt. No presudno je na njega utje-

cala činjenica da je bio potreban ljudima od zakona, jer nisu raspolagali ni sa jednim tragačem. Bar em ne tako vještima.

Kasnije pođe u staju za iznajmljivanje da bi uzeo kulaša. Čelavac mu se široko nasmiješi.

– Zar se novac rasplinuo, čovječe? Da, taj grad od dasaka proklete je skup! Ponajprije za mladiće vašega kova. Djevojke izvuku čovjeku novac iz džepa upravo kao da je posrijedi mačji izmet koji naprosto valja izbaciti...

Donese Chetovo sedlo.

– Jeste li vidjeli djevojku? Lijepa je, eh...

Chet kimnu.

– Ta čujete li, mladiću! Još nikada nisam vidio takvu ljepoticu, a gotovo i nema kraja u kojem nisam bio.

– Imade – dopusti Chet. – Ni ja nisam vidio ljepše djevojke.

– Tu je još jedan od njihovih konja. Gospodica je odjahala samo s tri čovjeka. Zacijelo su se posvadali.

– Zaklima glavom. – Žena i četiri muškarca... To nikad ne može ispasti dobro. Kakvi su to ljudi? – zapita vlasnik staje.

– Razbojnici – suho odgovori Chet. – Nitkovi su opljačkali banku u Hotdog Cityju i zbog toga su na ranču Skull uzeli vlasnikovu kćer kao taoca.

Čelavac osta otvorenih usta.

Chet izvede kulaša u hodnik.

– Jedan već sjedi, a i druge ćemo zacijelo šćepati.

– A koliko vas je? – začudi se čelavac.

– Dvadesetorica u potjeri i dvajica sa zvijezdama.

Vlasnik staje kimnu.

– Moglo bi vas biti premalo ako nitkovi zaprijetu da će gospodici učiniti što našao... I takvu će ljepoticu imati svakoga dana pred oči-

ma gore u brdima! Eto, sada vas shvaćam, mladiću. No mogu vam samo poželjeti mnogo sreće. I ne postupajte suviše odlučno, inače će lupeži zakrenuti ljepotičinim vratice!

Chet izvede kulaša, vinu se u sedlo i odjaše u šerifov ured. Šerif Golden Cityja već je bio spreman sa šestoricom ljudi uistinu drska izgleda. Upozna ih sa Chetom, a ubrzo se pojavi i šerif Hotdog Cityja sa svojom potjerom. Nešto kasnije vojska do zubiju naoružanih ljudi jahala je gradom, a prolaznici su začedeno zastajkiivali uz rub ceste. Znatizeljnici su izlazili uz kuća i gledali kroz prozore.

Ljudi napuste grad i pojašu prema jugu, poštanskom cestom, zapravo prastarom indijanskom stazom što su je s vremenom utabali mnogi konji i izbrazdala mnoga kola. Vodila je preko Colorado Springsa u Pueblo, uvijek uz velike obronke Rocky Mountainsa.

Razbojnici su zacijelo pojahali u tom smjeru i Chet nije nimalo u to sumnjao. Samo dokle? To je bilo pitanje bez odgovora. Pažljivo je jahao čas s lijeve, čas s desne strane ceste. I drugi su tražili tragove koji su se udaljili od ceste. I tako iz sata u sat.

Ljudi sa zvijezdama jahali su odmah do Cheta. Očito su se posve oslonili na njegovo umijeće.

– Pametni ljudi! – obrati se šerif Golden Cityja svom kolegi. – Ta zar ne poznajete razbojнике?

– Pametni! Pa što to znači? – uzvratu šerif Hotdog Cityja. – Možda jesu, a možda i nisu! No jedno je pouzdano: momak koga smo uhvatili divlji je čovjek, pravi bjesomućnik i ništa drugo. A i drugi su nitkovi podjednako lukavi i prepređeni. To su hulje na kojima je život u divljini ostavio trag.

Prekinu razgovor. Chet je zauzdao konja i pokazao prema zapadu.

Vidjeli su se tragovi kopita što su se odvojili od ceste. Iako nisu bili sasvim jasni, sada su ih svi vidjeli. Chet sjaše da bi ih proučio.

— Četiri jahača! Nema sumnje. I vremenski razmak se podudara.

Šerif Golden Cityja proguta kletvu. Pogled mu je lutao šest stotina metara visokim stijenama što su se pružale od sjevera prema jugu. Naoko su bile udaljene samo dobačaj kamenom od ceste.

Bilo je podne. Sunce u zenitu, nebo čeličnoplave boje, bez i jednog oblaka. Ni vruće ni hladno. Jasno su se razbirale klisure i stijene.

— Znaju nitkovi da ih slijedimo — gnjevno prekinu šutnju. — Zavlače se! Gore, u nekoj rupi u stijeni pričekat će dok se ne okrenemo pogrbljenih leđa i iscrpljenih konja. Pokaže stijene.

— Zna li čega se bojim? — zapita kolegu. — Te ništarije zacijelo sjede negdje tamo gore, promatraju nas i smiju nam se.

— Bilo bi to glupo — prekinu ga drugi šerif. — A glupost je bolest koja se u ovoj zemlji ne oprašta.

— Zar bi bilo glupo kad bi sjedili tamo gore?

— Nipošto! — osorno viknu šerif Hotdog Cityja i potjera svog košćatog konja. — Bilo bi glupo kad bi nam se smijali!

Odmaknu se od ceste da bi slijedio tragove, a ljudi mu se pridruže.

— Što ti misliš o toj stvari, Komancu? — zapita šerif Golden Cityja Cheta. — Stjenovito tlo, a posvuda puše vjetar. Nećemo više moći vidjeti tragove.

Chet se samo nasmiješi. Bilo je to dugotrajno i teško jahanje. Stalno uzbrdo. Ponekad strmo, katkad manje strmo, počesto toliko strmo da će ljudi morali sjahati i voditi konje.

Chet nikako nije mogao prestati misliti o Mary-Lou. Neprestano se zapitkivao kako će djevojka izdržati sve napore.

Ljudi su proklinjali. Uvelike su se znojili, jer su zastajali samo onda kad bi Chet izgubio smjer i morao potražiti tragove da bi znao kamo će se dalje uputiti, a to je bilo rijetko i kratkotrajno. Pravih tragova već odavno nije bilo. Katkad bi mu smjer pokazao kamenčić koji je konjsko kopito izbacilo iz prirodnog ležišta, a ponekad bi se na vjetrom izbrijanoj kamenoj ploči nazi-
rao udarac potkove. Često posve nejasno, ali Chetu sasvim dovoljno. Tu i tamo u okomitoj stijeni zapazio bi malu brazdu što ju je ostavio stremen neoprezna jahača.

Samo dalje, neprestano dalje! I tako sve dok sunce nije zašlo.

Chet je znao da razbojnici ne mogu bito daleko, a bilo mu je jasno da su odavno otkrili progonitelje. Zbog toga više nisu tražili skrovište, nego su naprosto bježali u silnoj žurbi i panici.

Progonio ih je upravo on, Chet! I zbog toga je samo on kriv što se Mary-Lou mora izlagati tolikim naporima. Cheta je to izjedalo.

Zar je smio popustiti?

Chet je smatrao da se pljačkaši banke nadaju kako će preko planine moći umaći u Fairplay. Barem su se kretali u tom smjeru. Nisu dobro poznavali kraj, pa su — ustanovio je Chet — dva puta bili zalutali. Još jedna takva greška i bit će izgubljeni. Neće moći ni naprijed ni natrag.

Mary-Lou će im tada biti jedini spas.

Chet se okrenu i pogleda ljude koji su sjahali da bi pripremili logor za noćenje.

Pogled mu je lutao. Posrijedi je bila velika nagrada. Tko će pokraj

takve nagrade biti obziran spram Mary-Lou? Šerif Hotdog Cityja i njegovi ljudi već su danima na putu. Što će se odvijati u njihovim dušama i kakvu će odluku donijeti kada se nađu pred nedoumicom da li da pokupe nagradu ili da ostanu praznih ruku zato što treba poštediti Mary-Lou i razbojnicima dopustiti da umaknu?

VI

Sutradan ujutro Chet je ustanovio da je te noći pala velika odluka. Da bi povećali razmak i oslobodili se progonitelja, razbojnici su ostali u sedlima sve do ponoći i pri tome promašili put u Fairplay. Pošto je to otkrio, Chetu zakuca bilo u vratu. Razbojnici su odjahali na visoravan i u međuvremenu shvatili da su u stupici.

Chet se osloni na jabuku sedla i pričekao potjeru. Pogled mu odluta uvis stazom što je vijugala po rubovima stijena i liticama, sve više i više. Možda su je prije mnogo godina utrlj divlji konji.

Topot kopita iza Cheta postane glasnjiji. Jahači su stizali. Premda su bili u sedlima samo tri sata, djelovali su umorno i napeto, a ni konji se nisu doimali svježijima. Tome nije bilo krivo bespuće ili stjenovit teren. Lov je naprosto predugo trajao, a samo je Chet, njihov izviđač, znao da je plijen tik pred njima. Drugi su mu to morali vjerovati.

– Pa što je, gospodine Quade? – ljutito poviče šerif iz Golden Cityja. – Zar opet ne možemo dalje?

Opet! Chet se mlako namršti. Stalno su napredovali, pa i sada.

Okrenu se u sedlu i pokaže hrbat što je vodio prema vrhu obronka.

– Promašili su put u Fairplay – objasni. – Sada su na visoravni.

Ljudi zauzdaju konje, ali ostadoše prilično zbijeni u skupinu. Napeto i

umorno promatrali su Cheta, jer nitko među njima nije shvatio što to znači.

Chet im objasni.

Šerif iz Golden Cityja kiselo se nasmiješi i pogladi mesnate obraze, oznojene i oblijepljene prašinom.

– Odande put ne vodi nigdje? – zapita zlovoljno. – Vi to vrlo dobro znate, Komanču.

Chet kimnu.

Šerif iz Hotdog Cityja pogleda kolegu.

– Ako su nam se ti momci smijali, grdno će se pokajati – reče oštro i opet potjera konja.

Chet sjaha i povede konja za uzde. Nekoliko ljudi odmah se povede za njegovim primjerom. Hrptom su svi išli pješice, jer se nekoliko konja spotaklo, a jedan gonilac zamalo nije pao u ponor zajedno sa životinjom.

Vodeći konje za uzde, u koloni po jedan, potjera je vijugala poput zmije. Na mjestima koja su bila zaštićena od vjetera peklo je sunce. Ljudi su se znojili i teško disali. Tu i tamo, neki bi žestoko opsovao. Drugi su, pak, iskaljivali zlovolju na konjima i oštro ih povlačili za uzde čim bi se koji spotakao ili poskliznuo na stjenovitu tlu. Prašina je izazivala svrbež na koži. Mnogima suse upalili rubovi vjeda. Ta koliko već dana nisu promijenili odjeću?

Svi su mučno šutjeli. Ni Chetovo objašnjenje da su razbojnici na visoravni u stupici nije moglo ništa izmijeniti.

Poslije četiri sata dodu do vrha. Na visoravni je brijao leden vjetar. Sve je bilo suho i hladno. Ljudi su podigli ovratnike, stisnuli se jedan do drugoga i napeto promatrali stijenje i vjetrom raščehano grmlje.

– Golema je visoravan – reče Chetu šerif Golden Cityja. – Mislim da je dugačka pedesetak kilo-

metara. Zar ćemo sve to pretražiti?

Chet mu pokaže smjer i uzjaha. Već je ustanovio kamo su odjahali razbojnici s Mary-Lou.

– Zasluguješ novac koji se u tebe uloži, Komanču! – podsmjehnu se debeli. – Hoćemo li svi? – zapita grmećim glasom da bi nadjačao zvižduk vjetrova. Povrh kolone podigne se oblak prašine.

Chet potjera konja, a šerif Golden Cityja jahao je pokraj njega. Ostali su ih slijedili, dvojica ili trojica u redu. Kasnije naprijed dojaha i šerif iz Hotdog Cityja.

A onda počne... Prasnu hitac, a jedan čovjek zastenje i padne iz sedla.

– U zaklon! – povikaše ljudi sa zvijezdama. – Sjašite!

S puškom u ruci Chet pronade zaklon iza četiri metra visoke stijene. Sprijeda su se nalazili neki izdanci. Razbojnici su zacijelo tamo.

A i Mary-Lou.

Šerif Golden Cityja sav znojan dopuže do Cheta. Kuhao se od bijesa.

– Nitkovi... Ne smiju očekivati nikakve milosti! – procijedi kroza zube. – Čovjek je poginuo.

Začuje se žamor. Ljudi ispruže vratove. I Chet je zurio naprijed.

Ispred jednog izdanka stijene odjednom se pojavi Link s Mary-Lou. Jednom ju je rukom pridržavao, a drugom joj gurnuo grlo pušćane cijevi pod donju vilicu i to tolikom snagom da je morala zabaciti glavu.

Chet se ugrize za usnu.

– Nosite se! – zagrmí Lincoln Stark. – Gubite se odavde ili ću ustrijeliti djevojku. Pred vašim očima!

Šerif iz Golden Cityja naglo skoči na noge i prijeteci podigne pušku.

– Onda će sve vas ovdje požderati strvinari! – zagrmí koliko ga je grlo nosilo. Skoči još nekoliko

ljudi. Iza stijena odjednom sijevnu plamići. Pucnjava vinčesterki odjekne kroz kamenu pustoš. Šerif i ljudi iz potjere se odmah bace na tlo.

Link se sakrije iza Mary-Lou. Djevojka se nije mogla ni pomaknuti. Razbojnik ju je čvrsto držao, a s njihove lijeve i desne strane praskale su puške druge dvojice razbojnika.

Debeli šerif preokrene se na bok. Lice mu se zajapurilo.

– Pripremite se za napad! – zagrmí.

Chet ga uhvati za rame.

– Poludjeli ste! Pasji sinovi ustrijelit će djevojku.

Debeli ga pogleda.

– Pustite me, Komanču! Chet ga pusti.

– Ako ustrijele djevojku, neće preživjeti sljedeću minutu – promrsi debeli škripavim glasom.

– Momci te dobro znaju.

Njegovi ljudi okupe se iza njega. Ležali su potrbuške, spremni da skoče.

– Bit će najbolje da izdimimo tu duplju! – predloži jedan. – Slistimo nitkove!

Pristanu svi bez iznimke.

Šerif iz Hotdog Cityja stigne u pomoć Chetu koji je sada i te kako žalio jer je poveo te ljude sa sobom. Zakune se i sebi da to više nikad neće ponoviti.

– Predlažem da jedan od nas pođe tamo i da pregovara – reče šerif Hotdog Cityja. – Nitkovi možda ne znaju da odavde nema uzmaca. Zahtijevat ćemo djevojku, a njima ćemo dati dvadeset i četiri sata prednosti.

Debeli šerif gnjevno se pridignu na koljena.

– Dvadeset i četiri sata!? Zar ste sišli s uma? U tom slučaju nećemo ih više nikad vidjeti!

Šerif iz Hotdog Cityja se nasmijehnu.

– Tamo dalje nema nikakva puta.

Pogleda Cheta, a on kimne u znak suglasnosti.

Debeli ga okrznu letimičnim pogledom, a zatim se zagleda u kolegu.

– Zar ćete se doista osloniti na Komanča?

– Pa, već danima oslanjamo se na njega! Bez njega ne bismo ni dospjeli ovamo.

Chet se uspravi.

– Poći ću tamo da bih porazgovarao s ljudima.

– Nipošto! – reče šerif iz Hotdog Cityja i gurnu Chetu pušku u ruku. – Ja ću to srediti.

Pucnjava presta. Šerif skinu šešir, žestoko domahne i potrči prema grmlju iza koga su se skrivali pljačkaši. Link je opet stajao pokraj Mary-Lou.

Mirno dočeka šerifa.

– Što želite? – zapita naposljetku.

Šeširom koji je držao u ruci šerif pokaže Mary-Lou.

– Djevojku! Oslobodite je, a mi ćemo vam dati dvadeset i četiri sata prednosti. Znamo da su vam konji iscrpljeni, ali ćete ipak imati dovoljno vremena da umaknete, zar ne?

Link se nasmija.

– Prepredena strvino! Tamo dalje nema puta. Čovjek bi morao imati krila. Zalutali smo. A vi to znate bolje od nas.

– Pustite djevojku, a mi ćemo se povući dovoljno daleko – predloži šerif.

– Učinite to! – reče Link. – I to odmah! Pustit ćemo je tek onda kada nam više ne budete sjedili na vratu. Lopovu poput vas ne možemo vjerovati. Ta već ste nam jed-

nom obećali da nas nećete slijediti.

– Shvatite već jednom! Ne mogu se vratiti praznih ruku. Moram dovesti barem Mary-Lou.

– Nestanite! Povucite se! Sidite s visoravni i omogućite nam uzmak – reče Link. – U tom slučaju djevojka će imati lijepih izgleda da se zdrava i cijela izvuče iz nevolje.

Mary-Lou je bila blijeda. Teški naponi ostavili vidljive tragove na njenu licu.

– Učinit ćemo za vas što možemo, gospodice – reče šerif.

Mary-Lou kimnu.

– Znam, šerife! – uzvratilo mirno. Možda se i bojala, ali to nije pokazivala.

Šerif se okrenu.

– Odgovorite mi! – zahtijevao je Link.

– Moram razgovarati s ljudima – uzvratilo šerif i pode natrag.

– Nemate previše vremena! – doviknu mu Link.

Pošto se šerif vratio, Link povede djevojku u zaklon. Svi su napeto promatrali šerifa.

– Razočaran sam! – uzdahne šerif i nabi šešir na glavu. – Nitkovi su svjesni svog položaja i vrlo dobro znaju da im je djevojka jedni adut.

Nekoliko ljudi prokune. Debeli šerif spusti vjede.

– Upravo sam o tome razgovarao s mojim ljudima. Do dva sata past će mrak. Neopaženo ćemo se privući do toga grmlja i munjevito napasti.

– To je prilično opasno! – reče mu kolega i zaklima glavom. – Momci ne blefiraju.

– Svejedno! – ledeno odgovori debeli. – Potplatit ćemo im vatru pod tabanima i otet djevojku prije nego se uspiju ogledati.

– Teren nije nimalo pregledan

– reče šerif Hotdog Cityja. – A u mraku... Ne znam! Mary-Lou Morgan mogla bi nastradati prije nego uopće otkrijete gdje se nalazi. Ne bih vam to savjetovao. Nikako!

– Poštujem vaše mišljenje! – uzvratu debeli. – Prema tome, uzet ću to na svoju dušu. Izjavljujem to pred svima! Nećete snositi nikakvu odgovornost.

– A što ćete uzeti na svoju dušu?
– zapita Chet.

Debeli se naglo okrenu i divlje pogleda Cheta.

– Nitko vas nije zamolio za mišljenje, gospodine Quade! Što uopće tražite ovdje? Jeste li barem položili zakletvu poput drugih?

– Doveo sam vas ovamo i nećete učiniti ništa zbog čega bih se kasnije mogao kajati.

Debeli se nasmije.

– Komanču, ta nećeš mi valjda ti zapovijedati što ću uraditi?

Ljudi su se namrštili.

– Doista lijepo! Sada će nam crvenokožac ovdje odjednom dijeliti karte – reče jedan među njima.

Cheta to nije moglo uvrijediti. Nasmiješi se.

– Nitko neće učiniti ništa što bi moglo ugroziti život Mary-Lou Morgan.

Neki čovjek iz potjere koja je došla iz Golden Cityja pride mu divlje iskrivljena lica.

– Poslušajte me! – reče prijeteći.
– Nismo mi nikakva horda Komanča koja tjera pred sobom nekoliko Siuxa ili Cheyennea da bi im skinula skalpove! Ljudi smo od zakona, a oni razbojici tamo, to su ubojice i zločinci. Crvenokošci možda ne mogu shvatiti tu razliku. Zbog toga nas nećeš zaustaviti. Razumiješ li?

Chet ga je promatrao, ali ga u stvari nije vidio.

– Jesi li me razumio, klipane? – zagrmli čovjek.

Chetov pogled kao da se vratio iz neke beskrajne udaljenosti, a onda čovjek iz potjere tresne na tlo. Chet ga je munjevito udario. Objema šakama! Izazivač je, nepomično ležao na ledima.

Ljudi se ukoče. Chetov pogled i dalje je lutao. Tek tada ljudi opaze da drži kolt u ruci.

– Sljedeći koji me nazove klipanom dobit će metak! – reče Chet tihim, ali ostrim glasom.

Začuje se žamor. U Cheta se upi-lje prijeteći pogledi. Svi zauzmu neprijateljski stav.

– Mir! – javi se šerif Hotdog Cityja. – Svi ste se zakleli da ćete prilikom ovog jahanja poštovati zakon i ništa drugo nego zakon. Nitko od vas ne smije uvrijediti drugoga. Kao i uvijek!

Okrenu se svom kolegi.

– Kako rekoš, razbojnici su svjesni svoga položaja. Zahtijevaju da napustimo visoravan i da se povučemo. U tom slučaju bti će spremni osloboditi djevojku.

Debeli nagnu glavu naprijed poput bika.

– A što ste im odgovorili?

– Da moram porazgovarati sa svima. Razbojnici očekuju odgovor. Debeli divlje kimnu.

– I dobit će odgovor, nitkovi! Već noćas! Sunce će ubrzo zaći, a čim bude dovoljno mračno, opkolit ćemo njihovo sklonište i napasti sa svih strana točno u ponoć!

– Ipak im moramo odgovoriti – reče šerif Hotdog Cityja. – Nekako im moramo objasniti zašto nismo odjahli da bismo ih umirili. Ta znate i sami da je štakor koji je pritjeran u kut u stanju svašta učiniti.

– Pa što ćete objasniti tim propalicama? – podviknu debeli.

– Da su nam konji iscrpljeni i da

ćemo tek sutra moći odjahati. To će razumjeti.

– Mogu li im ja prenijeti odgovor? – umiješa se Chet. – Jedini ovdje poznajem Mary-Lou Morgan. Možda bi bilo važno me vidjeti.

Ljudi sa zvijezdama se pogledaju.

– Dosad je valjano obavio svoj posao – reče šerif Hotdog Cityja.

– Možda će to umiriti djevojku.

Debeli nijemo prihvati prijedlog, na trenutak pogleda Cheta gnjevnim pogledom i okrenu se.

Chet vrati šerifu njegovu pušku, nasloni vinčesterku na stijenu i pođe.

Link ga ugleda kako dolazi i izide s Mary-Lou na čistinu.

– Chete! – iznenađeno poviče Mary-Lou.

Chet im pride i pogleda ih oboje. Pogledi muškaraca se sukobe. Link se sada zacijelo prisjetio kako su se njih dvojica nekoliko puta susreli u Golden City Hotelu.

– Ta poznajemo se – reče Link.

– Tko ste vi?

– Chet Quade s ranča Skull.

Link na trenutak pogleda Mary-Lou.

– Onda, što kažete?

– Konji su nam iscrpljeni – reče Chet. – Moći ćemo napustiti visoravan tek sutra ujutro.

Link zirnu preko Cheta da bi vidio položaj koji je zauzela potjera.

– Pa dobro... – otegnu. – Prihajemo.

– To je ipak varka – reče Chet i lagano se nasmiješi.

Link ga pogleda. Lijepe oči Mary-Lou razrogače se od straha.

– Za opljačkani novac i na vas četvoricu raspisano je ukupno deset tisuća dolara nagrade – reče Chet. – Onim ljudima ponajviše je stalo do nagrade. Noćas će vas napasti.

– Mary-Lou Morgan to će stajati glave! – prijeteci procijedi Link.

Chet kimnu.

– Zbog toga sam ovdje. Koliko lassa imate?

Link ga začudeno pogleda.

– Zasto? Četiri...

Chet kimnu.

– Dovoljno. Krenite čim se udaljite. Ravno na zapad. Sve do kraja visoravni. Tamo postoji jedan usjek koji vodi dalje. Dok je još dan, moći ćete se spustiti bez opasnosti... I bez muke. Ali svakako za svjetla, inače ćete slomiti vratove.

– A što će biti s konjima?

– Dovest ću vam ih sutra uvečer. Ali zato ću Mary-Lou povesti sa sobom. Odvest ću potjeru na cestu prema Fairplayju i zatim pobjeći s vašim konjima.

Linkove oči suze se u uske proreze.

– A nije li to varka? Bez konja tamo dolje nećemo se moći ni maknuti.

– Upravo tako! Tada ćete biti upućeni na mene – uzvratit će Chet. – Pomoći ću vam samo ako mi dopustite da se s Mary-Lou Morgan vratim na ranč Skull. Trgovina može biti samo takva ili nikakva... Dovoljno smo pričali! Vama je vrijeme zasjelo za vrat. Morate se spustiti prije nego padne mrak.

Chet se okrenu.

– Trenutak samo! – poviče Link promuklim glasom. – A tko mi jamči da...

– Nitko! – prekinu ga Chet. – Spustite se dolje ili ostanite ovdje. Oni tamo svakako će vas napasti. A ustrijelite li Mary-Lou, s vama će biti svršeno. Ta to je jasno, zar ne? Ono drugo je pokušaj... Dakle, pokušajte!

Chet još jednom kimnu Mary-Lou, a zatim se vrati.

– Dugo je trajao taj posjet, Ko-

mančul! – progunda debeli iz Golden Cityja.

– Objasnio sam mu da ne možemo sada odjahati zbog toga jer su nam konji iscrpljeni. Zatim sam pokušao iskupiti Mary-Lou Morgan.

– I? – napeto zapita jedan od ljudi.

Chet slegnu ramenima.

VII

Noć je bila mračna, bez mjesečine. Ljudi su već satima ležali raspoređeni oko grmlja. Bila je to prava opsada. Šerif Hotdog Cityja klečao, je pokraj Cheta i neprestano izvlačio sat, pokušavajući u posvemašnjem mraku odgonjetnuti koliko je još vremena ostalo. Ponekad bi mu to pošlo za rukom, ali samo uz najveće napore.

– Još deset minuta – progunda naposljetku i gurnu Cheta. – Zar se ne namjeravate prišuljati?

– Ta i sami znate što mislim o tome! – tiho uzvratu Chet.

Šerif je bio nervozan. Zbog Mary-Lou! Točno je znao da njezin život sada više ne vrijedi ni prebijene pare i to ga ispuni nemirom. Naposljetku otpuže sasvim naprijed. Mučio ga je osjećaj odgovornosti.

Chet je bio sretan što ga se napokon oslobodio. Savjest ga je pekla, a osim toga, neprestano ga je mučilo hoće li ona tri razbojnika sretno spustiti Mary-Lou kroz procjep u litici.

Orijentirao se prema zvijezdama. Točno u ponoć počne napad. Pucalo se na sve strane, sijevali su plamici s grla cijevi i noć se odjednom pretvori u tutnjavu. Crveni odbijesci rasparali su tamu. Zacijelo ni snažan konj ne bi mogao ponijeti svu municiju koju je potjera ispućala samo u nekoliko trenutaka. Odjeci hitaca odbijali su se od stijenama moćne planine.

Pošto je i posljednji hitac utihnuo, Chet ustane, pope se uza strminu i potrči ljudima što ih je zapažao samo kao sjene. Osjeti kako mu udar vratna žila od silne napetosti.

– Pobjegli su! – začuje povik nekog čovjeka. – Ostali su samo njihovi konji...

Chet zastane. Nasmiješi se preda se u tami od silnoga olakšanja. Savjest ga više nije pekla. Napokon, na ranču Skull osedlao je konja samo zato da bi spasio Mary-Lou. Samo zbog toga upustio se u tu pustoštinu.

Začuje proklinjanje i gnjevne povike. No to ga nije nimalo smetalo. Pode dalje i umiješa se među ljude.

– Ti kojoti nanjušili su sve i pobjegli na vrijeme – reče jedan od ljudi. Glas mu je zvučao kao da plače od bijesa. – Želimo li vidjeti samo dolar od one silne nagrade, morat ćemo pretražiti cijelu visoravan. I to čim se razdani!

Ljudi su imali baklje. Osvijetlili su njima i posljednji zakutak. A kad su se ugasile, pomirili su se sa sudbinom.

– Hajde! – zagrmi debeli šerif Golden Cityja. – Moramo zatvoriti prilaz onoj stazi kojom smo stigli.

Čovjek odmah potrči, a nekolicina gonilaca pode za njim. Chet odvede konje razbojnika i Mary-Lou iz skrovišta. Pratilo ga je nekoliko ljudi s puškama spremnim na paljbu. Očito su se bojali da bi ih razbojnici mogli iznenaditi.

Životinje su bile u jadnom stanju. Chet ih rasedla, a uto mu pride šerif Hotdog Cityja.

– Pojest ću vlastiti šešir, a i sedlo, ako vi niste u to umiješani... Prokleti pasji sine! – prasnu čovjek.

– Upravo sam ustanovio da na sedlima nema lasa – ravnodušno uzvratu Chet. – Ako im je uspjelo

napustiti visoravan, pješice neće dospjeti daleko. Ostaje im samo put u Fairplay. Sutra rano odvest ću vas na cestu.

Šerif mu se posve približi i sada je očito tražio njegov pogled.

– Vrlo dobro znam da ste me shvatili – reče razdraženo.

– Neću to ni osporavati.

– A što očekujete od toga?

– Nitko nije poginuo.

– Odgovarat ćete zbog toga – bijesno zaprijeti šerif, a zatim se udalji.

– Vrlo rado! – promrmlja Chet i dohvati pokrivače da bi prillegao nekoliko sati.

Konji su se do jutra prilično oporavili, ali ne i ljudi. Šerif iz Golden Cityja im ni sada nije dao mira, nego zapovjedi da pretraže cijelu visoravan. Proklinjući, pojedinačno i u skupinama, ljudi počnu pretraživati.

Dakako, samo su gubili vrijeme. Ništa nisu mogli pronaći. Okupe se tek oko podneva da bi se počeli spuštati s visoravni. Chet je konje razbojnika svezao jednoga iza drugog. Silazeći stazom, morao je voditi životinje.

Opet utroše četiri sata. Zatim svi uzjašu, a Chet povede potjeru u smjeru klanca od kojega počinje cesta prema Fairplayju. Već sat kasnije padne mrak, a debeljko iz Golden Cityja odluči podići logor i zanočiti. Dugotrajno i teško jahanje iscrpilo je ljude, pa se šerifu nitko nije usprotivio, a i Chetu je to bilo pravo.

Medutim, usred noći bez pozdrava se rastane s tim ljudima. Dakako, sa sobom povede i konje razbojnika...

Iako su oko logora bile postavljene straže, nitko nije ništa opazio. Poput Komanča u ratnom pohodu Chet se priljubi uza svojega konja

i potjera druge životinje ispred sebe u mrklu noć. Nitko ga nije čuo, nitko neće moći tvrditi da ga je vidio kako je odjahao.

VIII

Link je trčkarao amo-tamo. Smrzavao se. Cijelu noć čekao je čovjeka s ranča Skull.

Da, bez konja su izgubljeni. Sav novac i talac bezvrijedni su ako se ne dočepaju konja. U tom kraju morali su se sakrivati ne samo pred zakonom nego i pred Indijancima.

Walt je to otkrio.

Nadomak procijepu u dnu klanca, otkrio je otiske kopita nepotkovana konja. Otisci su bili stari samo nekoliko sati.

Zvijezde su blijedjele povrh klanca. Na visoravni se zacijelo već razdanilo.

Odjednom začu topot kopita i savim nesvjesno čvršće stisne pušku. Strah mu se provuče udovima. Da li to Chet Quade s njihovim konjima ili potjera... ili možda crvenokošci? Cheyenne, kako je pretpostavio Walt! Druga plemena nazivala su Cheyenne rukosječama, jer bi poginule protivnike shrahovito osakatili.

Link se okrenu da bi probudio Walta i Sammyja.

Mary-Lou je već bila budna. I ne samo to! Djevojka skoči i htjede pobjeći.

Link podigne pušku, a djevojka se uplaši i ukoči. Nasloni se na stijenu, raširi ruke i pogleda lijepim crnim, široko razrogačenim očima.

– Walte! Sammy! – oštro pozva Link.

Ljudi skoče.

– Jahači! – procijedi Link. – Ti ćeš pripaziti na Mary-Lou, Walte! Kako smo kazali! Hajde!

Opet se okrenu i počeo osluškivati šumove. Jahači su dolazili klancem,

ali još nisu bili došli do okuke pa ih nije mogao vidjeti.

Tada se pojavi prvi konj. Link se s sangu i žmirnu. Konj je bio bez jahača. . . Ni ostale životinje nisu imale jahača. A onda se pojavi Chet Quade koji je tjerao konje pred sobom. Njihove konje! Link je to vidio vlastitim očima.

Naceri se i oko krajičaka usana zatitra mu neka poruga. Uspravi se i okrene. I ostali su u istom trenutku zapazili čovjeka s ranča Skull i odmah skočili u zaklon. Walt se s djevojkom zavuče u procjep.

Link spusti pušku i pričekaj.

Chet je jahao punim trkom. Četiri konja bez jahača jurila su pred njim u zbijenoj skupini, a stremeni su im se njihali na sve strane. Topot kopita odjeknu klancem.

Dvjesto metara pred Linkom Chet prestignu konje bez jahača, potjera ih u stranu do stijene, a zatim pojaha korakom, vodeći za uzde Mary-Louina kulaša.

Link se naceri od radosti.

– Konji su tu – reče Chet, zauzdavši konja. – Sada je na vama da povučete svoj potez kako bismo savsim ostvarili dogovor. Odjahat ću s Mary-Lou uz klanac, a vi se možete vratiti mojim tragom ako mi ne vjerujete. Provjerite i vidjet ćete da je potjera odjahala u Fairplay. Bit će najbolje da izbjegavate taj grad.

Linkovo lice odjednom se smrknu. Dohvati pušku objema rukama i pri tome je kao slučajno usmjeri u Cheta.

– Potjera je odjahala u Fairplay. Ali odavde to ne mogu vidjeti – reče.

Netremice je promatrao Cheta, ali krajičkom oka pogledavao je i Sammyja koji se na drugoj strani klanca brzo pokrenu između sipine i stijena da bi dospio, pridošlici iza leđa.

– Dogovor je posve jasan – reče Chet. – Dakle, pustite Mary-Lou. Link razvuče lice.

– Jasan dogovor? Kako bi bio jasan? Odavde ne mogu provjeriti jesu li sve učinio onako kako smo se dogovorili.

Chet ga ozbiljno odmjeri.

– Svi ste još živi, a i konji su tu.

Sammy zauze položaj, zaklonivši se iza stijene, dobačaj kamenom iza Chetovih leđa.

Link se zadovoljno nasmija.

– Moramo krenuti! – reče Link.

– A ne bi nam se nimalo svidjelo da nas ti slijediš.

– Sjaši! – oštro poviče Sammy.

Chet Quade se samo na trenutak okrene prema njemu, a zatim opet pogleda Linku u oči.

– Nezahvalni štakoru! – promrskajući kroz zube.

Link se namršti. Iza njegovih leđa, Walt se s djevojkom izvuče iz procjepa. Chet ih pogleda i sjaha. Sammy odmah promijeni položaj da bi ga opet imao na nišanu.

Link načini nekoliko koraka prema Chetu i ispruži lijevu ruku.

– Revolver!

Chet nije imao drugog izbora. Kad bi bilo što poduzeo, razbojnici bi ga ustrijelili isti trenutak. Oprezno izvuče kolt iz korica i dobaci ga Linku.

Sammy u međuvremenu odvede Chetova konja, a Link ga zatim potjera prema drugoj stijeni, dok je Walt s Mary-Lou brzo potrčao za konjima. Mary-Lou ga je neprestano gledala.

Chet ogorčeno prokune u sebi. Počinio je grešku, a u toj divljini ni jedna greška se ne oprašta. Ni najmanja! Ništa nije smio poduzeti. Morao ih je promatrati kako su odjahali s Mary-Lou, odvevši i njegova konja i oduzevši mu oružje.

Ostao mu je samo lovački nož u sari čizme.

Topot kopita ubrzo utihnu u daljini.

Chet nije gubio vrijeme i odmah potrči za njima. Sat za satom, kilometar za kilometrom. Od svitanja do mraka. A u klancu je dan tek počeo.

Za Cheta to nije bio prevelik napor. Međutim razbojnici su neprestano povećavali prednost. Link je nemilice tjerao konje.

U početku Chet se nadao da će Mary-Lou u pogodnom trenutku uteći zajedno s njegovim kulašem. No uskoro više nije pomišljao na to.

Razbojnici su odustali od nauma da odjašu u Fairplay. Chet je to i očekivao. Promijenili su smjer i sada su očito krenuli prema Colorado Springsu ili Pueblu. U svakom slučaju napuštali su Stjenjak.

Malo prije zalaza sunca pred Chetom se odjednom pojave trojica jahača. Crvenokošci, ni jedan bijelac!

Znao je što ga očekuje. Jahali su ravno na njega. Opazili su ga prije nego on njih.

Chet zasta.

Približavali su mu se korakom s kopljima u rukama. Pokraj svjetlucavih željeznih šiljaka lepršala su orlova pera.

Nisu bili miroljubivi. Nimalo!

Dvije stotine metra pred Chetom divlje potjeraju konje punim trkom. Svaki je želio kopljem prvi probosti grudi omrznutom bijelcu.

Chet izvuče nož i sagnu se. Poznavao je tu indijansku igru. Bilo bi besmisleno, bježati u stranu. S tim su oni i računali, napeto iščekujući na koju će stranu potrčati napadnuti. Naime, o tome je ponajviše ovisilo koji će od njih biti prvi na potezu.

Nepotkovana kopita poludivljih

konja odzvanjala su golim kamenitim tlom. Ratnici su još jahali jedan uz drugoga.

Chetovo srce divlje zakuca.

Udaljenost se brzo smanjivala i već se čulo oštro disanje divljih konja. Ratnici su se nagnuli naprijed, podigavši koplja visoko povrh glava.

Chet se u posljednjem trenutku gipko pokrenu kao da će se baciti udesno i time ne zavara samo ratnike nego i konje koji na trenutak neodlučno skrenu amo-tamo. Krik! Ratnici naglo povuku uzde. Chet podignu ruke, baci se pred konje i zakotrlja tlom poput klupka. Konji se propnu da se ne bi spotakli o iznenadnu prepreku. Ratnici izbace koplja u prazno.

Poput vjetra prohuje tri Cheyennea iznad Cheta.

Međutim, Chet je bio brži. Skoči, potrči za njima i baci se poput pantere na srednjega konja upravo u trenutku kada su ratnici trgnuli životinje.

Čvrstim udarcem izbaci ratnika iz sedla, nagnu se, uhvati konja za grivu i obode ga. Životinja se odmah propne i nastavi punim trkom.

Ratnicima se otmu divlji krikovi. Naglo okrenu konje i potjeraju ih. U trku dohvate koplja i bace ih za pobjeglim jahačem. Chet se sagnu. Ni jedno koplje nije ga pogodilo.

Divljim krikovima Indijanci potjeraju konje punim trkom. Chet je imao oko četiri stotine metara prednosti. Ratnici su bili naoružani i puškama, ali nisu ih upotrijebili, htijući bijelca uhvatiti živa. Udarali su konje krajevima uzda po ušima i vikali.

Chet je bjesomučno jahao, znajući da je posrijedi utrka na život ili smrt. U nekoliko navrata zavara ratnike pojahavši u luku, da bi zatim naglo skrenuo pošto bi se oni

našli na istoj visini s njim, ponadavši se da će mu uzmoći presjeći put.

U međuvremenu sunce zade. Brzo se spuštao mrak. Chetova početna prednost ubrzo se poveća na cijeli kilometar i on nestade u noći.

IX

U svitanju Chet stigne na poštansku cestu što je vodila na jug. Nije gubio vrijeme tražeći tragove razbojnika i neprestano je tjerao konja sve dok se pred njim nije pojavio Colorado Springs. Tada se zaustavi, rasedla iscrpljenoga konja i pusti ga, jer se životinja ionako ne bi mogla naviknuti na štalu. Preostali dio puta prijeđe pješice.

Već je bilo podne i u gradu je bilo vrlo živo zbog izbora. Vlada je namjeravala sagraditi željezničku prugu u tom kraju, a gospodin Josten se protivio tome obećavši da će svakako nastojati spriječiti gradnju bude li izabran za gradonačelnika. Jednako odlučno uvjeravao je birače i protukandidat, ali on je bio za gradnju željezničke pruge... Posvuda su bili plakati kričavih boja.

Chet potraži prodavaonicu oružja. Pritom prođe mimo šerifova ureda. S ljudima od zakona imao je mnogo iskustva, pa ni u kom slučaju nije namjeravao ulaziti i zamoliti pomoć.

Kupi kolt, vinčesterku i metke, a zatim ode u štalu za iznajmljivanje konja. Kupi svijetloga kulaša za četrdeset dolara zajedno sa sedlom. Vlasnik staje uvjeravao ga je da je to izuzetno povoljna cijena. Daka-ko, pri tome je prešutio da životinja nije baš najbolja, ali Chet je to i sam zapazio. Odlazeći s ranča nije očekivao da će potjera toliko potrajati, pa mu tanka lisnica nije dopustila da bude suviše izbirljiv.

Ostavi konja u štali, unajmi sobu u hotelu i malo odspava. Probudi se u sumrak, upravo na vrijeme da u gradu potraži razbojnike i Mary-Lou.

Stojeći pokraj zvonika, ugleda ih kako ulaze u grad. Walt i Sammy jahali su tik do djevojke.

Chet se povuče. Bilo je upaljeno previše svjetiljki.

Samo se Link ogleda. Prema svemu sudeći, zapovjedio je Waltu i Sammyju da ne ispuštaju iz vida djevojku s ranča Skull.

Odsjednu u istom hotelu kao i Chet, koji je još dugo ostao u sjeni zvonika. Pokrenu se tek kada je Sammy izišao iz hotela i odveo konje iza kuće.

Brzo i gipko Chet poput sjene kliznu ulicom i nade se iza hotela prije Sammyja koji je odveo konje do štala i tu ih rasedlavao.

Nije mogao ni čuti ni vidjeti čovjeka koji mu se prikrađao. Međutim, kada mu se Chet približio na desetak koraka, razbojnik se munjevito okrenu, sagnut i s koltom u ruci.

Povrh ulaza u štalu gorjela je svjetiljka i njeno svjetlo dopiralo je sve do Cheta. Sammy ga iznenadeno pogleda, na trenutak sasvim zbunjen, ali se odmah pribra i zapuca.

Tane je prozviđalo mimo Cheta i zabilo se u drvenu stijenu hotela.

Sammy je propustio svoju priliku, a drugi hitac nije ni stigao ispaliti.

Chet se sagnu i opali. Oružje sijevnu i metak odbaci Sammyja natraške. Još je gledao Cheta raširenih očiju kao da je pred njim duh. Zatim se stropošta na tlo i okrenu na lice.

Poslije tih dvaju uzastopnih hitaca zavlada grobna tišina, ali taj gotovo neugodan mir potraja samo

nekoliko trenutaka. Potom odjeknu povici.

Chet gurnu oružje u korice i počne se povlačiti. Preskoči ogradu pokraj štale, sagnu se i potrči na cestu, a zatim prijede kolnik i ude u salun. Bio je pretrpan. Probi se do bara i popi viski. Zadrži se desetak minuta, a onda se vrati u hotel.

I tamo su svi bili uzrujani. U predvorju je bio šerif. Chet se zlovoljno okrenu i ude u kockarnicu nekoliko kuća dalje.

Odmah na ulazu dočeka ga neka djevojka.

— Danas ti je sretan dan, mladiću! — reče, nasmiješi se i uhvati ga pod ruku. — Zacijelo ćeš odavde izaći s hrpom novca. Što misliš o pokeru na izvlačenje? Doši, odvest ću te za stol. Tamo su se već okupili sjajni momci.

Chet se nasmiješi i nevoljko pode s njom. Sjede i zaigra. Dobio je, izgubio, pa opet dobio. Nije mogao izdržati više od jednoga sata, iako ga je djevojka na sve načine pokušavala nagovoriti da nastavi. Kada je osjetila da joj to ne uspijeva, počela ga je grditi.

Napusti kockarnicu i oprezno ude u hotel. Bojao se da ne susretne Walta ili Linka.

Recepcionar je stajao usred predvorja. Sam.

— Večeras su u dvorištu iza zgrade ustrijelili čovjeka — obavijesti Cheta. — Naoko bez ikakva povoda.

— Da, čuo sam hice — reče Chet i zasta. Zaokruži pogledom. U blagovaonici više nije gorjelo svjetlo, ali je zato oko bara bilo vrlo živo.

— Ostao je na mjestu mrtav! — nastavi recepcionar.

— A što je s ljudima koji su došli s njim? — zapita Chet. — U kojim sobama stanuju?

Recepcionar začudeno pogleda Cheta.

— Odjahali su — reče naposljetku. — Gospodu sa ženom više se naprosto nije moglo zaustaviti...

Chet se ugrize za usnu.

— Zar mi ne vjerujete?

— Kamo? — zapita Chet promuklim glasom.

Recepcionar strese glavom.

— Nisu kazali nikome! — naglasi. — Neka sam vrag zna tko ih progoni!

Chet ga ostavi i pode u dvorište. Konja više nije bilo. Ni jednog! Prokune u sebi.

Smjer kojim su razbojnici pošli s ranča Skull bio je posve jasan. Golden City! No, kamo su se sada uputili? Od Colorado Springsa išlo je desetak puteva u raznim smjerovima. Chet još jednom žestoko prokune, okrene se, pode u sobu i legne. Bio je na nogama prije svanuća.

Krenuo je prema jugu, nadajući se da su razbojnici zadržali prijašnji smjer. Bila je to samo nejasna nada. U tom pogledu bio je oprezan. Znao je da su razbojnici stekli toliku prednost da će možda potrajati dani, tjedni, pa i mjeseci dok ih ponovo ne ugleda. A možda su se i sasvim izgubili. Možda je već sada sasvim izgubio igru. No Chet se ipak nadao.

Poslije podne naide na prvu stanicu za izmjenu konja, ali ni jedan od dvojice službenika nije vidio razbojnice i Mary-Lou. Iako su ga pozivali da ostane, Chet odjaše dalje.

U sumrak susretne dvojica teretna kola kompanije Wells & Fargo. Vozači nisu vidjeli razbojnice s djevojkom, ali putem su sa sobom bili povelili nekog putnika koji je — kako je opširno ispričivao Chetu — stigao iz Eatsa, malog naselja iz-

među Rush Creeka i Arkansasa. Tog jutra u blizini stare stanice Chico Creek bio je susreo troje jahača, dva muškarca i ženu. Sa sobom su vodili i dva rezervna konja.

Chet mu zahvali na obavještenju i napusti cestu u smjeru istoka. Dakle, to je bio novi Linkov smjer. Zadrži li ga, idući cilj mogla bi im biti La Junta na Arkansasu.

Chet ostane u sedlu gotovo do ponoći, a sutradan pronade tragove pet konja. Odmah ustanovi da je smanjio razmak i razbojnici su imali još najviše četiri sata prednosti. Sustigao ih je poslije tri dana.

Na cesti od Puebla prema La Junti, kilometar i pol ispred Arkansasa, bila je stara stanica za zamjenu konja. Chet je jahao između ceste i rijeke da bi naišao na trag razbojnika ako bi oni pojahali prema gazu, namjeravajući prijeći rijeku, pa gotovo i nije obraćao pažnju na staru stanicu. Međutim, zamalo ga nije udarila kap kada je pred zgradom ugledao konje.

Poput munje skoči sa sedla i odvede konja u zaklon. Iznenadenje zapravo i nije bilo tako veliko. Mnogo više zaprepastilo ga što je gotovo promašio trag. Razbojnici su očito namjeravali nastaviti putovanje kočijom.

S puškom u ruci približi se stanici u pognutu stavu, a onda i četveronoške, pa je neopažen stigao do remize. Unutra je bila kočija bez kotača, prljava, prašnjava i prepuna paučine. Chet klekne pokraj vozila. S tog je mjesta mogao promatrati cijelu stanicu.

X

Link dovrši objed i ustane. Pokretom glave upozori Walta da pripazi na Mary-Lou, a zatim se zaputi u kuhinju. U stanici nije bilo žene.

Jedan službenik slagao je lonce i tave, a drugi je sjedio na stolcu i promatrao ga. Obojica su bili postariji ljudi, ali sasvim različiti: jedan visok i snažan, drugi gotovo patuljast.

Odmah se okrenuše Linku, a manji ustane.

— Želite li još nešto, gospodine? — Pokaže štednjak. — Grah sa slaninom... Svega još ima. Je li tako, Patt?

Visoki kimnu.

— Dakako, gospodine! Samo kažite što želite. Donijet ću vam sve u sobu.

— Jeste li pogledali konje? — zapita Link.

Obojica pogledaju kroz prozor.

— Lijepe životinje, naravno, gospodine! — reče Patt. — No, koliko zahtijevate za njih? I sami vidite da kuća nije osobito bogata.

— Sto dolara — reče Link.

Obojica se zaprepastiše.

— Pa to bi iznosilo pet sto dolara! — prostenja mali. — Previše za nas, gospodine.

— Glupost! — progunda Link. — Za svih pet konja, zajedno sa sedlima i opremom!

Obojica se pogledaju.

— Pa tom cijenom zapravo nam poklanjate životinje, gospodine! — reče Patt. — Znate li to?

— Želim ih se riješiti! — objasni Link.

— Svaki vozač rado će upregnuti te konje u svoja kola. U La Junti za njih će glatko dobiti petsto dolara.

— Dajte stotinu! — naceri se Link.

Ljudi se opet pogledaju. Zatim manji otrči u sobu i vrati se s pet novčanica od dvadeset dolara.

— Eto, kad već tako uporno zahtijevate taj posao... — nasmiješi

se mali, pružajući Linku novac i ruku.

Link prihvati i time je posao bio zaključen.

Vrati se Waltu i Mary-Lou, dok su se oba starca iza njegovih leđa radovala poput kradljivaca, kretanjama ga proglašavala ludim i radošno se gurala. Link je ostavio otvorena vrata za sobom.

– Kočiju! – prisjeti se odjednom viši starac, a niži izide napolje da bi pripremio zapregu.

Koral je bio iza remize. Pod krovom je visilo laso kojim su hvatali konje. Starac se uspravi na nožnim prstima i gotovo iščaši ruku pokušavajući dosegnuti konop, ali u tom trenutku osjeti neki tvrd predmet na križima. Odmah je znao što je posrijedi.

– Nebesa... Zar je to prepad? – prostenja zaprepašteno i spusti se na stopala. Okrenu se i gotovo zanijem ugledavši indijanske crte Chetova lica. – Nebesa... – Zavapi opet i podignu ruke uvis. – Koliko vas je? – Starac zaokruži pogledom.

– Sam sam – uzvratil Chet i spusti vinčesterku. – I nije to nikakav prepad. Posrijedi su oni ljudi u kući... Konji su im tamo vani. Op-ljačkali su banku, a ženu su oteli i drže je kao taoca.

Sitni starac nepovjerljivo pogleda Cheta u oči.

– Konje su također ukrali – doda Chet.

Starac se opet trznu. No njegovo nepovjerenje sada je bilo usmjereno na Linka. Odjednom mu sinu.

– Zbog toga su nam ih, dakle, prodali za samo stotinu dolara!

– Zar su namjeravali nastaviti kočijom?

Starac odlučno kimnu.

– Kočija dolazi do pola sata.

gospodine... Ali kako ćemo doći do našega novca ako uzmete konje? – Starac nevoljko pogleda Chetovu pušku.

– Već će se to nekako srediti – uzvratil Chet. – Najprije moram ženu odvesti na sigurno, a zatim se možemo pozabaviti nitkovima.

– Kuća ima samo jedna vrata. Razbojnici i žena su u sobi. Ako uđete, odmah će vas opaziti.

Chet pogleda kuću. Ugledavši prozore nečeg se sjeti.

– Morao bih pripremiti konje za zapregu, gospodine – reče starac.

– Podite! – reče mu Chet. – Dovedite konje.

– A onda?

– Vidjet ćete – uzvratil Chet. – No jedno vam mogu kazati već sada. Odate li me i ubiju li nitkovi zbog toga ženu, odjahat ću s vama u šumu.

– Nebesa... A onda? – zakriješti starac.

Chet ga samo pogleda. Starac pođe, ali se vrati poslije dva koraka. Zaboravio je laso. Chet ga skinu s klina i dobaci mu ga.

– Hvala, gospodine.

Chet pride naprijed, i dalje pri-ljubljen uz kočiju, da bi bolje vidio kuću. U cijeloj okolici ništa se nije micalo, čak ni konji.

Bučio je samo starac koji je u koralu hvatao konje i pri tome žestoko psovao. Poslije desetak minuta vrati se sa zapregom, ovivši uzde oko šaka. Konji su ga doslovce vukli. Rudo se vuklo za njima, poskakujući na neravnu i izgaženu tlu.

– Što da sada uradim? – kreštavo poviče starac dok su ga konji vukli pokraj Cheta.

– Ono što obično radite – progunda Chet. – Neka se ništa ne opazi!

– Nebesa... – opet zakriješti starac.

Ubrzo zaustavi zapregu ispred kuće. Cheta iznenadi što mu je to uopće pošlo za rukom. Nije bio viši od četrnaestogodišnjaka i činilo se da će ga konji naprosto odvući za sobom.

No tamo je neki stupič izviri-
vao iz tla i starac ovije uzde oko njega. Zatim pođe u kuću, ali poslije nekoliko koraka zastane i pogleda Cheta.

Chet mu mahne neka ide dalje. Starac doista zakorači, ali uto izide Link. Patuljak se opet skameni od straha.

Rasedlajte napokon te konje i odvedite ih od kuće! – poviče Link.

– Naravno, gospodine! – uzvratila starac i pri tome zažmiri u smjeru ostave za kola. – Odmah, gospodine! Samo... do koji trenutak stići će kočija.

Posrijedi je bila kočija iz Puebla, ali Link je upravo zbog toga i zahtijevao od starca da ukloni konje.

– Dodite, pomoći ću vam! – poviče Link, pride konjima i počne im otkopčavati kolane, bacajući sedla na tlo.

Kada mu se starac naposljetku primakao, Link je već držao uzde u rukama.

– Odvedite već jednom ova dva – uputi ga Link.

Sitni starac se spotaknu i u posljednjem trenutku uhvati za gredu.

– Naravno, gospodine! – začu Chet starca kako je promućao, a onda se dovuče do ostave, vodeći dva konja za oglave.

Ugledavši Cheta, preokrenu očima.

– Nebesa... Što li će sada biti?

– Podite dalje! – progunda Chet.

Link dohvati sljedeća dva konja i potrči za starcem, jer je vidio kako je on nestao u ostavi.

Chet stisnu pušku na bok i povuče se malo. Link je vodio konje ravno u ostavu za kola. Sakrije se iza kola i ostane tamo sve dok Link nije stigao u prostoriju. U tom trenutku izide pred njega.

Ugledavši Cheta, Link se tako iznenadi da je zastao kao gromom ošinut i ispustio uzde.

– Chet Quade! Psino! – divlje procijedi Link.

Chet se u dva koraka nade pred njim, gurne mu puščanu cijev u trbuh, oduzme revolver i nasumce ga odbaci u stranu.

– Bolje biste prošli da ste mi prepustili Mary-Lou već u Stjenjaku – reče Chet. – Upozorio sam vas! Ali vi pripadate momcima koji nabijaju šešire preko ušiju, pa ne čuju korisne savjete.

Link se nekako oporavio od iznenadenja i ogleda se. Očito je htio ustanoviti je li Chet uistinu sam. Već trenutak kasnije sve je shvatio. Pošto ga je Chet dohvatio za pojas da bi ga privukao kočiji, podignu šake i udari. Pri tome mu se otme divlji krik. Zacijelo je kriknuo namjerno da bi upozorio Walta koji je ostao u kući.

Chet se munjevito pokrenu i ustuknu, pa je Link naletio na njegovo desno podignuto koljeno. Istovremeno ga udari kundakom i razbojnik pade potrbuške. Chet ga još jednom udari u zatiljak i Link osta nepokretno ležati, lica zarivena u prašinu.

U tom trenutku otvore se kućna vrata. Chet se sledi. Međutim, to je bio onaj golemi starac.

– Vinz! – pozove Patt. – Da li si me zvao?

Chet se ogleda. Sitni starac stajao mu je iza leđa. Dohvati ga za rame i gurnu naprijed.

– Konji su se uplašili! – propišti.

Mali šmugne između konja, opet se spotakne o vlastitu nogu i u posljednjem trenutku uhvati za žvale jednoga kulaša.

– Konji... Proklete životinje! – poviče kreštavim glasom.

Veliki starac se nasmije i zalupi vrata.

Chet duboko udahnu. Vinz se opet pojavi iza konja i pogleda onesviještenog razbojnika.

– Odmaknite konje! – procijedi Chet.

– Nebesa... Zar ste ga zatukli? – promuća starčić i pogleda Cheta razrogačenih očiju.

– Nikako! Uskoro će doći sebi – reče Chet.

– Vinz prihvati konje za oglave i uvede ih u koral.

Chet povuče Linka do islužene kočije, a zatim potrči prema pročelju kuće. Iako to nije bilo daleko, stigavši pred kuću Chet se morao na trenutak zaustaviti da povрати dah.

Starac se pojavi ispod strehe i zastane kao ukopan: ugledao je Cheta ispred kuće.

Chet mu mahnu, sagnu se i protrči ispred prozora prema vratima.

Starac sada izide sve do grede za vezanje konja.

– Doviknite onima unutra da dolazi kočija! – zapovijedi mu Chet.

– Ali ona ne dolazi... – Starac zbunjeno zanijem, ponovo pogleda Cheta, a zatim potrči vratima neprestano ga promatrajući.

Chet mu kimnu i starac otvori vrata.

– Dolazi kočija!

Chet ga povuče i odgurnu u stranu. U kući se začuju koraci. Walt izide na vrata, a mladenačko lice

bilo mu je izobličeno od gnjeva. Za ruku je držao Mary-Lou i vukao je za sobom.

– Link! – zagrmí Walt. – Gdje...

Riječi mu zastanu u grlu. Stajao je na pragu upravo kao da se našao pred neprobojnim zidom.

– Chet Qua...

Opet zanijem, ali se odmah snašao. Divlje povuče Mary-Lou k sebi i izvuče revolver.

Chet je goneći otmičare već bio propustio mnoge prilike, ali ovoga puta reagirao je munjevito i nemilosrdno. Kundakom sruši Walta na tlo.

Mary Lou poviče Chetovo ime i baci mu se oko vrata. To ga toliko iznenadi da je izgubio ravnotežu i oteturao sve do grede za vezivanje konja. Djevojka ga nije ispuštala, pa ju je morao vući za sobom.

– Chete... Napokon! – prostenje i poljubi ga.

Chetu je to bilo novo iznenađenje, pa nije bio dovoljno brz. Upravo kad ju je zagrlio i htio privući sebi da joj uzvрати poljubac, djevojka se zbuni zbog vlastitog postupka i ustuknu korak.

Chet je odmah ispusti.

Mary-Lou prijede rukom preko usta i ogleda se.

– Gdje su drugi!

Chet se nasmiješi.

– Sâm sam!

Djevojka ga odmjeri. Visoki starac izide iz kuće.

– Što se dogodilo? – zapita prijeteci. Vinz mu objasni.

– Što... Zar su konji ukradeni? – zareži Patt.

– Da! – reče Mary-Lou. – Odvest ćemo konje.

Veliki se oprezno ogleda.

– A gdje je onaj drugi kojemu si dao novac, Vinz?

– Tamo, pokraj stare kočije! –

uzvрати Vinz i pokaže rukom. — Također je bez svijesti.

— Onda brže! — naloži mu Patt.

— Misliš... da mu izvučem iz džepa... — starčić nabije šešir na glavu, okrenu se i potrči. Nestane u polumraku ostave, no ubrzo se pojavi sav uspaničen.

— Nestao je! Klipan je pobjegao, Patt! S našim novcem!

Chet zaokruži pogledom. Odgurnu Mary-Lou i pride gredi za vezivanje konja.

Ugleda Linka kako trči. Chet zapuca i promaši. Ali nije ga ni htio pogoditi.

— Momci nam duguju sto dolara, gospodo — reče veliki starac Mary-Lou. — Toliko smo im dali za konje.

Walt se osvijesti. Zastenje i okrenu se na leđa. Starci uzmaknu, a Chet se sagnu i oduze mu kolt.

— Gdje sam? — prostenje Walt.

— Na pravom mjestu — reče Chet. — Samo ustani.

Njišući se na nogama, Walt se uspravi i začudeno ogleda. Ništa nije shvaćao. Pamćenje mu se naglo vrati tek kada je ugledao Cheta Quadea. Pogleda ga s mržnjom u očima.

— Nosi se! — reče Chet. — Link je pobjegao prema obali. Preplivajte na drugu stranu i ne vraćajte se više!

Walt je začudeno pogledavao oko sebe. Naposljetku se pokrene natraške, a onda se okrene i potrči koliko su ga noge nosile.

Sitni starac odjednom ispruži ruku.

— Naš novac! Sto dolara... — zacrvi i htjede potrčati. Chet ga uspije zaustaviti.

— Gdje je novac? — zapita Chet Mary-Lou.

— U kući — uzvрати djevojka.

Svi uđu. Na stolu su ležale dvanke s opljačkanim novcem. Razbojnici

nisu bili gotovo ništa potrošili, pa Chet isplati starcima sto dolara.

— Banka će to preboljeti — reče.

— A sada osedlajte konje. Brže! Moramo krenuti prije nego stigne kočija!

XI

Walt je čučao, a Link stajao pokraj stabla. Promatrali su stanicu za izmjenu konja. Chet Quade i Mary-Lou izjahali su na cestu. Dakako, sa svim konjima i novcem koji su razbojnici opljačkali u Hotdog Cityju.

Walt je kipio od gnjeva.

— Sada imaju šest konja!

— Šesti ne valja ništa... Na njemu je dojahao — procijedi Link. — Gdje li ga je samo pronašao? Zacijelo ga je ukrao putem...

Zašute. Ispunjeni nijemom gorčinom, obojica su promatrali oblak prašine što se gubio u daljini. S brežuljka na sjeveru ubrzo se dokotrlja kočija. Vozač je žestoko tjerao konje. Njegovi povici, pucketanje biča, topot kopita i štopot kotača odjekivali su sve do rijeke.

Kada se vozilo zaustavilo pred stanicom, Link pljunu s gađenjem.

— Eto, s tom bismo se kočijom bili odvezli — reče Walt.

— Da... otegnu Link. — No taj pasji sin ispriječio nam se na putu!

— Zar nećemo otići u La Juntu? — zapita Walt, podignu glavu i upitno pogleda Linka.

— Sišao si s uma! — procijedi Link. — Ljudi u stanici sada dobro znaju tko smo.

Walt ustane.

— A kako ćeš odavde?

Link pokretom glave pokaže stanicu.

— Kakve te brige muče!? Tamo ima dovoljno konja.

Pri tome se udari po koricama. Kada se osvijestio u spremištu za

kočije, pronašao je oružje i ponio ga sa sobom.

— A onda? — nepovjerljivo upita Walt.

— Onaj nitkov s ranča Shull utekao je ne samo s djevojkom nego i s našim novcem. To mu neću oprostiti!

Waltove oči pretvore se u uske proreze.

Link se razdraženo nasmije.

— Strah? Ona hulja je sama, a mora paziti i na djevojku i na novac! Ubrzo ćemo ih sustići. A to nije ni potrebno. Ionako moraju u Golden City, a znamo i gdje žive. Ne može zamesti tragove i dobit će ono što je zaslužio! Budi uvjeren u to. Sada znamo na čijoj je savjesti Sammy i taj ću račun posebno poravnati s njim!

— Ali imamo samo jedan revolver...

Link razvuče lice.

— Kada odjašemo oдавде, imat ćemo sve... Sve!

U tom trenutku do njih dopre vozačev povik i topot kopita. Kočija je napuštala stanicu i odlazila u smjeru La Junte.

— Zar odmah? — zapita Walt.

Link se ogleda.

— Pričekajmo mrak!

— Starci će se utvrditi u brvnari.

Link odmjeri druga s prezirom u pogledu.

— Pa što ti je odjednom? Zar si poludio od onog udarca kundakom po glavi?

Walt je napeto promatrao kuću.

Link se nasmiješi.

— Ako ne možeš, sam ću to srediti.

— Kako?

— Sasvim jednostavno! Odjahat ću u Colorado Springs. Tamo ima dovoljno ljudi koji samo čekaju zgodu...

— Moramo pronaći zamjenu za

Sammyja i Willyja! — predloži Walt.

Link se podrugljivo nasmija.

— Zar ti se čini da je tvoj udio prevelik? Ne mogu te prepoznati... Prije se nikako nisi mogao nasititi. Zacijelo te ona hulja pogodila u pravi živac.

— Sjeti se koliko smo tjedana proveli u sedlu poslije Hotdog Cityja? A sada sve to još jednom! — Na Waltovu licu pojavi se užas.

Starci otjeraju iscrpljene konje u obor. Bili su naoružani puškama.

Ugledavši ih Walt ozbiljno pogleda Linka.

— Još ne misle da su sigurni od nas — reče.

— Kada me se takvi ljudi više ne budu bojali, znat ću da sam postao stari magarac poput te dvojice tamo.

Walt je šutio. Sunce je zapadalo. Link izvuče kolt i šutke provjeri bubanj. Bilo mu je, čini se, svejedno hoće li ga Walt slijediti.

Walt pode s njim.

Približe se onoj strani brvnare na kojoj nije bilo prozora, pa ih starci nisu mogli ugledati. Zastanu, a Link se nasloni uza zid kuće i počne osluškivati.

— Što ćemo sada? — zapita ga Walt.

Link mu koltom pokaže koral.

— Unutra su, čujem ih kako govore. Uхвати dva konja za nas, praveći veću galamu da te starci čuju. Sredit ću ih čim se pojave na vratima.

Dakle, trebao je poslužiti kao mamac! Waltu se ta zamisao nije ni malo svidjela. Ipak se pokori.

Nekoliko trenutaka kasnije iza spremišta se začu pucketanje biča i njištanje konja.

Link se pakosno namršti i pomakne uza zid kuće. Vrata zaškripe i oba starca oprezno iziđu s puška-

ma u rukama. Imali su stare karabine. Zastanu pokraj grede za vezivanje konja i pogledaju obor. Vinz ispruži vrat i podigne se na vrhove prstiju da bi bolje vidio.

– Pasji sinovi! – zagrmi veći. – Krađu nam konje.

Patt potrči, a Vinz zaostane da bi ga štitio.

Link izađe iza ugla.

– Hej! – povika.

Patt neodlučno zastane, a onda naglo podigne pušku i opali. I Vinz zapuca. Link se baci potbuške i prvim hicem obori Patta, a drugim pogodi Vinza, čiji mu je metak prozviždao tik mimo glave.

Ustane i otrese konjsku balegu s haljetka. Walt dotrči i zgrabi Pattov karabin. Link se podsmjehnu.

– Što će ti ta nezgrapna toljaga?

Walt ga začuđeno pogleda.

Njom ću pucati.

– Pripremi konje, a ja ću se pobrinuti za sve ostalo – oštro progovori Link.

Walt odbaci karabin i vrati se u obor.

Starci nisu bili teško povrđeni. Link najprije podigne Patta, pa Vinza i odvede ih u kuću. Dok su starci jedan drugome previjali rane, Link pretraži cijelu kuću i pronade dovoljno hrane i municije, kao i revolver za Walta.

Kada ga je čuo kako se s konjima približava kući, pokupi stvari i priđe starcima.

– Nadam se da vam je dosta... Nemojte nas slijediti!

Starci ga se nisu usudili ni pogledati.

Konji su bili osedlani. Walt je pronašao sedla u suši. Link mu dobaci revolver, a onda veže torbe sa zalihama o sedla. Walt je neprestano promatrao kuću.

– Dosta im je svega – reče Link zapazivši njegov pogled.

Vinz se u sedla i odjašu cestom prema sjeveru.

Međutim, nedugo poslije toga zaustave životinje u jednoj zaštićenoj udolini pokraj ceste da bi zanoćili.

– Zar nam se ne žuri? – zapita Walt.

– Nikako! – suho mu odgovori Link. – Još danas i sutra ona će hulja računati s nama a onda više neće biti tako oprezan... Imaš pravo moramo potražiti zamjenu za Sammyja i Willyja. Mislim da ćemo u Colorado Springsu pronaći dva upotrebljiva momka, a onda ćemo dograbiti onog nitkova s ranča Skull i to tako da njegovi na ranču više nikad neće čuti za nj!

– A što ćemo s djevojkom?

– Opet ćemo je povesti sa sobom, ali sada zbog razonode...

– To će biti veselo – zlobno se nasmije Walt.

Link ga začuđeno pogleda, a zatim mu lice dobi čudan izraz.

– Sada si opet onaj stari, he...

Walt protrlja nos.

– Prošla mi je ona prokleta glavobolja. Čini se da me onaj pasji sin bio opasno udario... No vratit ću mu: Olovom!

Posljednja riječ zvučala je poput zakletve.

XII

Chetu i Mary-Lou bilo je potrebno pet dana do Colorado Springsa. U početku su mnogo pričali o proteklim doživljajima, ali kada su stigli u grad gotovo su sasvim zaboravili na razbojнике i prestali razgovarati o njima. Unatoč tome, Chet je i dalje bio oprezan.

Razmišljao je o tome da opljačkani novac preda šerifu u tom gradu, ali je Mary-Lou smatrala da bi ga morali ponijeti barem do Golden Cityja.

Unajme dvije sobe, a poslije jela

Chet najprije otprati Mary-Lou do vrata njene sobe.

– Laku noć, Chete! – pozdravi ga djevojka.

Chet zastane i protrlja nos, a ona otključa sobu i pogleda ga pogledom punim iščekivanja.

– Ima li još što?

Chet joj zaviri u oči.

– Ne znam! Možda ipak nije mudro što smo uzeli odvojene sobe, poprilično međusobno udaljene.

– Čuo si što nam je rekao recepcionar – reče Mary-Lou s naglašenom ravnodušnošću. – Drugačije nije moglo. Bile su to jedine dvije slobodne jednokrevetne sobe.

– Svejedno! Morali smo uzeti jednu sobu.

Djevojka spusti vjede.

– Ta što se dogodilo s tobom? Zacijelo ti je nešto prsnulo u glavi.

Chet se zbunjeno nasmiješi.

– Ipak nije! Neprestano mislim na onu dvojicu razbojnika. Neka vrug zna jesu li odustali.

U lijepim očima Mary-Lou nešto sijevnu.

– Brzo ti je palo na um objašnjenje koje bi trebalo drugačije protumačiti! – prosikta, ude u sobu i zalupi mu vrata u lice. – Bude li ti noćas suviše dosadno, sjedni na torbe s novcem! – poviče mu kroz zatvorena vrata i nasloni uho na njih. Napeto je osluškivala. Chet se nije ni makao. Srce joj stane divlje udarati. Odjednom postane svjesna da će mu otvoriti ako pokuca.

Chet ipak ne pokuca i poslije nekoliko trenutaka krenu prema svojoj sobi. Osluškujući njegove korake, Mary-Lou pomisli da mu ipak otvori i pozove ga natrag. Bila je neodlučna. Razočarano spusti ruke i okrene se.

U tom trenutku shvati da nije sama. Zaprepaštena, nasloni se leđima na vrata. Ispred prozora, uspr-

kos zavjesi sasvim se jasno ocrtavala ljudska prilika, a zatim netko kresnu šibicu i upali svjetiljku. Svjetlo je zaslijepi. Djevojka rukom zasloni oči.

Sjena iza zavjese bio je Link, a drugoga nije poznavala. Obojica su uperili revolvere u nju.

Link se izazivački podsmjehnu.

– Nametljiv momak, zar ne?

Mary-Lou spusti ruku i gnjevno mu pogleda u lice.

– Što želite, Link? Novac nije ovdje. Zar ste ga pronašli?

Link izmijeni pogled sa svojim drugom, a zatim opet pogleda Mary-Lou.

– Ta netom sam čuo. Ona hulja ima novac uza se.

– Onda mu ga oduzmite! – divlje prosikta djevojka.

– Za nas je taj momak suviše dlakav – suho odvrati Link. – Držat ćemo se tebe, a on će nam u tom slučaju vrlo rado predati tu mirišljivu stvarčicu... Dakako, sasvim dobrovoljno! Uvjeren sam!

Prkosno je pogledavala čas jednoga, čas drugoga. Samo pet dana

– pomisli sva očajna – i sve je opet počelo ispočetka! Prokune novac i pokaje se što je savjetovala Chetu da ga odnese u Golden City.

– Sjedi! – zapovjedi joj Link. – Sjedi i budi mirna. Nestat ćemo čim u ovoj kući zavlada mir. Zacijelo će ti se svidjeti s nama.

Mary-Lou ga prkosno pogleda. Onaj drugi nije ni pokušavao sakriti požudu u očima.

Zvao se Brat. Link i Walt došli su dan ranije u Colorado Springs i upoznali ga u nekom salunu, a zajedno s njim i Joshuu, njegova brata, i odmah shvatili da su to upravo onakvi ljudi kakve traže.

Link to ispriča Mary-Lou.

– Joshua je također sjajan mo-

mak – reče na kraju. – Odmah ćeš ga upoznati.

– Silno me zanima! – naruga se Mary-Lou.

Muškarci se opet nasmiju. Mary-Lou shvati da ih se sada mora bojati više nego ikad ranije.

Brat je bio visok i snažan tridesetogodišnjak oštra lica s duboko usjećenim borama. Djelovao je surovo i prepredeno. Pripadao je ljudima koji ne zaziru ni od čega. Mary-Lou je već upoznala takve propalice. Da, sada doista može očekivati najgore. Obuzme je silan strah.

Poslije dva sata netko zakuca i Walt proviri glavom kroz vrata, a onda se nasmije djevojci u lice. Link i Brat odmah ustanu i uhvate Mary-Lou.

– Samo nemoj zacvrkutati! – zaprijeti joj Brat. – Želimo novac i svakom tko nam se ispriječi na putu ustavit ćemo kožu olovom. Svakome.

Walt pridrži vrata, ne ispuštajući kolt iz ruke, a zatim pode do Joshue koji je stajao na vrhu stepenica. Obojica upere revolvere u vrata Chetove sobe.

Mary-Lou je cijelo vrijeme priželjkivala da se pojavi Chet, ali sada poželi upravo suprotno – da duboko i čvrsto spava. Na licima razbojnika moglo se sasvim jasno pročitati da će ga nemilosrdno ustrijeliti ako se pojavi na vratima.

Link i Brat povedu je niza stube. U velikoj kući vladao je mir. Brat je zatim pusti i izide na ulicu provjeriti prijeti li im kakva opasnost. Cijeli grad je spavao. Ponoć je bila odavno prošla.

U jednoj pokrajnjoj ulici čekali su ih pripremljeni konji. Uzjahali su i napustili grad, držeći zarobljenicu u sredini.

XIII

Kada se Chet probudio, sunce je već bilo visoko na nebu. Dok se oblačio, pogleda dvanke s novcem. Treba li da prokune taj novac? Ništa se nije dogodilo, a sve do ranča Skull bit će zajedno s Mary-Lou što može zahvaliti samo tom novcu.

Ipak udari nogom dvanke prije nego izide da bi potražio rančerovu kćer.

Vrata njene sobe bila su zatvorena. Da pokuca i zaviri? Dvoumio se. Možda se upravo oblači, a hrabrost mu je popustila kada se sjetio žućljivih sinoćnjih riječi i njenih otrovnih pogleda.

Bio je zaljubljen u nju od prvoga trenutka. Ali, isto tako od samoga početka, izgledi su mu bili neznatni. Sinoć je to još jednom sasvim jasno osjetio. Ispuhala se na njega poput divlje mačke i to samo zbog toga jer je iz čistog opreza smatrao kako bi bilo bolje da su uzeli zajedničku sobu. A pri tome je nekoliko noći provela s njim u divljini, ležeći mu tako blizu da ju je mogao dohvatiti rukom.

Side da bi doručkovao, a zatim čvrsto odluči da će joj pokucati na vrata bez obzira na sve.

Kao da ga je vratar očekivao... Čim ga je ugledao kako silazi, obide stol.

– Pismo za vas, gospodine Quade!

Chet mu zbunjeno pride, uze pismo i razdera omotnicu.

Osjećao se kao da mu je kamen u želucu. Bilo je to Linkovo pismo. Vrlo kratko.

•Dodite s novcem na stanicu Chico Creek. Roba za robu. Ta vama je to poznato.

Link.

Chet ispusti list, naglo se okrenu i potrči stepenicama.

Djevojčina je soba bila prazna. Ogleda se divlje i očajnički, kao da bi je nekim čudom ipak mogao pronaći. Zatim potrči u predvorje gdje je recepcionar još nepomično stajao na istom mjestu.

– Tko vam je dao to pismo? – zagrmí Chet. – Kako? Zar vi niste gospodin Quade? Ta ime je napisano na omotnici, a pronašao sam je jutros na stolu.

Chet prokune, stavi pismo u džep i zaputi se u hotelsku štalu. Ostavili su mu tri konja. Njegova kulaša i još dvije životinje s ranča Skull, a i sedlo je ležalo na gredi.

Osedla konja i izvede ga na cestu, a zatim se zaputi u sobu po novac i prtljagu. Kada je ponovo izišao iz hotela, gotovo se sudario s Johnom Morganom, vlasnikom ranča.

Rančer se podboči šakama i zabaci glavu.

– Chete! Žuriš kao da su ti svi davoli za petama! – poviče razdraženo. – A dok si bio na putu, nisi ni znaka dao od sebe.

Chet zanijemí. Nije mogao izreći ni jednu jedinu riječ.

– Pa što je? – zlovoljno ga zapita John Morgan, ali ne više toliko glasno. – Zar si izgubio trag? Zar ne znaš ni da li je Mary-Lou još živa?

Jesi li za sobom doveo ljude, šefe? – proštenja Chet.

– Nisam! Kako? Zar je trebalo? Bio sam uvjeren da ćeš s tim štakorima i sam nekako izići na kraj. Kad bismo samo znali gdje su...

Chet se htjede osloboditi stvari koje je još držao u ruci, pa pođe prema konju, a John Morgan ga je slijedio u stopu.

– Gotovo sam odjahao u La Juntu – započe Chet vezujući dvanke i prtljag o sedlo.

– ar se već vraćaš? – zbunjeno ga zapita rančer.

Chet dohvati dvanke i gurne mu ih pod nos, a zatim ih opet prebaci životinji preko hrpta. – To je novac iz banke u Hotdog Cityju. Mary-Lou je do jučer bila sa mnom.

Chet ispriča Johnu Morganu sve što je doživio, a rančer ga je slušao šutke i napeto. Izvijestio ga i o sinočnjem nesporazumu s djevojkom.

John Morgan žestoko prokune.

– Ne razumijem... – progunda.

– Momak si koji bi vragu zajahao na rogove, jašeš punim trkom i u jednom dahu čak do La Junte i natrag, a dopuštaš da ti Mary-Lou zalupi vrata pred nosom! Morao si ostati pokraj nje! Pa to je barem jasno!

Chetu navre rumenilo u obraze.

– Šefe...

John Morgan gnjevno odmahnu.

– Pa naravno... Sto se mene tiče, mogao si spavati pod njenom posteljom i tada se to ne bi bilo dogodilo! Eto, vidiš što smo doživjeli! Priлично je nerazborita ta mladež! Čovječe, u tom sam pogledu bio drugačiji. – Pogleda u stranu, okrznu Cheta letimičnim pogledom, a zatim se opet zagleda niz cestu. – Tako je! – progunda. – Ne razumijem ni Mary-Lou. Pa zar se posljednjih pet dana niste nimalo zblížili? Činilo mi se da se nekako gledate.

– Kako ti to pada na um, Johnel! – ukočeno će Chet.

– Tko ti je to kazao? Niti sam ja trčao za njom, niti mi se ona približila. Uvelike se razlikujemo.

John Morgan ga odmjeri vrebajući pogledom.

– Pokaži mi pismo!

Chet ga izvuče iz džepa.

John Morgan se zadubi u onih nekoliko redaka.

– Zar se taj lupež zove Link? – zapita, prelomivši pismo i stavivši ga u džep.

– Da, Lincoln Stark.

– Dodi, idemo šerifu.
– Zašto? Preostala su još samo dvojica, a sada smo tu i nas dvojica.
John Morgan ga iskosa pogleda.
Zacijelo misliš da je svaki šerif glup poput one hrpe slanine u Golden Cityju! Uostalom, očitat ću mu bukvicu čim se vratimo. – Ponovo se ogleda. – Znaš li gdje je ta stanica?

– Noću sam projahao mimo nje na putu u Arkansas.

– Krećimo! Ne smijemo dopustiti da nas lupeži čekaju.

Konj mi je s druge strane ulice. Golemi čovjek prijede ulicu, doviknuvši Chetu:

– Pripazi na novac, mladiću!

Chet se razdraženo nasmiješi i uzjaha... Pripazi na novac, mladiću – pomisli gnjevno. Dvanke s novcem nisu mi zalupile vrata pred nosom. I zbog toga ih još imam!

– Je li daleko odavde? – zapita John Morgan dok su stremen do stremena jahali iz grada.

– Tridesetak kilometara – škrtio odgovori Chet.

John Morgan pogleda jedan od mnogih plakata.

– Jesi li to pročitao, Chete? Namjeravaju ovdje sagraditi željezničku prugu. To je ipak besmislica, zar ne?

– Ne razumijem se u to – kratko reče Chet.

John Morgan ga kradom odmjeri.

– S Mary-Lou ću još porazgovarati! U tročetvrtinskom taktu! Izlažeš opasnosti vlastiti život zbog nje, a ta guska nećka se ostati s tobom u istoj sobi, pa makar samo zbog sigurnosti. Uostalom, postelje se mogu i razmaknuti. Zar to nije znala?

Chet slegnu ramenima. Nije htio više ništa čuti o tome. Cijela mu je stvar bila mučna i najradije bi se ujeo za jezik zbog toga što je to uop-

će ispričao vlasniku ranča Skull.

– Ta, prenoćili ste u divljini... – John Morgan nikako nije popuštao.
– Zar ste noćili kilometar udaljeni jedno od drugoga?

– Gotovo da je bilo tako!

– Imaš li još novca?

Chet ga ljutito pogleda i John Morgan zašuti. Samo bi se tu i tamo nasmiješio preda se, nadajući se da to Chet neće opaziti.

Šutke su jahali i zastali tek oko podneva bi im se konji malo odmorili.

– Kako izgleda kraj oko stanice?

– zapita John Morgan.

– Predio je nepregledan – uzvratilo Chet.

– Za nas je to sasvim dobro!

– I ja tako mislim. Velika je prednost to što smo dvojica, a lupeži to ne znaju.

John Morgan dohvati pljosku otpije gutljaj.

– Hoćeš li i ti malo?

Chet prihvati.

Time je bilo zaključeno primirje.

XIV

Joshua je bio visok i mršav čovjek čupavih obrva, nevjerojatno proždrljiv tako da se činilo da tamo gdje ostali ljudi imaju želudac, on ima bezdanu rupu.

– Zar se još nisi najeo? – začudi se Walt, pošto je Joshua još jednom posegnuo za najvećim komadom mesa na limenom tanjuru.

Brat ga je mračno gledao.

– Prestani s tim žderanjem, Joshua!

Joshua vrati meso. Walt strese glavom.

– Kada čovjek toliko jede, to nije dobar znak.

– Ta ostavite ga, neka... – javi se Link.

Sjedio je pokraj Mary-Lou.

Joshua htjede ponovo posegnuti

za hranom, ali među braćom konačne odluke uvijek je donosio Brat koji tada bijesno pogleda Walta i podviknu:

– Ne pričaj gluposti... A ti Joshua, prekini s tim prokletim žderanjem!

Joshua uvrijedeno ustane i napusti stanicu. Bila je to neka prastara zgrada, napola raspadnuta. Nekoć je to očito bio ranč, ali su od sušara i staja za sitnu stoku ostale nagorjele samo daske. Cijelo dvorište bilo je prekriveno ognjištima. To je najbolje pokazivalo da su ljudi često prolazili nekadašnjom stanicom, sagrađenom u velikoj kotlini u kojoj se tek tu i tamo izdizao poneki bražuljak. Posvuda je bilo stabala i grmlja, pa je okolica bila sasvim nepregledna. Ipak, nitko nije mogao neopažen ujahati u kotlinu, jer se sa stanice sve vidjelo.

Pred vratima je bilo zardalo vjetro. Johua ga bijesno udari nogom. Bio je gladan.

Ljudi izidu jedan po jedan.

– Moraš pripaziti na djevojku, Joshua – reče Brat.

– Ti si na redu.

Joshua zlovoljno zabije šake u džepove hlača i nestane u kući.

Walt se naceri.

– Zar si ga dresirao?

Brat ga razdraženo odmjeri.

– Bit će najbolje da svoje gluposti izgovaraš onda kada te ne moram slušati.

– Samo bez svade! – umiješa se Link. – Uzmi pušku, Walte, i sjedi na krov!

– Ne može stići tako brzo! – usprotivi se Walt.

– Prokletstvo! Učini što ti kažem! – razdraženo zagrmi Link. – Zamisli samo što bi se dogodilo kad bi taj lupež dojahao s kakvom potjerom, a mi ih prekasno zapazili... S nama bi bilo svršeno!

Walt posluša, a Brat se podmuklo nasmije.

– Noću je to zapravo štakorska rupa – reče Bratu koji se i bio sjetio da dojašu ovamo.

– Mislim da je taj vaš progonitelj sam!

– Neka sam vrag zna što se dogođa u lubanji takvog čovjeka!

Walt se pope na krov, a u tom trenutku Mary-Lou zavrišti. Link i Brat odmah pojure u kuću, a Walt se toliko prestrašio da je gotovo pao s krova.

Djevojka je stajala uza zid, a Joshua je sjedio na tlu, nekoliko koraka od nje. Mary-Lou ga je s gadjenom pogledavala.

– Što se dogodilo? – zapita Link, pogledavši Mary-Lou.

Mary-Lou ne odgovori ništa, samo se okrene. Brat pride bratu čije su oči divlje sjale. Krvario je iz vrata.

– Krvariš! Zar si se porezao? – zabrinuto ga upita Brat.

Joshua ga odgurnu i skoči.

– Mačka ima nož... Htio sam je samo poljubiti, a ona je odmah nasrnula. – Okrenu se Linku i pokaže mu vrat. – Eto! Mogla me zaklati.

Link pride Mary-Lou.

– Daj nož!

– Nismo ti kazali da je ljubiš nego da pripaziš na nju da nam ne bi utekla – reče mu Brat.

– Djevojka će nam biti potrebna sve dok se ne dočepamo novca. Nisi to shvatio!

– Ona je htjela ubiti mene, a ne ja nju! – viknu Joshua. – Hajde, povij me!

– Nož! – prodera Link, pride Mary-Lou s leđa, pograbi je za rame i okrene.

Mary-Lou ga prkosno pogleda.

Linka obuzme bijes. Bojao se djevojkina noža a nije htio da joj se

išta dogodi, jer ne bi onda mogao obaviti namjeravanu zamjenu sa Chetom. Naglo privuče Mary-Lou i posegne za rukom u kojoj je držala nož.

Djevojka nasrnu na Linka i htjede ga udariti oštricom, ali razbojnik je bio brži – uhvatio ju je za zglob, a Brat mu smjesta priskoči u pomoć.

– Ostavi samo; Brate! – reče Link i nasmiješi se. – I sam ću izaći na kraj s tom divljom mačkom.

Pritisne je uza zid i cijelim tijelom navali na nju. Mary-Lou ispusti nož.

Link je ispusti, ustukne i sagne se za nožem.

– Ta, tko bi kazao!

Odmjeri težinu noža u ruci, sa smiješkom pogleda Mary-Lou i izađe.

– Ne nasrćite mi na brata! – za prijeti joj Brat.

– Pripazite na njega, molim vas

– zaklinjala ga je Mary-Lou.

– Ništa vam neće učiniti – odgovori joj Brat i vrati se Joshui. – Ostavi je na miru! – reče mu tiho.

– Ali Link je kazao...

– Učinit ćeš što ja kažem ili ću postati neugodan – tiho prosikta Brat. – Najprije novac! Zar ne shvaćaš?

– U redu, samo ću pripaziti na nju – obeća Joshua. – No, pokušaj li uteći, dobit će svoje!

Brat ga potapša po ramenju.

– Dakako – reče i pode za Linkom.

– Doći će noć, a s njom i nevolje – dočeka ga Link s prizvukom predbacivanja u glasu. – Mrači se, a Chet Quade još nije stigao.

– To je zbog toga jer još nije ni mogao stići! – objasni Brat. – Zašto se toliko bojiš tame?

– Zbog toga jer se noću ništa ne može vidjeti!

– Čut ćemo ga!

Link spusti vjede.

– Kako? Kazao sam ti da u tom lupežu teče krv Komačna.

– Zemlja je na rubovima tvrda i suha. Noću se može čuti i antilopu kako silazi. U šipražju sve suška i pucketa. Ponekad čak i vjetar podigne buku na takvu tlu. Noćas ćemo znati da je to naš čovjek.

– Oslonit ću se na tebe! – zajedljivo mu odgovori Link.

– Ta neću valjda cijele noći stržariti?

– Svi ćemo ostati budni i oslušivati šumove! – reče Link. – Zbog tolikog novca zacijselo se isplati probdjeti koju noć. Pitaj Wлта! Mnoge smo noći zbog toga ostali budni.

– Nemam ništa protiv toga! – progunda Brat. Mrak se brzo spuštao. Link smijeni Wлта na krovu, a Brat pružme Mary-Lou. Djevojka se uvila u svoj pokrivač i, činilo se, spavala naslonivši glavu na sedlo poput pravoga kauboja.

U kući je vladao potpun mrak, ali Brat ipak opazi da je Mary-Lou još budna.

– Samo nemoj ispružiti te tvoje dugačke noge dok sam ja na straži – reče joj tiho. – Inače ću ti navali ti brata na vrat! Imaš na umu da više nemaš nož! Prema tome bolje ti je spavati nego neprestano razmišljati kako ćeš pobjeći.

Mary-Lou se okrene na drugu stranu. Brat se nasmije, osloni leđima na zid i navuče šešir na lice. Joshua je hrkao na drugoj strani i zbog toga Brat nije nikako mogao usnuti.

Tri sata kasnije stigne Walt da bi ga smijenio.

– Link te zove da dodeš na krov.

– Prokleta smeće! Sasvim je izgubio živce – promrmlja Brat i izađe. Walt se podsmjehnu, zauzme

njegovo mjesto i trenutak kasnije zaspi.

Brat se polagano pope na krov. Prošlo je mnogo vremena dok se sve opet smirilo. Mary-Lou podigne glavu i osluhnu. Joshua je hrkao, a Walt duboko i ravnomjerno disao. Djevojka oprezno odgrne pokrivač i ustane. Pritaji se uza zid, i dalje pažljivo osluškujući otvorenih usta i sklopljenih očiju.

Walt i Link su šaptali na krovu.

Mary-Lou se pokrene, polako se približavajući vratima. Na pragu još jednom zastane i ogleda se. Iza nje samo mrak i tišina. Oprezno prekorači prag i ponovo zastane i ogleda se. Tada htjede potrčati... Naprosto potrči u noć.

Odjednom osjeti nečiju ledenu ruku na vratu. Skameni se. Iza nje je stajao Joshua. Osjećala je njegov ledeni dah na vratu. Sve ju je više stezao...

– Upozorio sam te! – progunda.
– Svi smo te upozoravali. A sada ćeš dobiti svoje!

Mary-Lou se prestraši da će joj razbojnik slomiti vrat svojim ledenohladnim zahvatom. Kriknu. Visoko i piskutavo.

Walt izađe iz kuće, a Link i Brat skoče s krova.

– Joshua... Prokletniče! – zaviknu Brat. – Kazao sam ti da je ostaviš u miru.

Sva trojica trgnu Joshuu natrag, ali on nije ispuštao Mary-Lou. Zahvat popusti tek kada ga je Brat udario šakom u lice.

– Htjela je pobjeći! – divlje poviče Joshua. – Htjela je pobjeći! Zašto me tučeš?

– Tišina! – propišta Link. – Ne vičite tako glasno!

XV

John Morgan i Chet zastanu. Ukoče se. Krik žene raspára noćnu tamu.

– Gospode! To je Mary-Lou. Što li rade s njom?

– Podimo! Dolje! – reče Chet prigušenim glasom i nestane u sljedećem trenutku. Glineno tlo popuštalo mu je pod nogama. John Morgan je to sasvim jasno čuo i uplašio se. Sudeći prema šumovima, Chet će do podnožja polomiti sve kosti.

Nagnu se naprije da bi bolje vidio, ali tada i pod njegovim nogama popusti tlo i rančer padne na leđa. Komadi isušene gline zakotrljaju se zajedno s njim. Zaprepašten i zbunjnjen, ipak je uspio dignuti pušku da se ne bi oštetila.

Klizanje završi iznenađujuće brzo. Naglo se zaustavi, a nekoliko komada gline skotrlja se preko njega.

A onda sve zatihnu.

John Morgan ostane ošamućen u tom položaju. Nije pao. Samo je skliznuo. Podigne glavu, strese glinu s lica i posegne za šeširom što je bio pokraj njega, tada da ga je vidio unatoč mraku.

Neka sjena pokrene se u njegovu smjeru. Bio je to Chet.

– John? – prošapta Chet.

John Morgan ustane.

– Zar si povrijeđen, šefe?

– Ni najmanje! – progunda rančer. – Bilo je čak i veselo. Samo nešto preglasno! One hulje zacijelo su nas čule.

– Ako su bili oprezni – uzvratí Chet.

A onda se vrati zaprepaštenje što ga je obuzelo kada je začuo krik svoje kćeri. Skamenjeno je gledao u smjeru stanice koju više nije mogao vidjeti.

– Imaš li novac? – zapita škripavim glasom.

– Imam.

– Onda naprijed! – šapnu John Morgan.

Sagnu se i pokrenu. Do svitanja više nije bilo daleko. Bilo je to doba

kada je noć najtamnija. Hodali su kotlinom rame uz rame. Zastanu tek pod prvim stablima i stanu napregnuto osluškivati.

— Čuješ li što? — prošapta rančer.

— Ništa!

— Naprijed!

Podulji brežuljak ispriječi se pred njima, a kada i njega svladaše, u mraku uoče obrise napola raspadnute zgrade ranča i pomoćnih zgrada. Ostaci su se dizali u zvijezdama osvijetljenu noć.

Legnu potrbuške. Posljednji dio puta prevalili su brzo i bili su pomalo zapuhani, pa se valjalo odmoriti da bi mogli osluškivati.

John Morgan je pri tom netremice promatrao kuću i otkrio dvije prilike na krovu. Gurne Cheta.

— Krov! — došapne mu. — Na krovu su dvojica! Skinut ćemo ih s dva hica.

Chet je već opazio ljude i odmah pomisli poput rančera. No trenutak kasnije začuje glasove u kući. Položi ruku na rame Johna Morgana koji je već prislonio pušku k licu.

— Nisu više sami! — šapne Chet.

Cijev vinčesterke Johna Morgana se spusti. Okrenu se Chetu.

— Koliko ih je?

Chet otpuže dalje i povuče rančera za haljetak da bi mu naznačio da pode s njim.

Pužući obidu cijelu stanicu da bi se naposljetku našli iza nje. Glasovi u kući sada su se razabirali jasnije. Bolje su vidjeli i onu dvojicu na krovu. Nepomično su sjedili na hrptu.

Cheta i Johna Morgana nitko nije opazio.

— Ostani ovdje! — šapnu Chet ispod ruke što ju je držao pred ustima. — Kad budem u kući, skini one ptičice s krova. Ubrzo će se razdani. Potraži zaklon.

Skinu dvanjke s ramena i gurnu ih rančeru. Zatim otpuže dalje. Neopaženo stigne sve do kuće a čak je i u mraku mogao razabrati da ima dovoljno mjesta na kojima se može ući u kuću.

Međutim, naprije je morao ustanoviti gdje su razbojnici i koliko ih je.

Napeto je osluškivao. Uskoro počnu razgovarati i sada Chet pouzdano ustanovi na kojem su mjestu, te da su posrijedi dvojica muškaraca.

Otpuže uza zid kuće preko nekih dasaka i smeća, tako da se nalazio u njihovoj blizini. U daščanoj stijeni bilo je dovoljno rupa što većih, što manjih, ali ništa nije uspijevao vidjeti jer je unutra bio mrak.

Odmah se sagne, jer se pribojavao da se isuviše ističe pred noćnim nebom.

Vrijeme je brzo odmicalo. Na istoku se već nazirala zora, a ni mrak u kotlini neće još dugo potrajati.

Chet se ujede za usnu. Odjednom se pomakne jedan od onih na krovu. Silazio je.

— Brate! — dozove šaptom. Čini se da je stajao pred vratima. Bio je to Link.

Teškim korakom neki čovjek prođe kućom.

— Zar se još nita ne čuje?

— Prokletstvo... Ništa! — uzvratí Link.

— Onda si na kraju sa svojom mudrošću! — reče drugi.

— Muči me osjećaj da je pas već ovdje... Naprosto ga nismo...

Chet više nije mogao razumjeti Linkove riječi. Obojica se udalje od kuće. Chet je napregnuto promatrao u smjeru istoka. Svijetla crta na horizontu se proširila, ali da bi mogao bilo što vidjeti u kući, moralo bi biti još svjetlije. Ako se nije prevario, u kući bi morao biti još

samo jedan čovjek. Nisu li napolju postavili još kojega stražara, skupina sada broji četiri razbojnika.

– Zašto ne spavaš, golubice? – začuje glas muškarca u kući. – Ta znaš da ne možeš odlepršati odavde! Neprestano pazim na tebe...

Nasmije se.

Chet je sada točno znao gdje je lupež. No gdje je Mary-Lou? Zašto mu ne odgovori? Tada bi Chet mogao ustanoviti gdje leži.

Unatoč tome Chet se odlučio na pothvat. Nagon mu je govorio da neće imati bolju priliku. Polagano se uspravi i uvuče se u kuću gipko poput mačke. Opet se sagnu.

Sada je vidio čovjeka, iako samo kao sjenu. Ponovo začu Linka i onoga drugog. Polagano ustane i usmjeri pušku u njega.

– Ne miči se! – reče poluglasno. – Inače će prasnuti!

Sjena se pokrenu. Čovjek se naglo okrenuo i Chet opali...

S grla vinčesterke sijevnu plamени jezičac, a prasak odjeknu kotli-nom.

Samo djelić sekunde kasnije zagrmli i puška Johna Morgana a na krovu netko kriknu.

Chet se trzne. Nije mogao vidjeti je li pogodio. Onaj je čovjek, čini se, ukočeno i uspravno stajao... Kao da traži cilj. Chetovo oružje još jednom sijevnu. U istom trenutku mary-Lou udari u njega. Odmah osjeti da to može biti samo ona.

Djevojka ne poviče njegovo ime, niti ga poljubi. No te misli samo prolete Chetovom glavom.

Htjede još jednom zapucati, no cilja više nije bilo. A štopot izazvan padom čovjeka Chet također nije čuo. Link je vani urlao kao da je sišao s uma. No Chet nije razumio njegove riječi. Tada zapazi sjene kako trče kroz vrata. U istom trenutku pred zgradom sijevnuše re-

volveri. Chet uzvratu vatrom i pritrsne Mary-Lou na tlo. S krova je netko pucao revolverom. John Morgan pritrčao do kuće.

– Chete, gdje ste? – poviče. – Imaš li Mary-Lou?

Chet se morao sagnuti. Meci su mu zviždali mimo glave.

– Ovamo, John! – poviče – Tu smo!

Trenutak kasnije rančer uskoči u kuću kroz istu rupu kao i Chet.

– Gdje ste? – zagrmli starac.

– Tu smo – propišti Chet. – Tu je i Mary-Lou.

Chet potrčao na drugu stranu, gdje se krov sastojao samo od sljemena i rogova. Ponadao se da će s tog mjesta moći istjerati čovjeka na krovu ali razbojnik je upravo u tom trenutku skočio na zemlju. Chet ga ugleda još samo djelić sekunde. Odmah zapuca, ali promaši.

Sada su sva četvorica bila vani, a njihovi revolveri i puške neprestano su grmjeli i slali pravu kišu metaka kroz prozore, procjepe i rupe u unutrašnjost kuće.

Chet se četveronoške vratio Morganu i Mary-Lou.

– Van! – prostenja.

– Ostanimo u kući – poluglasno mu se usprotivi John Morgan. – Rasporedili su se i ne možemo ih vidjeti.

Chet se sagnu uza zid. Tek sada zapazi kako meci dolijeću sa svih strana. Mnogi bi prozviždali prostorijom i izletjeli kroz tanak daščani zid na drugoj strani, poneki bi uz mukao udarac završio u kakvoj daski ili bi se odbio od nekog komada metala ili čavla i nastavio ubojit let prostorijom.

Napolju se razdanjivalo.

Divlja pucnjava smiri se poslije nekog vremena i zavlada tišina. Od silne pucnjave svima je još šumjelo u ušima, a oblaci barutnog dima

lebdjeli su prostorijom. Zrak je vonjao na sumpor.

Chet, rančer i Mary-Lou sjedili su jedno do drugoga napregnuto promatrajući prostor oko daščare, svatko u drugom smjeru.

– Nitkovi će slomiti zube na nama – reče John Morgan. – Ma s koje strane došli... Sada ćemo ih vidjeti. Zar su doista samo četvorica?

– zapita kćer.

Mary-Lou kimnu.

Napolju opet prasne hitac.

– Chete Quade! – poviče Link trenutak kasnije.

Chet i rančer se pogledaju. Chet ustane, a John Morgan mu kimne. Link je bio na domak kuće, ravno ispred vrata zaklonjen iza prevrnutih volovskih kola.

Chet pođe prema vratima i pri tome pronade Joshuinu pušku. Dođajući je Mary-Lou prije nego je stupio na prag.

– Zar nisi više sam, Chete? – doviknu mu Link preko dvorišta.

– Nisam! – uzvрати Chet i nasmije se. – A do koji trenutak stići će i drugi. Toliko ćemo još izdržati.

– Izbaci novac i povući ćemo se!

– Kako? Pa sada barem imam sve što sam želio!

– Nećete se živi izvući oдавде, nitko od vas! – bijesno viknu Link.

– Bilo bi doista razumno da prihvatiš taj prijedlog.

– Naučio sam kako valja trgovati s tobom! – Chet se povuče.

– Pričekaj! – poviče Link.

Chet zakorači naprijed.

– Što ćeš sada kazati?

– Dajem ti pet minuta vremena za razmišljanje. Pet minuta! Ni sekunde više...

Chet odmahnu i vrati se Morganu i Mary-Lou. Rančer mu je štitio leđa, a Mary-Lou mu je stajala zdesna s Joshuinom puškom o ramenu. Oboje ga pogledaju.

– Veliki govornik! – reče Chet.
– Pa daj mu novac! – predlagala je Mary-Lou.

Chet je začuđeno odmjeri.

– I ti to kažeš? Nitkova poznaješ bolje od nas i jasno ti je da njegova riječ nimalo ne vrijedi.

– Nismo ustrijelili ni jednoga! – promrmlja John Morgan.

– Ako napadnu, sredit ćemo ih – reče Chet. – Samo valja biti strpljiv!

XVI

Link je divlje mahao, ali Joshua i Walt nisu se micali. Bijesno otpuže Bratu.

– Zašto se ne pokreću? – prosikta razdraženo.

Brat je ležao iza hrpe zemlje. Netko je, tko zna kada, počeo na toj stanici kopati podrum, a kasnije su rupu iskoristili za bacanje otpadaka. Gomila smeća sada je već bila gotovo viša od iskopane zemlje. Posvuda su se vidjeli tragovi štakora.

Brat prođe rukom preko lica zarašla u bradu.

– Neka jedan od nas dovede konje, pa nestanimo! Joshuu je zahvatilo tane, a ni Walt na krovu nije bolje prošao. Nisu više ni za što.

Link ga gnjevno pogleda.

– Prokletstvo... Nosi se onda! Sam ću izići na kraj s njima. Posve sam! To mi je čak i draže! Neću morati dijeliti s vama. Već mi je sada žao...

Brat se namršti.

– Kako uopće znaš da su nitkovi ponijeli novac sa sobom?

– Sam ću! – zakriješti Link i podignu glavu. – Walte! – poviče. – Gdje li se kriješ?

– Tu sam.

Link se bijesno okrenu.

Walt mu je sjedio iza leđa. Mladenačko lice bilo mu je blijedo i is-

krivljeno. Rančer ga je ranio u nogu i rana ga je boljela.

– Zapalimo daščaru! – poviče.

– Stavimo nitkovima crvenoga pijetla na krov! Tada će vidjeti...

– A novac? I novac će izgorjeti!

– bijesno uzvratil Link.

– Istjerajmo ih dimom! – složi se i Brat. – Ako imaju novac sa sobom, jedan će ga od njih iznijeti.

Ta zamisao svidi se i Linku, ali se bojao da u tom slučaju više neće vidjeti novac. Bilo bi najbolje kad bi svi poginuli u plamenu, ali tada nitko ne bi iznio novac.

Brat izvuče kutiju šibica iz džepa i protrese je. Zvučala je poprilično suplje.

– Gotovo je prazna. – reče Link.

Brat otvori kutiju i izbroji šibice.

– Sedam komada – reče zatvorivši kutiju i dodavši je Linku. – Mislim da je to dobar broj. Već dugo nije kišilo. I jedna šibica bit će dovoljna da potpalimo tu štakorsku rupu!

U daščari se ništa nije micalo, pa razbojnici nisu mogli ustanoviti u kojem je dijelu zgrade troje opkoljenih.

Poslije nekoliko trenutaka Link podigne glavu.

– Chete Quade! Hej... Nitkove, izidi, jer ćemo ti inače zapaliti daščaru nad glavom.

Chet ne odgovori.

– Tvrdoglav je taj pas! – reče Brat. – poznajem takve ljude. Radije će crknuti!

– Glupost! – progunda Link. I žena je s njima, a muškarci svako žele da ona ostane živa, samo ne znaju kako će to postići.

Brat se opet nasmije.

– Ta kaži im! – predloži Linku s podmuklim svjetlucanjem u očima.

– Najprije moraju izići – progovori Walt. Tada ćemo ih naprosto

ustrijeliti. No, gdje li su zapravo ostavili konje?

– Negdje gore – reče Brat ni ne pogledavši Walta.

– Zapalimo zgradu! – odlučno će Link.

– Molim, samo izvoli! – reče Brat i pokretom ruke pokaže ruševnu zgradu stanice.

Link ga gnjevno pogleda.

– Zar ću ja uraditi baš sve?

Walt ravnodušno podigne pušku do ramena.

– Zaštitit ćemo te vatrom.

– Pa gdje ti je brat? – zareži Link.

– Joshua je suviše nespretnan – objasni Brat. – Pogodit će ga barem tri puta prije nego stigne do zgrade.

– Zanima me hoće li biti spretniji kada budemo dijelili novac.

– Kada? – podsmjehnu se Brat.

– Kaži mi kada to bude a ja ću ti onda kazati koliko je spretnan u tom poslu.

Link duboko uzdahnu.

Joshua im se puzeći približi i zastane dva koraka podalje, iza prevrnutih volovskih kola.

Linka obuzme bijes.

– Iza kuće nema nikoga! – propišti.

– Želio bih da napuste kuću sa stražnje strane – reče Brat. – U tom slučaju sve bi bilo svršeno u pola minute. Pogledaj samo rubove kotline! Pješice se nitko ne može popeti dovoljno brzo...

– Pričekajmo – opet se javi Walt. – Možda će ipak pokušati.

– Mislim da bismo ih morali još jednom napasti – reče Joshua.

Link se podmuklo nasmija.

– I taj tvoj brat! – reče Bratu. – Još nije odustao.

– Nije mu jasan položaj! – hladno objasni Brat.

Link se tresao od gnjeva. Napola

se uspravi s revolverom i Bratovim šibicama u rukama.

– Hajde! Zaspite ih tućom olova! – poviče.

Brat zapuca, a s praskanjem njegove vinčesterke odmah se pomiješa i grmljavina Joshuina kolta. Walt dopuže do njih, a kada i on otvori vatru, Link potrči.

XVII

Chet promijeni položaj. John Morgan i Mary-Lou ga pogledaju.

– Sada su opet svi s prednje strane zgrade! – povika Morgan.

Grmjelo je i praskalo. Meci su zviždali prostorijom. Chet skoči, potrči prema vratima, baci se na tlo i podignu vinčesterku k ramenu. Link je trčao ravno na njega, ali odmah uoči opasnost i skoči u zaklon.

Chet u brzom slijedu ispali četiri hica, a zatim se zakotrlja u stranu da bi razbojnika imao bolje na nišanu, ali Link je već bio nestao. Pucnjava ubrzo prestane.

To nema nikakva smisla! – mrmljao je John Morgan. – Tako će nas držati dok ne potrošimo municiju.

Chet otpuže natrag i pogleda ga. John Morgan se uspravi i pogleda napolje u svim smjerovima.

– Što namjeravaš? – zapita ga Mary-Lou.

– Netko mora napolje da bi nitkove dograbio s leđa – reče Morgan. – Inače više nikad nećemo vidjeti naše konje. Nastavimo li tako, samo veličina zaliha municije odlučit će o pobjedi. A nitkovi u tom pogledu možda stoje bolje od nas. Ostanite u kući i pripazite!

– Zašto ti, John? – zapita ga Chet.

Pogledaju se u oči, a Mary-Lou je pogledavala čas jednoga, čas drugoga.

– Jer sam stariji! – progunda John Morgan. – A ti i Mary-Lou imate još cijeli život pred sobom.

– Okretniji sam od tebe – reče Chet.

John Morgan se začudi.

– Odakle to znaš?

– No, čuješ li!

– Samo nemoj da to drugi čuju!

– progunda Morgan i okrenu se. – Ostati ćeš pokraj moje kćeri... To je zapovijed!

Chet proguta. Bio je odlučan u namjeri da vrati rančera. Međutim, Mary-Lou mu se ispriječi na putu.

– Ostavi ga. Uvijek je znao što valja poduzeti.

– To je samoubojstvo – progunda Chet.

– Nikako! Zar doista vjeruješ da on računa da će poginuti? Dobro ga poznaješ! Želi li se probiti, pokušat će to na svaki način. Već će mu nešto pasti na um.

– Čini se da nisi nimalo zabrinuta za nj!

Pogledaju se.

– Više nego za tebe!

Chet uzdahne.

– Zar se moramo svadati... Upravo sada?

– Zar se svadamo? – hladno odgovori Mary-Lou.

Chet se okrenu. John Morgan je upravo nestao iza jednoga izduženoga grma. Provlačio se uistinu vrlo okretno. To mu je Chet morao priznati.

Morgan se još jednom osvrnu, ugleda Cheta na prozoru, sagnu se i potrči dalje. Poslije nekoliko koraka spusti se četvoronoške, ponovo ogleda. Već je mogao vidjeti cijelo pročelje ruševne zgrade.

Ugleda jednog razbojnika kako sagnut pretrčava.

– Prokletstvo... – promrmlja. – Chete, gdje su ti oči?

Čovjek neopažen stigne do zgra-

de, daleko od vrata, čučne – i krenu šibicu.

John Morgan klekne na jedno koljeno, podigne pušku i opali.

Prokune. Čovjek se naglo okrenu. Metak je udario u dasku povrh njegove glave. Skotrlja se u zaklon iza kuće. Drugi hitac Johna Morgana uslijedio je prekasno.

Rančer se ponovno sagnu i nape-to pogleda prema ostalim razbojnicima. Prema njegovim hicima morali su shvatiti da je jedan progonitelj vani. Trenutak je razmišljao da se vrati u kuću, a onda ipak otpuže u stranu i zakloni se iza duguljaste uzvisine, prilično daleko od stanice.

Teško dišući i obliven znojem legne potrbuške. Nekoliko trenutaka pokušavao je uhvatiti dah, a onda se uspravi da bi pogledao stanicu.

Na hrptu uzvisine raslo je visoko grmlje. Jedan se grm odjednom razmakne i neki snažan čovjek skoči na Morgana.

Rančer ispusti pušku, znajući da je ona nekorisna u takvoj situaciji, baci se natraške i posegnu za revolverom. Uspio je izvući oružje iz korica, ali ne i zapucati. Golemi momak padne na njega, uhvati ga za zglob i tresne mu rukom po tlu tako da je kolt odletio.

Bio je to neki mladić. Nije mu moglo biti više od tridesetak godina. Kotrljali su se i rvali. Odozgo je bio čas Morgan, čas Brat.

Na trenutak ostanu ležati pod jednim grmom. Teško su disali.

– Sredit ću te, stari! – procijedi razbojnik kroza zube. – Gdje je novac? Je li u zgradi?

Morgan mu je gledao u lice. Ponestalo mu je zraka. Nekoliko puta duboko udahnu i izdahnu.

– Kaži! – divlje je zahtijevao razbojnik.

Morgan naglo dignu koljeno. Za napadača je to bio neočekivan na-

pad. Otkotrlja se od rančera i skoči.

I Morgan skoči, ali više nije imao oružja, a razbojnik je još bio naoružan. Mogao je samo povući obarač i igra bi bila zauvijek svršena. No čovjek se očito htio boriti, svladati rančera golim šakama.

Navuče šešir na čelo i baci se na Morgana, ali ga rančer dočeka sastavljenim šakama, zamahnuvši svom snagom.

Pogoden žestokim udarcem Brat zatetura natraške i raširenih ruku pade na tlo.

Morgan mu pride i upravo kada se htio sagnuti i posegnuti za razbojnikovim koltom, primijeti nečiju sjenu.

– Dosta! – reče mu netko iza leđa. Bio je to Link. Morgan ga je prepoznao po glasu.

Polagano se okrene i podigne ruke. Link je likovao, a u očima mu nešto zaiskri.

– Ostanite tamo, Walte! – reče preko ramena. – Imam ga.

Odmjeravao je težinu kolta u šaci, znajući kakvog se zarobljenika domogao.

– Morgan? – zapita.

John Morgan kimnu.

Brat otvori oči i sjedne. Trljao je donju čeljust, a zatim ustane zureći u Johna Morgana. Izvuče revolver.

– Gdje je novac? – zapita Link.

– Već sam ga pitao – reče Brat ponešto teška jezika. – Neće da govori.

– Progovorit će prije nego ga ustrijelimo. Zar ne, gospodine Morgane?

Link se hladno nasmiješi, pride rančeru i gurne mu cijev kolta u trbuh.

– Ne progovoriš li, okinut ću!

Promatrali su se okom u oko. Linkov smiješak postajao je sve širi i širi da bi napokon otkrio cijelo zubalo.

– Dakle, novac ste ponijeli sa sobom?

John Morgan kimnu.

– Do vraga... Zašto nam ga onda ne izručite? – odjednom zagrmi Link.

– Čemu se uzbuđuješ? – umiješa se Brat. – Sada će nam predati novac. Djevojka neće napustiti oca, a ni lukavi mješanac svoga šefa!

Link domahne koltom.

– Podimo! – reče praskávim glasom.

John Morgan se polagano pokrenu, bijesan i razočaran. Bio je uvjeren da se Chetu to ne bi bilo dogodilo. Očito više nije bio tako spretnan kao nekad.

XVIII

Chetu su suze oči kada je ugledao Johna Morgana između razbojnika. Mary-Lou mu pride i čvrsto ga zgrabi za ruku. Chet to ni ne osjeti. Ni Mary-Lou nije opazila kako mu je zarinula nokte u meso.

– Gospode, Chete! – zaprepaste-no će djevojka. – Uхватili su oca!

– Vidim – Chet je škrgutao zubima.

Približavali su se u redu. S jedne strane rančeru hodao je Link, a s druge Brat, držeći ga u šahu revolverima. Joshua je bio pokraj brata, a Walt hramao uz Linka s puškom o boku.

– On uvijek zna što radi – reče Chet.

Mary-Lou ga odmjeri, jer je shvatila da se Chetove riječi tiču rančera, a ne Linka.

Gurnu je laktom u rebra.

– Donesi Linkove dvanke!

Djevojka ga pogleda, a zatim ispusti njegovu nadlakticu.

Chet pode naprijed i izide na prag. Sada zastanu i razbojnici, čuvajući Johna Morgana u sredini.

– Roba za robu? – zapita Link naslađujući se. – Korak po korak! Ovamo s novcem!

– Što još želiš? Time se nećeš zadovoljiti – reče Chet.

Link podignu ruku.

– Pa što da radim s Morganom? Čim dobijem novac, odjahat ćemo.

Chetov pogled je lutao od lica do lica. Razbojnici su se nadmoćno smješkali. John Morgan im je rekao da je novac u stanici, ali htjeli su i Mary-Lou. Chet je to sasvim jasno pročitao na Linkovu licu. Zasad nije imao drugog izbora i morao je prihvatiti tu trgovinu.

Čuvši Mary-Lou kako dolazi, naglo se okrenu, istrgnu joj dvanke iz ruke i gurnu je natrag.

– Nemoj se pokazivati! – propišti i vrati se na prag.

U Linkovim očima nešto zasja... Ugledao je dvanke.

Chet zamahnu i baci mu ih pred noge. Brat htjede ispustiti rančera.

– Trenutak! – poviče Link, gurnu kolt u korice i sagnu se torbama. – Najprije moram ustanoviti nije li ih nitkov natrpao pijeskom.

Jedan pogled mu je bio sasvim dovoljan, a onda kimnu Bratu. Razbojnik ispusti svinutu Morganovu ruku i lagano ga gurnu.

Chet nije računao s tim. Bio je uvjeren da će razbojnici zahtijevati i Mary-Lou. Sada je prihvaćao gubitak novca kao uspjeh. Uostalom, to mu ionako nije pripadalo. Zašto bi slijedio razbojnike zbog novca? To je posao ljudi poput debelog šerifa Golden Cityja. Njemu je oduvijek bilo samo do Mary-Lou, a sada je strahovao i za rančerov život.

Zadovoljno se nasmiješi i odmaknu u stranu da bi propustio rančera. Mary-Lou pode u susret ocu.

Čim je Morgan stupio u prostori-ju, razbojnici odjednom otvore va-

tru i pri tome se razbježe lijevo i desno, tražeći zaklon.

John Morgan uskoči kroz vrata, a Mary-Lou se prisebno baci na tlo. Chet skoči u stranu, trgnu pušku k ramenu i otvori vatru kroz prozor. Njegova vinčesterka sijevala je i praskala kao da strijelac pokušava jednim metkom dohvatiti prethodni.

Međutim, već poslije nekoliko trenutaka pucnjava naglo utihnu. Vjetar unese izvana barutni dim i provuče ga zgradom u kojoj više gotovo i nije bilo pregradnih zidova.

Chet zadrži pušku na ramenu. Znao je što će sada uslijediti.

– A sada neka izide Mary-Lou ili se nitko živ neće izvući odavde! – poviče Link. – Dajem ti pet minuta, nitkove!

Chet se osvrnu. John Morgan je još ležao na tlu. Mary-Lou klečala je pokraj očeve glave, razrogačenih očiju uperenih u Cheta. U silnom zaprepaštenju prekrila je usta dlanom.

Chet joj pride.

– Otac i ja ćemo se boriti...

Zašuti i pogleda vlasnika ranča Skull. Bio je pogođen i samo to je zaprepastilo Mary-Lou. Nikako Linkove riječi...

Chet kleknu i odloži vruće oružje.

John Morgan se okrenu na bok i pogleda Cheta.

– Što je... Ah, tako! – promuca i pritisnu rukom lijevo rame.

Chet i Mary-Lou mu pomognu da se pridigne.

– Imamo pet minuta vremena – reče Mary-Lou. – Previt ćemo te, oče. Sjedni!

Djevojka zaprepašteno ustuknu pred ljutitim očevim pogledom. Pogledavao je čas jedno, čas drugo.

– Ne brinite za mene! – zagrmi starac. – To je samo ogrebotina.

Svima nam se radi o glavama, razumijete li? – Ispruži ruku i pokaže vrata. – Hulje žele da se borimo za goli život. U redu, postupit ćemo tako!

Mary-Lou mu bez riječi pruži Joshuinu vinčesterku. Morgan više nije imao oružja. To mu dopre do svijesti tek sada. Njegov se gnjev trenutačno rasplinu i nijemo pogleda pušku, a zatim Cheta i Mary-Lou.

Chet nije mogao izdržati taj pogled. Morganovo lice izgledalo je kao da će u idućem trenutku podleći kljenuti.

Chet brzo nabi vinčesterku, uzme je u lijevu ruku i povuče kolt.

Pogled mu padne na lijevi dio zgrade. Tamo se dim povijao uz tlo. U slijedećem trenu nosnice mu zapče miris vatre.

– Mješanče! – začuje podrugljiv Linkov glas. – Pošaljite Mary-Lou vam i odmah ćemo odjahati!

Chet pode naprijed.

– Gospode! – začu Mary-Lou iza svojih leđa. – Oče, zapalili su zgradu!

Chet je to dobro čuo, no nije se više obazirao na to. Obuze ga silan bijes, ali se odmah svlada i poče djelovati poput mehaničke lutke, upravo kao da više ne upravlja radom svojih mišića. Kao da više nema ni mozga niti srca.

Voden isključivo nagonom borca, odjednom potrči.

– Chete, ostani! – poviče Mary-Lou za njima.

Nije to više čuo. U jednom skoku nađe se napolju, a u rukama mu sijevnu oružje. Međutim, on uopće nije čuo tu pucnjavu. Vidio je samo ljude koji su namjeravali uništiti Mary-Lou, rančera, njega. Čuo je pucnjavu njihova oružja, zviždanje njihovih metaka, njihove divlje krikove. Jasno je vidio tko puca u nje-

ga i koji mu je od njih najbliži, pa ima i najbolje izgleda da ga pogodi. Vidio je i pročelje zgrade u plamenu... Vatra se brzo širila na vjetru.

Shvatio je to u djeliću sekunde. Trčao je i pucao, a onda se baci na tlo i zakotrlja do prevrnutih volovskih kola. Meci razbojnika udarili su u dašćane stijenke. Iz trulog drva izlijetalo je iverje i prašina.

Linka je pogodio, a ostale natjerao iza gorućega pročelja zgrade. Tamo su čekali Linka koji je uza se imao dvanjke. Prije nego je Chet uspio ispaliti sljedeći hitac, Link je nestao iza zidanog korita za napajanje konja.

Brat, Joshua i Walt samo se na trenutak pojavili u Chetovu vidnom polju i u hipu zapucali, a onda opet uskočili u zaklon. Naumili su Cheta prikovati iza kola da bi se Link mogao izvući iza pojila i pridružiti im se. Jedan razbojnik već je doveo konje i vezao ih za stablo iza zgrade.

Chet se sagnu i prestane pucati. Sada se sva trojica pojave i krenu prema trulim i izrešetanim kolima gotovo rame uz rame. Pri tome su dozivali Linka.

No Link nije uočio priliku ili je nije htio iskoristiti. Njegovo oružje pojavi se iznad ruba pojila i opali.

– Chete! – poviče. – Pokaži se!

Crni dim zakloni sunce. Chet zaprepasteno pogleda zgradu. Sada je već plamen lizao i prostorijama u kojima su bili otac i kći. Cijela je zgrada bila ispunjena dimom.

– John! – zagrmí Chet nadajući se da je rančer već odavna s Mary-Lou napustio dašćaru. – Izidite!

Razbojnici su neprestano pucali, pa više nije mogao podići glavu. Još su dozivali Linka.

– Link! Potrči sada... Hajde! – dovikivali su naizmjenice. Očito ni-

su namjeravali bez novca napustiti kotlinu. Chet prokune.

– Gubi se, Link! Nestani... – poviče Chet dok su mu meci zviždali mimo glave.

– Joshua, dodi ovamo! – nadglasala Link sve ostale. – Sredit ćemo ga. Drugi neka povedu Mary-Lou!

Poviče još nešto, ali ga Chet više nije čuo. Joshua potrči prema pojilu. Chet ga je jasno vidio iznad nišana i mušice. Okinu... Joshua padne na tlo i ostane ležati.

Link izviri glavom iznad ruba korita i pogleda Joshuu. Kada je opet pogledao naprijed, linija Chetova pogleda preko mušice završi točno među Linkovim očima.

Link skoči s vinčesterkom o bok. Načini tri ili četiri dugačka skoka, a onda ga pogodi Chetov metak. Ispusti pušku i zalomata rukama, a onda se stropošta na zemlju.

Chet se uspravi. Umjesto druge dvojice razbojnika ugledao je Morgana. Brat i Walt trčali su prema konjima.

– Chete! – zagrmí rančer.

Chet napusti zaklon i potrči Linku. Ugleda Mary-Lou kako izlazi iza goruće zgrade. Djevojka zastane pokraj oca i pogleda za razbojnicima što su punim trkom jahali prema izlazu iz kotline.

Link je bio mrtav. Dvanke su ležale iza korita. Joshua je bio teško ranjen, pa ga Chet dohvati ispod ramena i privuče do pojila. Mary-Lou i Morgan pridu mu i rančer pregleda ranu.

– Mora liječniku – reče. – Još danas.

Mary-Lou podigne dvanke i opet ih ispusti.

– Dovest ću konje...

John Morgan se okrenu i zadrži je.

– Nećeš! – zabrani joj. – Ostani pokraj Cheta!

Zatim sam pođe prema stablu pod kojim su bila još dva konja.

– Sve mora uraditi sam! – ljutito će Mary-Lou. – A i sam je ranjen...

– Svatko bi na njegovu mjestu tako postupio – reče Chet.

Mary-Lou ga pogleda.

– Zar i ti?

Chet spusti pogled, odvažno Joshui rubac s vrata i obriše mu znoj s lica.

– Kazao sam, svatko na njegovu mjestu. No smiri se, nisam ti otac.

– Možda me to i raduje!

– I mene.

Djevojka se naglo uspravi.

– Eto, napokon smo jednom isto-mišljenici, Chete Quade!

– Da, i meni to upada u oči, gospodice Morgan.

– Gospodicu možeš izostaviti! – prosikta djevojka i potrča u susret ocu.

– Kad bih mogao, rado bih to učinio! – pomisli Chet.

XIX

Pokopaju Linka. Zgrada je u međuvremenu posve izgorjela. Chet izjaha iz kotline da bi doveo svojega kulaša i rančerova konja. Joshuu podigne u sedlo i privežu ga. John Morgan naposljetku pride pojilu, podigne dvanke i prebaci ih svome konju preko hrpta.

Potom napuste kotlinu, a Chet je vodio Joshuina konja za uzde.

Hrpa pepela što se pušila bilo je sve što je ostalo od stanice za izmjenu konja.

– Nikada se ništa slično više neće dogoditi na tom mjestu – reče Chet.

– Nikad! – složi se i John Morgan.

Vratili su se u Colorado Springs

i Joshuu ostavili liječniku kojemu je platio rančer zato što razbojnik nije imao novca.

Sutradan krenuše prema sjeveru i poslije nekoliko dana jahanja dođoše u Golden City. Rančer skine dvanke sa sedla i uđe u šerifov ured.

– Gdje je šerif? – zapita.

Chet i Mary-Lou su ga slijedili. Ured, a i mala ćelija u kojoj je ostao Willy, bili su prazni. Za njima uđe u zgradu neki blijedi mladić.

– Što mogu učiniti za vas?

John Morgan ga pogleda.

– Tražim šerifa – reče gotovo ljutito.

Mladić ih je pogledavao.

– Ja sam šerif – reče gotovo plaho.

– Mislio sam na onoga debeloga!

– zagrmi Morgan.

Šerif strese glavom, progura se pokraj posjetilaca i zastane za pišaćim stolom.

– Nije više ovdje. Napustio je službu. Posljednji zadatak bio mu je da odvede Willyja Simona u Hotdog City. Simon je tamo s nekim ljudima opljačkao banku i ustrijelio dva čovjeka.

– Pa onda je otišao prerano – reče John Morgan i baci dvanke na stol. – Tu je opljačkani novac. Prebrojite ga. Nešto manjka, ali to nije u našim džepovima.

Skine šešir i sjede. Gnjev koji je cijelo vrijeme nakupljao u sebi i koji je bio namijenjen debelom šerifu, odjednom nestane.

– A gdje je šerif Hotdog Cityja? – zapita Chet.

– On zajedno s debelim vodi ubojicu u Hotdog City!

Zatim stavi u zapisnik sve što su kazali Chet i John Morgan.

Chet Quade i Morganovi odjahaše tek sutradan ujutro. Za dva dana stigše na ranč Skull.

Dani su promicali kao i prije. Ljudi su već počeli zaboravljati te događaje, kada jednoga dana stigne pismo za Cheta Quadea.

– Šalje ga Okružni sud! – značajno reče John Morgan, donijevši Chetu pismo na pašnjak. – Pročitaj! Treba da dodeš u Hotdog City da bi ti isplatili nagradu. Gotovo deset tisuća dolara!

– Zar ja? – otegne Chet, pročita i vrati pismo rančeru.

– Pa što da počnem s time? – zapita Chet, a onda opet uzme uzde u ruke.

John Morgan mu odmah vrati pismo.

– Mladiću, pa to je tvoje pismo!

– zagrmi dobrodušno.

– Pročitaj ga za mene! – reče Chet. – Mislim... novac! Nikad nisam imao novac! – Strese glavom i potjera kulaša. – Za nešto takvo!

John Morgan pogleda za njim. Mladić se ubrzo izgubi u oblaku

prašine što ga je uzvitlalo stado, a rančer okrenu konja i odjaha na ranč.

U prednjoj prostoriji ispriječi se Mary-Lou. Smiljuljila se.

– Što je rekao Chet kad je čuo za neočekivano bogatstvo? – zapita oca.

– Ne bi mi vjerovala kada bih ti rekao!

– Nikako! – usprotivi se djevojka. – Što se Cheta tiče, sve je moguće!

– E, nećeš pogoditi! Pitao me je što da počne s novcem, a zatim je odjahao.

– To mu je i nalik! – odvrati Mary-Lou i izide.

– Pripremi mi nedjeljno odijelo! – poviče rančer za njom. – Podići ću novac umjesto Cheta i uložiti ga.

Gore se zalupe vrata.

Vlasnik ranča Skull zlovoljno strese glavom.

K R A J

PREVRAT U DRY GULCHU

Kada je Slim Shafter ulazio s juga u glavnu ulicu Dry Gulcha, dan je polako blijedio i pretvarao se u noć, a pustinja i obzorje bili su preliiveni krvavocrvenom bojom zalazećeg sunca. Projahao je šezdeset kilometara prašnim i bezvodnim bespućem i sada je promatrao sive sjenke obronaka Outlaw Rangea kako nejasno titraju u suhom zraku kao da mu namiguju, pozivajući ga da im se približi. Ipak je zašao među zgrade ozloglašena gradića, tako simbolično sagrađenog na razmeci pustinje i brda. Trenutak uspori i ogleda se poluspuštenih trepavica.

Na pročeljima mnogih oronulih zgrada visjele su petrolejke i titrale, razbijajući sada već sasvim neprozirnu tamu koja je prekrila okoliš. Stanovnici subesposlićarili pred salunom, a gotovo svaki je u kutu usana nemarno držao cigaretu. Shafterovu izvežbanom oku ništa nije izmicalo. Znao je da je njegov dolazak, bez obzira na to što je bio tih i neupadljiv, neizostavno morao uznemiriti dokoličare, iako ni jedan među njima nije to ničim pokazivao. Dry Gulch nije bio grad koji je putnika osvajao povjerenjem i otvorenosću, a njegovi stanovnici su i te kako dobro znali glumiti ravnodušnost, premda su zacijelo već uvelike procjenjivali došljaka. Breen će odmah doznati tu novost, u to nema sumnje. Sve u svemu, Slim Shafter je dojahao izdaleka i s točno određenom namjerom, pa je nakon kraćeg oklijevanja, koje mu je bilo potrebno da bi što bolje

uočio prilike u gradu, odjahao ravno prema salunu, sjahao i u nekoliko koraka osvanuo pred šankom.

— Jedno veliko pivo s mnogo pjene! — naruči otegnutim glasom, pomalo pjevuckajući.

Bio je to zacijelo čovjek koji nije navikao živjeti u zatvorenom prostoru, visok i pomalo mršav zapadnjak, vješt i istrajan jahač koji neće tek tako ustuknuti pred opasnošću. Na obrazima su mu još svjetlucala zrnca pustinjske prašine, a usne su mu se sasušile i naborane od vrućine i duga putovanja. Žega mu je oko očiju usjekla tanke, jedva vidljive borice. Oči su mu bile boje kobalta, ali su odavale dobru i šali sklonu narav. Kada je šešir gurnuo unatrag, pramen plamenocrvene kose rasu mu se čelom i umorno lice kao da odjednom živnu novim sjajem.

— Ostat ću kod vas neko vrijeme — nastavi melodičnim glasom. — Stoga odmah stavite bačvu piva na led, dobro uštimajte orkestar i pripremite dobar izbor plesova, pa da se počnemo veseliti! Došao sam samo zbog pica.

Šankist mu gurnu vrećicu piva preko mahagonijske plohe i mahnu ubrusom kao da briše prašinu, koje i nije bilo. Pokušavao je prikriti veliku znatiželju koja mu je izbijala iz svake pore okrugla lica.

— Izdaleka?

— Konj mi je umoran, u to nema sumnje — odgovori Shafter, ispijajući pivo i mljackajući jezikom od zadovoljstva i ugone.

– U žurbi? – navaljivao je gostioničar.

– Ne tolikoj da biste je mogli opaziti. Zar se doimam takvim?

– Mnogi mladići ovamo dolaze upravo tako, pomalo užurbano, pomno pazeći da za sobom ne ostave lako uočljive tragove – reče šankist, najednom pun ishitrene mudrosti i dobronamjernosti.

Njegove riječi zazvoniše u usiljenoj tišini koja je vladala u salunu, i Shafter digne pogled prema prostranom ogledalu na zidu iza šanka. Vidio je nekoliko dokoličara koji su mu nepomično stajali za leđima kao da nešto iščekuju, a kartaši za jednim stolom zastadoše. Djelilac ukoči ruku i stegnu špil u šaci. Preplanula lica napeto su promatrali pridošlicu. Shafter nesvjesnim pokretom počeo na sjajnom mahagoniju ispisivati slova kažiprstom umočenim u lokvicu prolivena piva. B/B. Izraz dobra raspoloženja iščeznu mu s lica, i kada je ponovo pogledao šankista, oči su mu bile širom otvorene ali nedokučive.

– Nemojte me pogrešno shvatiti. Projahao sam šezdeset kilometara da bih nešto popio. To je sve.

Tim riječima dodao je ozbiljnost i težinu koja nije promakla promatračima. Sumnjičavost se povećala. Kada je ponovo pogledao u ogledalo, vidio je kako je neki čovjek vješto kliznuo kroz vrata i nestao. Djelilac za kartaškim stolom spusti karte i prekriži ruke na prsima.

– Da li je to uistinu sve? – podsmešljivo promrmlja šankist. – Zar to ne bi bilo smiješno?

– Još smješnije bi bilo kad ne bi bilo tako – reče Slim Shafter.

– Ne za vas – uzvratila šankist. – Za vas, gospodine, nikako. Vratnice se ponovo zanjhaše i neki čovjek se uputi ravno prema Shafteru. Bio je blijed poput mrtvaca, glave pomalo nakrivljene u stranu i smežuranih usnica. Rubovi kaputa su mu lepršali otkrivajući posrebreanu zvijezdu na prsima. Šankist odmah opusti ramena i položi ruke na mahagonij, dlanova okrenutih navise,

označavajući tako svima razumljivom kretnjom da ostaje neutralan u svemu što se bude zbivalo. Shafter stisnu usne.

– Žao mi je – reče čovjek sa zvijezdom – ali moraš poći sa mnom do suca.

– Zanimam ga! – upita Shafter bezličnim glasom.

– Gdje si privezao konja? – upita šerif, a zatim odmah nastavi strpljivo objašnjavati glasom punim neskrivene dosade. – Na tom mjestu stoji čitka i vidljiva oznaka koja zabranjuje ostavljane konje.

– Moja greška – promrmlja Shafter. – Ili, možda, ta oznaka stoji tek odmaloprije?

Lice mu se odjednom napne i na njemu više nije bilo ni traga prijašnjeg zamora. Besciljno je vrtio rukom vrč piva i nepomično stajao kao da osluškuje vlastite misli. Za njim je bilo dvadeset i šest godina života u toj stočarskoj zemlji i mislio je da pozna sve njene zamke, pa i tu. Opazio je da je šankist nekako čudno uzrujan, a posvemašnji muk u prostoriji bio mu je opomena da se ne smije osjećati isuviše sigurnim. Onda se sjeti.

– U redu, šerife! – reče. – Ako je gradu potreban novac, priložit ću svoj dio.

Odgurnu vrč i izide, a šerif ga je slijedio. Uočio je kako pokraj jasala njegova konja stoji neki čovjek i stražari. Načas uspije raspoznati u mraku crte njegova lica. Produžio je kao da se ništa nije dogodilo, ali su mu hladne srsi prozele cijelo tijelo. Kada je dospio do ulaza u zgradu zatvora, bio je miran i pripreman na sve.

Pred sobom je vidio dva čovjeka, ali jednoga od njih, bogalja namješteno stroga držanja, samo letimično pogleda. Drugi je smjesta privukao njegovu pažnju. Nikad nije susreo Breena, ali ipak nije bilo sumnje da je krupni čovjek u kutu ureda, rukom oslonjen na pušku, upravo on. Breen je imao goleme mišićave grudi i ramena, bikovski vrat i mesnate ovješene usne. Masni

uvojci crne kose prekrivali su mu preplanulo čelo. Bio je mrk, zlo-pamtilo mrzovoljna pogleda. Košu-lju su mu prekrivale krušne mrvice, a u slobodnoj ruci držao je sendvič. Bez ikakva uvoda okomi se na Shaftera.

— Kada netko stigne u Dry Gulch — galamio je — prvo se dode meni javiti, pa tek onda ide piti!

— Nisam znao — reče Shafter.

Odmjeravao je prizor pred sobom. Breen je bio nadaleko ozlogla-šenji vladar ovoga banditskog gra-da, kralj cijelog područja. Bio je za-služan za to što nikad ni jedan šerif nije nikog odveo iz Dry Gulcha niti će to ikad moći. Pružajući pouzda-no sklonište odmetnicima, kradljiv-cima i razbijačima, on je zapravo gospodario nad njima. Činilo se da nema drugog oružja osim puške, ali Shafter uoči izbočinu pod kaputom u visini pojasa. Nesumnjivo, to mu je bio pištolj.

— Sav si prašnjav, došao si iz pu-stinje — hladno je razmišljao Breen. — Žuri ti se. Dakle, progone te. U redu. Ali oni koje progone naj-prije meni dolaze, čak prije nego navrate u salun na piće. I ne priča-ju bajke o sebi kao da su tu samo zbog razonode i druženja sa zanim-ljivim svijetom.

— Potkrala ti se greškica — su-protstavi mu se Shafter. — Ne bje-žim ni od čega.

— Kada odmetnik dode ovamo mora surađivati sa mnom! Breen nestrpljivo povisi glas. — Ja ga za-štićujem, a on mi to plaća. Dakle, momče, ne tumačaj ovim krajem ako me ne želiš slušati.

— Opet griješiš — nepopustljivo odgovori Slim Shafter.

Prostoriju naglo ispuni zlosutna i usiljena tišina. Šerif i bogalj stajali su na svojim mjestima kao smrznuti, oprezno žmireći prema dvojici suparnika. Iz Breenovih usta pote-će prava bujica riječi:

— Lažeš! Razmisli! Ako uistinu ne bježiš, postoji još samo jedan mogući odgovor. Ti nosiš zvijezdu i dovoljno si glup da dodeš uhvatiti

nekoga u ovom gradu. Bolje bi bilo da to nije istina... za tvoje dobro!

— Pa i nije istina — otegnu Shaf-ter. — Prejahao sam šezdeset kilo-metara da bih nešto popio. Uosta-lom, ako ne želite goste, zašto ne ogradite bodljikavom žicom ovu hr-pu ruševina?

Oko Breenovih usta usjekoše se dvije duboke bore podlivenne krvlju. Namignu bogalju koji smjesta suho izusti:

— Deset dolara zbog vezivanja konja na zabranjenom mjestu.

Shafter polako segnu za novčani-kom i položi zgužvanu novčanicu na stol.

— Nisam ni očekivao da ću moći besplatno prisustvovati ovako za-bavnoj večernjoj priredbi — reče. Oči mu se suziše kada je neočeki-vano pogledao prema pritvorenim sporednim vratima. — Ne želim vam smetati jer vidim da već imate društvo.

— Kakvo društvo? — Breen se naglo uspravi.

Shafter pokaza prema vratima i lijeno zakorači u tom smjeru. Otud izide neki čovjek s cigaretom u ustima, bez šešira, neuredne svije-tložute kose na sitnoj glavi. Čak i kada se : austavio, tijelo mu se svi-jalo i nemirno trzalo. Bio je vitak poput djevojke i naizgled krhka ti-jela. Na nemirnom, ciničnom licu pojavi mu se osmijeh koji nije uspio prikriti proračunat, mačkast po-gled njegovih očiju.

— Možeš nanjušiti čovjeka na de-set kilometara, Shafteru — reče on. Malenom rukom izbaci opušak iz usta, pa produži. — Kako si znao da sam tamo?

— Tvoj čovjek stražari pokraj mog konja, Hardesty.

Breen se uznemireno okrenu.

— Zove se Shafter?! Uh, tvoj pri-jatelj, Gane.

Gan Hardesty se nasmija.

— Pitaj Shaftera da li smo prija-telji.

— Na ovom svijetu nismo — mračno odgovori mladić.

– A ni na drugom – dopuni ga Hardesty. – Ali pogrešno si ga procijenio, Breene. On ne bježi ni pred kakvom potjerom. Zapravo, on je pošten čovjek, predradnik na ranču „B. Slash B“.

– Shafter? – mrmljao je Breen. – Oh, taj Shafter! Tvoj otac je bio Bill Shafter koji je imao ranč na Spearheadu dok ga prošle godine nisu ubili?

– Ubili? – reče Hardesty. – Tko zna da li je uistinu bio ubijen? Što ti misliš, Slime?

– Nikad nisam bio sasvim siguran – tiho odgovori Shafter.

Breen ih je kao ovlaš odmjeravao, ali njegov pronicavi pogled pažljivo ih je uspoređivao i procjenjivao.

– U redu. Ako ni od koga ne bježi, onda znači da za nekim traga. To ću vrlo brzo ustanoviti – reče svadljivim glasom.

– Nekoga progoniš, Slime? – upita Hardesty čudno naglašavajući riječi.

Zabaci glavu i žućkaste oči bljesnuše mu na svjetlu. Osmijeh na licu mu se sledi i postade nesmiljeno okrutan. Šerif, koji je dotad stajao iza Shaftera, tiho odšeta u suprotni kut.

– Čuo si što sam kazao – reče mirno Shafter i bez žurbe izide iz ureda. To je bio izazovan i opasan postupak, pa je svakog trenutka očekivao zapovijed da stane. Živci su mu titrali i jedva je prikrivao napetost, ali sve što je čuo bio je Breenov prigušeni mrmor.

– Pripazit ću na njega, Gane.

Hardestyjev odgovor odisao je uvrijedenošću i ljutnjom. – Prokleti Breene, ne treba mi dadilja! Ne miješaj se u moje stvari. Ako se vrti oko mene, ja ću ga smiriti. Neprijatelji smo od djetinjstva. Sve ću srediti bez ičije pomoći. Ne može vječno šutjeti o toj stvari oko Spearheada.

Slim Shafter više nije mogao čuti o čemu govore. Glavna ulica bila je puna ljudi – jedna skupina stajala je pred hotelom, a druga se stisnula pod svjetiljkom na salunskom trije-

mu. Nasloni se na zid. Shvatio je što je posrijedi. Zbog nekog razloga grad je te večeri bio krcat do zuba naoružanim ljudima, a uočio je da su u skupini pred salunom bili sve sami Hardestyjevi jahači. Pogledavši prema nizu jasala, vidje da mu nema konja.

– Sada sam napokon siguran da je to tako – promrmlja sebi u bradu.

Više mu nije bilo do šale. godinu dana je iščekivao, osluškivao i istraživao i sada je napokon bio uvjeren da je Hardesty ispalio smrtonosni hitac u njegova oca. Ovdje, u tom gradu bezakonja, karte će biti neopozivo otvorene, a on mora igrati opkoljen sa svih strana, zapravo zatvoren. Vukući se uza zid dođe do staje i ude. Krv mu je ključala i jedva je susprezao divlji bijes. Hardestyjev prijetvoran pogled i izazivačko podrugivanje bili su jasan dokaz da je ubojstvo njegovo djelo. Da, taj ubojica kose poput lana...

Neka prilika pokrenu se u tami, prekorači uski pojas svjetlosti i obrati mu se klonulim ali radosnim glasom.

– Slime, vidio sam te kada si ujahao. Momče, što radiš ovdje?!

– Shoofly!? – protisnu iznenađeni Shafter.

– Da. Odavno te nisam vidio, Slime. Otkad su ti ubili oca i uništili ranč.

– Lijepo mjesto za susret sa starim Shafterovim kaubojem, Shoofly!

Starac zastade kao da se brani.

– Dolutao sam ovamo i zaposlio se kao djevojka za sve, Slime. Uostalom, znaš i sam da nema mnogo mjesta gdje star čovjek može naći kruh i krevet. Tvoj stari je bio ljudi na prema meni... dok je bio živ i dok je ranč cvjetao. Ali sada si na pogrešnu mjestu, sinko.

– Došao sam samo nešto popiti.

– Onda popij dok možeš – mrmljao je starac. – Odveli su ti konja. Stajat će te truda dok ga se opet ne domogneš. Večeras se sprema veliki vatromet, a momci misle

da i ti pripadaš ljudima šerifa Lorda.

— Što se zbilo?

U tom trenutku šestorica prođu mimo staje i starac nečujno uroni u tamu, a kada je opasnost minula, opet se pojavi i prošapta:

— Ne znam baš mnogo. Priča se da dolazi šerif s mnoštvom pratilaca. Nešto se zbilo s druge strane pustinje i cijela se zemlja digla na noge. — Starčev glas postade još tiši.

— Dalje dopuni sam. Gan Hardesty je došao danas poslije podne sa svojom bandom, a svi su izgledali kao da su prošli kroz ljuto kreševo. Gan je sada ovdje.

— Vidio sam ga — reče bezizražajno Shafter.

Shoofly je govorio s uočljivim naprezanjem.

— Vrag da ga nosi! I ti i ja znamo da je on ubio tvoga staroga.

— Godinu dana sam to istraživao — reče Shafter.

Pojedine skupine zaustavljale su se na suprotnim rubovima glavne ulice, a gotovo iza svakog prozora na drugim katovima zgrada Shafter je vidio naoružane ljude kako nešto iščekuju. Starac glasno huknu.

— Sredili su ti staroga, sredit će i tebe. Misle da nosiš zvijezdu, a to dosad u Dry Gulchu nitko nije učinio. A što se tiče Hardestyja, on će te rado sravniti sa zemljom ne učini li to prije njega netko drugi. Tek tako da i posljednjeg Shaftera makne s puta.

Shafter se ukoči, uzbuđeno slušajući starčeve riječi. Cijeli Dry Gulch nalikovao je na zmiju otrovnicu koja se savija u klupko prije skoka. Posljednji Hardestyjevi pothvat vjerojatno je bio tako strašan da je natjerao šerifa Lorda da napadne tu dobro branjenu razbojničku tvrđavu. Naravno, Hardesty je, kao i uvijek, znao da mu je Breenovo carstvo najbolji zaklon. Ali Shafter osjeti još nešto u zraku. Breenovi i Hardestyjevi ljudi nisu se miješali. Čak i kada su se dvojica odmetničkih vođa združili, suočeni sa zajed-

ničkom prijetnjom, otrov zavisti izjedao ih je iznutra. Oholost protiv oholosti. Pohlepa za vlašću protiv bezobzirne ambicije. Tako je bilo te večeri u Dry Gulchu, tako je uvijek i svugdje bilo među ljudima koji su odbacili sve zakone.

Breen bez žurbe izide iz zatvorskog ureda i uputi se prema hotelu. Doimao se neuništivo i neranjivo, a njegovi ljudi su mu napravili špalir preko ulice.

Shoofly uznemireno prošapta:

— To je najtužnije od svega. U hotelu je Ann Fentress.

— Dobri bože! — nesvjesno zava-pi Shafter. — U tom brlogu?

— Došla je s kaubojima da se opskrbi hranom. Nije znala da su svi njeni momci Breenovi ljudi. Sada zna. Breen ih je pozvao na oružje i zato se ne žele s njom vratiti na ranč. Ne može dobiti ni jednoga jedinoga čovjeka, ni lupeža ni poštenog koji bi joj radio za tisuću dolara. Breen to ne dopušta. Ovdje... Hej, čekaj!

Shafter je brzo stupao prašnom ulicom, a polumračne prilike išle su s obiju strana usporedno s njim, ne ispuštajući ga iz vida. Na trenutak pogleda prema zatvoru i ugleda Gana Hardestyja kako sve promatra stojeći točno pod ulaznom svjetiljkom. Ali bez obzira na to koliko mu je taj čovjek bio važan, Slim uspije da o tome ne razmišlja, nego zakorači u hotelsko predvorje. Ugledao je krupna Breenova leđa i — Ann Fentress.

Bila je odjevena poput muškarca. Pokreti su joj bili nervozni, ali joj je u sivkastim očima sjala iskrenost.

— Da mi je otac živ...

— Ali nije živ! — okrutno je prekinu Breen. — Mrtav je i djevojci poput tebe ranč tako blizu Outlaw Hillsa neće donijeti mnogo dobra.

— To je, dakle, to! Smeta ti čestit dom u krugu trideset kilometara oko tvoga grada. Slušaj, Breene, zar nisi naniq dovoljno zla obitelji Fentress? Progonio si nas, rastjerao si stoku, otimao nam zemlju, prisiljavao nas da vam dajemo hranu...

Nije mi ostalo ni toliko da sebi pripremim doručak. I još ti nije dovoljno.

— Nije! — reče zlikovac. — Neće biti dovoljno sve dok ne odeš odavde i izgubiš se negdje s druge strane pustinje. Već sam se jednom sukobio s Fentressovima i deset dugih godina sam isplaćivao taj račun.

Iako se Shafter nije micao, krupni čovjek osjeti opasnost iza sebe i polako se okrenu. Lice izbrazdano mnogim ožiljcima bilo je natmureno i zlo, a u očima mu sijevnu divlji plamen.

— Mislio sa da ste putnik koji je svratio u grad samo da nešto popije, gospodine Shafter — reče lažno uljudnim glasom.

— U početku sam doista samo to i namjeravao — polako i mirno odgovori Shafter.

Breenovo preplanulo lice sve se više izobličavalo, poprimajući Shafteru već poznat izraz ohole podsmješljivosti.

— Misliš da mi možeš još jednom sve odglumiti, Shafteru? U redu, neka ti bude. Cijeli grad je pun mojih ljudi i imaj to na umu, ako ti uistinu tako nešto padne na pamet.

Dok je govorio stalno je kimao glavom kao da osjeća u zraku nešto što ga uznemiruje, nešto što izranja na neprozirnim rubovima grada. Ne čekajući odgovor izide na trijem, pazeći da ne oda kako je uzrujan. Njegov grleni i nervozni povik odjeknu cijelim Dry Gulchom:

— Momci, učinite što sam vam rekao i učinite to smjesta!

Shafter je gledao djevojku.

— Čuo sam za vas. Nekad u boljim vremenima vidao sam vašeg oca kada se zaustavljao na našem ranču na rubu pustinje Spearhead.

— Možda — reče djevojka ponosno i ozbiljno. — Znam više o tebi, Slime Shafteru, nego ti o meni. Nekoć su o tebi pripovijedali da si nemiran, vratoloman jahač. Ali nikad nisam ništa čula o tvojim zagonetnim, uzbudljivim i junačkim pustolovinama otkako su ti ubili oca.

Shafteru se učini da je u posljednjim Anninim riječima prepoznao ironičnu oštricu. Sačekao je da odjek njena glasa posve zamre i tek joj onda odgovorio.

— Takvi hici iz mraka otriježne i urazume čovjeka.

— Shvaćam da te to učinilo donekle opreznijim.

— Govoriš ono što su mnogi rekli o meni — Shafter duboko izdahnu.

— Nije lako živjeti mirno i pjevati uvijek istu pjesmicu i stalno biti svjestan da si stvoren za nešto drugo. Ipak, jedno je znati da ti je neki tvor poharao kokošinjac, a drugo znati čiji je to bio tvor.

Grad je odjednom utonuo u duboku tišinu i mir. Shafter začu nejasan, udaljen topot mnogih kopita negdje u pustinji. Osloni se na zid, i pogleda oko sebe, a lice mu naglo posta ozbiljno i zamišljeno.

— Nikad nisam čuo da ti je tako loše.

— Novosti teško prelaze pustinju, a ja nisam prosjak koji moli i vapi. Bar ne do večeras. Prvi put sam se usudila nešto tako reći Breenu. Čekaj... Što radiš?!

Shafter je stajao na vratima i preko ramena joj oštro i zapovjednički doviknuo:

— Stoj tu! Ne izlazi na ulicu!

— Ne možeš učiniti ništa za mene — jedva izusti djevojka. Stezalo ju je u grlu, a grudi su joj se nadiemale od uzbuđenja. — Nemoj ništa pokušavati. Nitko od nas nema tu nikakvih izgleda niti će ih ikad imati. Nisam molila nikakvu pomoć od tebe, Slime Shafteru! Ne možeš ništa učiniti!

— Što god se dogodilo idućih pola sata — mrmrljao je Shafter — ostani nijema. Ništa ne govori, ništa ne čini.

Napola se okrenuo, a preplanuli obrazi bili su mu nategnuti zbog napora koji je ulagao da ovlada samim sobom.

— Cijele sam večeri pokušavao gledati samo svoj posao, ali nisam imao sreće. Čak i u namještanju igri naivčina često sasvim slučajno

dobije izvrsne karte. Učini kako sam ti rekao, Ann!

Jedan dug korak i već je bio nasred trijema. Pretraživao je ulicu. Pomične sjenke pojaviše se na zapadnom rubu grada – velika zbijena skupina ljudi polako je i odlučno ulazila u Dry Gulch. Prigušeno svjetlo osvjetljavalo je visoku, uspravnu priliku šerifa Lorda. Slim Sharter je bio iznenađen brojnošću potjera. Ako otvorena bitka bude jedino rješenje, šerif uza se ima dovoljno ljudi da je učini izuzetno krvavom i bespoštednom. Lou Lord zategne uzde konju i njegov oštar glas zaori naizgled opustjelim gradom:

– Breene, želim te vidjeti!

Shafter ugleda vladara Dry Gulcha kako odlučnim koracima izlazi iz zatvorske zgrade i u hodu odgovara jednako oštro i surovo:

– Tvoj posjet me nimalo ne raduje, Lorde. Ti se baviš svojim stvarima, ja svojim. Ovo je moje područje, tu ja gospodarim i ti nemaš ništa s tim.

Šerif Lou Lord se nalakti na jabuku sedla.

– Tražim Gana Hardestyja. Ako je ovdje, uhvatit ću ga! Taj pas je u svom posljednjem pohodu počinio svoje posljednje ubojstvo. Ne pokušavaj me prevariti, Breene. Večeras sam sposoban sve raznijeti u komadiće. A to ću učiniti i ako se Hardesty skriva u svom gradu.

Breen se zaustavi nasuprot hotelu. Njegova krupna prilika dominirala je ulicom, a glas mu je bio bijesan i drzak.

– Zar bi se usudio ovu ulicu natopiti krvlju samo zbog sumnje? Premalo si siguran u vlastite karte da bi mogao započeti sveopće klanje. Nemaš ni prava niti ovlaštenja da to učiniš, i ti to nećeš učiniti!

Šerif se ukoči, ne rakavši više ni riječi. Shafter pogleda prema prozorima na drugim katovima zgrada i od prozora koji je tamo uočio usne mu se stisnuše u uzak procjep, kao nožem zasječen u lice. Breen je izazovnom okolnošću razradivao svoju misao.

– Ti želiš samo Hardestyja i više nikoga. Ne uzmogneš li ga pronaći, nećeš se usuditi pucati jer bi to bio kraj tvoje karijere čuvara zakona. Što se toga tiče, kad bi Hardesty uistinu i bio ovdje, ja bih ga zaštitio. On je jedan od mojih ljudi, a ja nikad ne okrećem leđa onima koji od mene mole zaštitu. On mi uvijek dolazi kada je u nevolji i uvijek zna da ću ga zaštititi.

Šerif potjera konja do trijema i iznenađeno pogleda Shaftera.

– Do vraga, Slime, besposlen si, zar ne?

– Došao sam nešto popiti – otegnuto odgovori mladić.

– Je li Hardesty u gradu? – iznenada oštro upita šerif.

Shafter se lijeno nasloni na ogradu. Breen se naglo narogušio i zapiljio u njega. Potjera se pomakla naprijed da bolje zaštititi šerifa, a ljudi s puškama primakoše se korak bliže prozorima. Shafter je znao da će samo jedna njegova riječ izazvati nezaustavljivu eksploziju koja će raznijeti Dry Gulch. Šerif nije nimalo razborito postupio pomisli pun gorčine.

– Pogriješio si, šerife – reče ravnodušno. – Ja nisam čovjek koji će ti riješiti ovu zagonetku.

– Uistinu, Slime? – promrmlja šerif. – A što si ti? Hardestyjevi prijatelj?

– Nisam. To vrlo dobro znaš. Ali, nisam ni tužibaba. Shvati, do vraga, da ja ne izdajem nikoga!

Lord pokaza prema Breenu i reče ironično:

– Imaš dobroga pomoćnika, Breene! – Glas mu je podrhtavao od bijesa kada je nastavio: – Priznajem da ne mogu izdati naredbu za paljbu samo na temelju puke sumnje. Jedan moj čovjek vrijedi više nego tisuću Breena. Upamti to! Progonit ću te cijelom zemljom sve dok te ne zgazim!

Okrenu se i mahnu rukom svojim pratiocima. Potjera se okrene i tiho napusti grad. Shafter je nepomoćno stajao pokraj stupa, slušajući kako i posljednji odjek kopita po-

lako zamire u pustinji. Ulica je opustjela i on shvati svu besmislenost i uzaludnost trenutka u kojem se dvoumio da li da oda Hardestyja ili ne. I jedno i drugo bilo je podjednako besmisleno. Tišinu prekine trijunfalna Breenova vika.

— Propustio si i posljednju priliku da se spasiš i opravdaš, Shafteru! Ti si mudar momak. Jedna riječ i nestalo bi te poput lanjskog snijega, a zajedno s tobom i polovice potjere. Ti sudjeluješ u Lordovoj igri. To mi je sada sasvim jasno. Ipak, zaustavio sam te na vrijeme.

Shafter pogleda prema vratima zatvorskog ureda. Sve mu je nalikovalo igri. Njegov odgovor bio je dovoljno glasan da dopre do unutrašnjosti zgrade i da ga čuje skriveni Gan Hardesty.

— Smatrao sam da je taj tvoj žutokosi dvorjanin malo čvršći, Breene. Od njega nikada ništa neće biti. Idi i reci mu, da ti može ispuzati ispod suknje.

— Breene!

Razbojnički vođa pokrenu svoje glomazno tijelo i pogleda prema zatvoru odakle se čuo povik. Hardesty izide, prođe kroz krug svjetla pred vratima i zaustavi se nasred ulice. Bio je udaljen četrdesetak metara kada je ponovo počeo vikati, sav se tresući od mahnita, nekontrolirana bijesa:

— Breene, dobro sam čuo što si govorio šerifu! Učinio si budalu od mene, zar ne? Prikazao si me kao dječaka koji se hvata ruba tvoje pregače. Zašto?

Breen ga presiječe prezirnim glasom:

— Ušuti! Već dugo pokušavaš uzdrmati moj autoritet. Nastojao si na svaki način od sebe napraviti moćna, odvažna čovjeka, ali ti nije uspjelo. Mogao sam te bez teškoća izručiti šerifu Lordu i time bi jednom zauvijek okončao sve tvoje pokušaje da mi prerežeš grkljan. Ali veće mi je zadovoljstvo bilo da te smjestim tamo gdje ti najbolje priличи, da ti objasnim kakav položaj

zaslužuješ u Dry Gulchu. Ti si drugi, Gane. Drugi, poslije mene.

— Dakle, dvorska luda! — urlao je Hardesty. — U redu. Samo znaj da toga više neće biti. Ja vodim sve pothvate, ja preuzimam sve rizike. Više ne...

— Lutkice! — obrecnu se Breen. — Ja sam te skupio s puta i osposobio te za tako nešto. Jednako te tako mogu i otjerati...

Shafter natraške uđe u hotel, mrmljajući sebi u bradu: — Bilo kako bilo, jedan odlazi među mrtvace.

Ann Fentress je stajala na istom mjestu gdje ju je ostavio. Bila je uzbudena i glas joj je drhtao tako da su joj se riječi jedva razumjele.

— Pogrešno si igrao, Slime. Više nemaš nikakvih izgleda.

— Ne bih bio tako uvjeren u to — promrmlja on svadljivo. — Kada...

Prekinu ga Breenov krik koji odjeknu cijelim gradom:

— Ne čini to, Gane!

Gotovo u istom trenutku odjeknu puščani pucanj i Dry Gulch se strese. Shafter se trzne. Nepobjedivi vladar Dry Gulcha je teturao obješenih ruku, pokušavajući povratiti ravnotežu koračanjem, unatrag, ali ga noge više nisu slušale. Shafter mu je jasno vidio bolno iskrivljene usne, jer je krupni razbojnik stajao točno pred vratima, na osvijetljenoj sredini ulice. Odjednom mu se cijelo tijelo strese i zgrči, a kada je pao, začu se mukao i snažan tresak. Oblak prašine na trenutak zakrili mrtvo tijelo.

Začu se pištavi Hardestyjevi pokliki:

— Istjerajte ih, momci! Dajte im ono što su tražili!

Shafter se povuče u unutrašnjost prostorije, videći kako se na ulazu u grad pojavljuje mnoštvo jahača u bjesomućnom glaopu i preplavljuje ulicu. Odjednom, kao da se grad pretvorio u pakao. Od pucnjave i vike ništa se nije razabiralo. S prozora na drugim katovima nije sijevnuo ni jedan pucanj i Shafter odmah shvati da se Breenovi ljudi nisu htjeli boriti za svoga mrtvog gaz-

du. Sada je Dry Gulch bio Hardestyjev grad. Ne skidajući pogled s ulaza, Shafter se natraške povlačio sve dublje. Krajičkom oka ugleda prestrašeno lice Ann Fentress.

— Ostani u kutu — promrmlja. — Izvan putanje metaka...

Tada naglo ušuti. U dovratku je stajao Gan Hardesty, a raščupana žuta kosa padala mu je preko čela. Mišići su mu poigravali i doimao se kao da mu cijelo tijelo treperi od nekontrolirane uzrujanosti. Bučno je disao, smiješeci se poput čovjeka čije se lice ukočilo zbog duševnog šoka. Shafter pogleda njegove mačje oči koje su prijeteći bljeskale.

— Dugo si tumarao naokolo, ne obraćajući pažnju na mene — kriještao je Hardesty. — Dosadilo mi je čekati. Ako si večeras došao zbog mene, reci!

Shafter se lagano nagnu naprijed, a nad obrve mu se nadvi taman oblak.

— Nikad nisam bio sasvim siguran — reče blagim glasom. — Do sada!

— Dakle, došao si zbog toga?

Shafter se toliko upiljio u protivnika da ništa drugo nije ni vidio. Ugleda krhku razbojnikovu ruku kako munjevito seže naniže, prema revolveru, a vlastitih pokreta uopće nije bio svjestan. Svu pažnju zaokupila mu je masna mrlja na lijevoj strani prljave Ganove košulje. Odjednom osjeti kako mu ruka trznu uvis od sile pucnja. Iz cijevi njegova revolvera suknu plameni mlaz, a njemu samom učini se kao da taj prasak dolazi odnegdje drugdje, iz neke neodređene daljine. Nije bio svjestan što je učinio, a onda opazi kako se ispod mrlje na Hardestyjevoj košulji pojavljuje druga, tamnija i sve šira. Na ulici se zbivalo nešto čudno. Jednom pucnju odgovarao je drugi, još jaci i zaglušniji, konjska kopita su topotala glasno i neujednačeno, isprekidana paničnim rzanjem. U grad se vratio šerif Lord sa svojim ljudima.

Shafteru je sve to djelomično dopiralo do svijesti dok je promatrao

kako Hardestyjevo lice blijedi, a obrazi mu postaju pepeljasti i gotovo beskrvni. Razbojnikov revolver padne tupo na drveni pod. Ispružio je ruke, pokušavajući se pridržati zida, ali zagrabi u prazno i u slijedećem trenutku svali se na tlo.

Bitka na ulici sve se više vodila oko zatvorske zgrade gdje su se razbojnici i dojučerašnji vladari Dry Gulcha najžešće opirali. Njeni odjeci dopirali su do Shaftera kao šumni oceanski valovi koji navaljuju na pješčanu obalu, stružući i obrušavajući se uz zaslušnu tutnjavu. Doživjevši vrhunac, bitka se odjednom pretvori u nekoliko pojedinačnih okršaja, a na trijemu zaptptaše nečije čizme. Šerif Lord utrča u prostoriju praćen šestoricom ljudi. Ugledavši Slima Shaftera i Ann Fentress, zastade kao ukopan.

— Držali su te na nišanu, Slime? Zato mi nisi htio reći?

Shafter automatskom kretnjom spusti revolver u korice. Mišići su mu još bili napeti, a živci gotovo neizdrživo prenapregnuti, pa mu je glas zazućao nervozan i svadljivo:

— Pa zar uistinu nitko ne želi to shvatiti? Ne bih ga bio odao ni da sam na sebi imao čelični oklop? Čim sam se uvjerio da mi je Hardesty ubio oca, to je postala moja, a ne tvoja stvar.

— Mislio si sasvim sam obračunati s tim razbojnicima?

— Do vraga, naravno da nisam! Došao sam nešto popiti, a sve ostalo bio je neplaniran i neplaćen do datak.

Šerif mahnu rukom kao da se predaje i odustaje od uzaludna truda. Okrenu se i u hodu reče pratiocima:

— Sravnit ću ovu jazbinu sa zemljom. Idemo, momci! Nema smisla trošiti vrijeme i živce zbog toga ludaka.

Shafter se okrenu prema Ann Fentress, a oči mu naglo poprимиše nježan izraz.

— Oboje smo siromašni — reče — i oboje smo kockari. Ne bi bilo

loše kada bismo se ujedinili. Želiš li predradnika...

Promatrala ga je ispitivalačkim pogledom, hladnokrvno i razborito.

– Preuzmi taj posao, Slime, i pokušaj nešto učiniti.

– Hvala ti – prihvati Shafter. – Uostalom, nitko ništa ne može napraviti ako se ponešto ne oznoji.

Ann Fentress je bila isuviše iscrpljena minulim događajima da

bi mogla i dalje glumiti ravnodušnu hladnokrvnost. Mišići na licu naglo joj se opuste, a oči neobično zasjaje.

– Ti si kockar, zar ne? Onda poredaj karte i zaigraj!

Shafterov glas kao da je pjevao:

– Ponekad mislim da sam nevjerojatno spor i lijn. Uvijek želim biti sasvim siguran u nešto, prokleta siguran. Ann, pokušat ću se popraviti.

Preveo: IVO ŽANIĆ

U PRIPREMI

G. F. Unger:
OBRAČUN NA RED ROCKU

**SPECIJALNO
IZDANJE**

2 romana

LASO

CIJENA 30 d

**western
križaljka**

TEKSAŠANI SU DOŠLI

Kod svog prodavača novina
kupite i **SPECIJALNO** izdanje
sa dva romana

**SPECIJALNO
IZDANJE**

2 romana

LASO

CIJENA 30 d

**western
križaljka**

MRTVI GRAD